

הוא השוכן בתוך תורהם ועובדיהם, ודבר ה' זו הלכה היא המדכטרה בפיהם. וזה היא בחינה שמש, כמו' ש כי שמש ומגן הויה אלקים, שבחינתה הויה נק, שם, ובוחינה אלהים נק, מגן וכו' כמו' ש בם"א, והتورה נמשך ממשם הויה.

וזהו עניין תורה ועובדת גומילות חסדים, שצעריך להיות שלשתן דוקא. כי גם' ח' רהיינו צדקה, וצדקה היא כללות כל התורה השק, בשם צדקה, ובפרטות מעשה הצדקה המשמש, שהצדקה היא להחיות רוח שלפים, היא בחינתה שמש, כמו' ש ורחה לכם יראי שמי שמש צדקה, כי כמו' שהצדקה היא להחיות רוח שלפים, וכן אור המשמש הוא להאריך במקום חשך שאין בו או, שהוא בחינתה השפעה מלמעלה למטה. והשפעה זו היא ע"י בחינתה עובדה, שהוא בחינתה ביטול ממטה למטה, אור אין סוף ב"ה הסובב כל עולם, להיות השפעת אור אין סוף ב"ה ממש שורה ומתגלה למטה כמו למטה, רהיינו כמו ביטול הלבנה לאור המשמש ממש.

|

וזהו בחידש השלישי לנצח בני ישראל מארץ מצרים ביום ההו כו', כי ביצאת ישראל ממצרים התחילו לספור ספירת העומת כמ"ש שבעה שבועות תספר לה, והם הכרנה לחייבת קבלת התורה ששבועות, רהיינו להיות גilio אור אין סוף ב"ה למטה כמו למטה, בבחינת ביטול אליו יתברך, לאמר מה שייאמר הו, ולהיות דבר ה' ממש בתוך בני ישראל בעסק תורהם. ובשבוע ה' ביום ג' בו הוא כבר נכנסה כל השבוע, ונעשה או שישראל מוכנים ועדמים לקבל בחינת ביטול זה, והי' או מולד הלבנה, שהוא גilio אור אין סוף ב"ה אחר ביטול הלבנה אליו. ולכן נק, ביום הוה סתם, כי יום הינו אור וגilio כמ"ש ויקרא אלהים לאור יום, והיינו גilio ואהבה שבבחינת ביטול אליו ית' (בחינת אהבה ור' הום הוה, כי פירוש זה הוא בחינה חרואה עילאה, שכן משה רבינו ע"ה נתגאה בו, ובראש חדש מקבלת נכסת ישראל מוחכמה, עיין מ"ש בר"ה והה מריד חדש [לקוטי תורה ברכת צי], וכן האהבה היא בבחינת ביטול), כי ואהבת ב' פעים אורה.

ואוי באו לדבר סיני, שירדה שנאה כו', רהיינו עניין תושי' שמתשת כה הסטרא אחרא כו'. ומדובר משלשון דברו, כמו ומדובר נאה, ונקרא מדובר בתוספת מ', כי הם, והוא מאותיות האמנתי"ו שהן להקטין העניין, ככלומר שאין בו בחינת דברו בפני עצמו, רק בחינה שכבר נדבר רהיינו שהדבר הוא בחינת ביטול בדבר ה' המדבר בו (עיין מ"ש בר"ה הנ"ל). ואוי ויסעו מרפדים, בחינת רפין ידים, כמו' רפ"ל למה נק, שמה רפדים כו', רהיינו בחינת חלישת כה הנשמה, רק שניתנה להם עוז ותעצומות לנשמה ותושי' לסטרא אחרא כו'.

תיקון ליל שבועות

...
...
...

ד

והנה עסק התורה בבחינת ביטול והוא הנutan עוז ותעכוםות לנפש האלקית ותוספי לסתרא אחרא. וזהו אגבי ה' אלקי אשר הוצאתיך מארץ מצרים, כי בקבלת התורה נ משך בבחינת אנכי, דהיינו אני ממש, עצמותו ומהותו יתברך הסובב כל עלמי כו', וכמ"ש והיו הדברים האלה אשר אני מצוק היום כו', ובבחינת אנכי וה נ משך לישראל בבחינת הי"ה, דהיינו ע"י צמצום והתפשטות כנ"ל, עד שנעשה בבחינת אלקיך ממש. ואוי, אשר הוצאתיך מארץ מצרים, מבחינת מצרים וגבילים שמצד הגוף ונפש הבהמית המגבילים ומלבושים את נפש האלקית ומעכבים לצאת מנתקה, וכמ"ש ואعلاה אתם עני מצרים אל ארץ טובה ורחה. כי ע"י קבלת אנכי, דהיינו בבחינת סובב כל עלמי ואני ה' לא שניתי, בעסוק התורה בבחינת ביטול כו', הוא הנutan כה לנפש האלקית, ותוספי לתאות הגוף כו'.

זהו עין אנשי יריחו הי' כורcin את שמע ולא היו מפסיקין בין אחד ואחת, כי ע"י קבלת בבחינת אחת, דהיינו בבחינת יהודא עליה, שהוא בבחינת ביטול ממש לאור אין סוף ברוך הוא הסובב כל עלמי כנ"ל, תרגל האהבה בitor שעת עד שתהי' בכל לבך בשני יצירה דאתכפיא סטרא אחרא ואתהPCA השוכן לנזהרא, שבבחינת ביטול זה נ משך עוז ותוספי כנ"ל. משא"כ ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועה, הרי כתיב מלך אלהים על גנים, כי שם זה הוא חיות העולמות ואפלו עכו"ם בכלל, וכענין שאמרו רוזל לא כאברהם שיצא ממנו ישמעאל כו'. אלא שאנו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בחשאי, כי ועד הוא גם כן אחת, אלא שהוא בחילופי דעתוון כמ"ש בזווה.

ה

ובזה יובן מה שישראלי מונין לבנה. כי הלבנה לית לה מגימה כלום, רק שמקבלת האור שלה מאור המשמש להoir על הארץ, ولكن בכל חודש וחודש מתמעטת קורם היודישה, עד שנעשית בבחינת נקודה, מפני שבאה תחת אור המשמש ממש לקבל ממנה, וכן אינה מאירה על הארץ, והולכת ואור עד מילוי הלבנה, והכל מאור המשמש ממש, שהלבנה לית לה מגימה כלום, ואחר מילוי הלבנה חזרה ומתחממת להיות בבחינת נקודה בסוף החידש, עד שחזרה ומתחדשת. וככל הדברים האלה וכמשל זה כף הוא עין ישראל, שם בבחינת ביטול לאור אין סוף ברוך הוא הסובב כל עלמי, ותוורתם עובודתם הם בבחינת דלית להן מגמיוחן כלום, שאינו בבחינה יש מי שלומו, יש מי שאוהב כו', אלא הכל בבחינת ביטול לאור אין סוף ב"ה ממש, ואור אין סוף ב"ה ממש

נסדר לדפוס ע"י הת' יוסף יצחק בן רアイ"ם שי'

הוראות כ"ק אדמור מלובאויטש עד תיקון ליל שבועות

לנ澤⁴ את השעות שנותרו עד לאמירת תיקון ליל שבועות – לעורר ולפעול על כל אחד ואחד (שיכולים להגע אליו) שאמרות תיקון תירא "אומן הראי, אבלו מתקבלת עתה מהר סיני, "מה להלן באימה וביראה כי אף כאן כיו"⁶⁶.

לעורר אודות אמרית תיקון, גם אל שלא הקפideo בזה בעבר מחייב שרצו ללימוד תורה בעיון דוקא...¹ יאמרו את כל התיקון מתיולו ועד סוף [כי, ההכהה האמיתית לקבלת התורה היא – עי' "תיקון ליל שבועות"]².

[הנ"ז הוא] על ידי זה שמשבירים לו (בסוגנו המוכן?) טעם הדבר – שהרי, "אימה ויראה כי" לא נועשים על ידי תנועות חיצונית, לנגע את עצמו أنها – כי, כי אם עי' רgesch הלב, כתוצאה מההבהנה בשכל – שברגע זה ממש הקב"ה קורא ושותה נגדו!³

כאשר מדובר אודות פעלת על הזולת יש להזדרו ביטור, שם לא יזרו לפועל עליו מיד, מי יודיע אם יפגשו עוד פעם לפני אמרית התקון, ואיפלו אם יפגשו אולי לא יהיה לנו לשמעו את דבריו.

את כל התקון, לא בדקו באמר כל תיבת ותיבת כי אבל כפי הוראה, הוא מוביל תikkun תירא ותירא ותירא.

(4) משיחת ש"פ במדבר, במנינו שעת ספורות פפני יין מן הוראי, שעיה פ' אודות הרכנה למ"ת, לכל האש – עי' לימוד התורה כדבע, "בה להלן כי, אף כאן כי", אבלו קבלה הום מוש סיני, ההל מאמרא "תיקון ליל שבועות" באומן האמור.

ונהדגשה – לא רק בוגע לעצמו, אלא גם בגוגע לפעלת על הזולת, כלומר, סבב ציציים הוהDEL שיו לו כל צרכי הח, אילה והשי' בחינת ביטול אליו ית, ובפירוש ש"הכל מודים תיקון ליל שבועות", וראה פ' אודות הרכנה למ"ת, לכל האש – עי' לימוד התורה כדבע, "בה ש"השווים בו בandal ובמשתה", כבו כן ציריכם להשתדל שיו לו צרכי השגחה ורשותו, וכל רוש – הרכנה המתאימה לקללה הווה, וכן, יש לנו את תוכ".⁴⁰⁵

(5) שם ע' 405: "כ"י בוגע לעצמו יש לו עדין פנאי לפועל עניין זה מכיוון

שנשאנו כבוי שעת עד לאמירת התקון, אבל בוגע להזלתו וכו'".

היום יומן ו' סיון

שיעורים:
תהילים: לה-לה.
חומר: נשא, רביעי עם פידוש רשי".

תניא: ליקוט אמרים .. הנקרא בשם ... ואחדותו ית'
בשעת קריית עשרה הדברות עומדים ופניהם אל הספר תורה, אין אומרים אקדמיות.
הסתלקות הבעל שם טוב – ביום הרבייעי אdag השבועת תק"ץ ומנוחתו כבוד במעוביש. אדמור"
הוזן אמר על זה – יום ד' כי בכשלו תקנ"ט בפעטערבורג – ביום הרבייעי נטלו המאורות.

רק שיהיו כולם מסכימים ומתרכים ליהוד וזה, כד אחכפייא ואתהפהא חשוכה לנזהרא. כי תורה שנק, עוז נק, ג' כחושי', שמחשת כה הסטרא אהרא שמצד הגוף, כי לאום מלאום אמץ וכושא קם זה נופל.

אך להבini כיצד הוא העו של התורה ליתן כה לנפש האלקות ולהתиш בה גשמיות הגוף וחומריותו, הלא גם התורה נתלבשה בעניינים גשמיים תרומות ומעשרותכו? אמן, הנה נודע כי מקור התורה ויסודה בהררי קדש עליון, maar אין סוף ב"ה עצמו ובכבודו הסובב כל עליוני, אני ה' לא שניתי, אורייתא וקוב"ה כולה חה.

והנה עיקר קבלת התורה הוא מ"ש בעשרה הדברים וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמר א נכי, דלאורה מلت לאמר אין לה הבנה, ואני כמו כל לאמר שבמקרא שפירioso לאמר לוולטו, משא"כ בעשרה הדברים אי אפשר לפרש כה, שהרי כל ישראל שמי ופנוי בתוכם תלמידים ורבינו, משלו ערך לעשות יהוי שוא בbijiot משפיע, כי אם למנותם בלבד".
(2) ש"פ במדבר תשס"ה התועדות ע' 409: "אשר מעלו מוגשת בשמי, ולדבר את כל דברי התורה מה שכבר נאמר משה מסני, כי כל מקרא ומשנה לאמר ולדבר את כל דברי התורה מה שכבר נאמר משה מסני, הגם שבגמרא הווכרו שמות תנאים ואמוראים הלכות ואגדות כולם נאמרו למשה בסני. הגם שבגמרא הווכרו שמות תנאים ואמוראים מסני שיצא מפי אותו תנא ואמורא, ובענין דברי אשר שמתי בפי".

ובח זה ניתן לישראל להלה היוצאת מפיים דבר ה' ממש שנאמרה למשה מסני, ניתן בזמן קבלת התורה בעשרה הדברים, לאמור מה שכבר נאמרה, דהינו בחינת ביטול אליו ית, שאין הדברו נעשה נפרד אצל האדם להיות ויצא מפי עצמו באלו הוא שלן, רק כמו' שתען לשוני אמרתך, שה תורה היא אמרתך, אלא שלשוני תען בעונה אחר האומר מה שהוא אומה. וו"ד הדברים הן כללות כל התורה, שבקבתן עשרה הדברים מפי הגבורה קבלו כל התורה, להיות בחינת ביטול אצל דבר ה' המדבר בפייהם, ולהיות רק בעונה אחר האומה שהוא עניין גלי או אין סוף למטה כמו למעלה, בבחינת ביטול ממש.

ומו יתבונן המשכלי ויפול עליו אימה ופחד בעסק הורה, בשמו לכלו כי דבר ה' הוא ממש שנאמרו למשה מסני. וזה שאמרו רוז"ל על פ██וק והודעתם לבניך ולבני בנים וסמייך ל' יום עדמת כו', מה להלן באימה ויראה כי' אף כאן כי', שלכאורה אין מוכן דמיון זה מה להלן אף כאן כי', שהרי במעמד הר סיני וכל העם רואים את הקולות ופניהם בפנים דבר ה', משא"כ בעסק הורה של כל אדם כשלמוד בפני עצמו. אלא העניין הוא, כמו' ש לעיל, כי גם עסק הורה שבכל אחד ובכל זמן הוא דבר ה' ממש שנאמר למשה מסני. ועל ידי זה תפול עליו אימה ויראה כאלו קבלה הום מהר סיני.

ובורא קדושים ישתחבה שםך לעד כו', שהקדושים, שהם מלאכים ונשמות, הם בוחינת שם בלבד, שהוא ג"כ אינו אלא זו והארה בו. אלא שאינם בוחינת מעשה ידיך כמו חיצוניות העולםות, כי הנה כח המעשה המלבוש באיזה כל או שאר דבר מעשה ידי אדם על דרך משל, הנה הכח ההוא אין לו שייכות כלל עם עצמות ומהות הנפש, כי נעשה נפרד מובדל ממנו, ועל ידי אחיזת הכל עם הכח המלבוש בו אין נמשך עצמות האדם אחריו. משא"כ בקראושמו נמשכ ג"כ עצמות האדם, שהשם הוא זו והארה הנוגע לעצמות הנפש ועודנו קשור ומוחדר עמה.

אך עם כל זה אין זה אלא בוחינת זו. אבל הוא ית' בכבודו ובעצמו רם ונשא כו', והוא הוא הסובב כל עלמיין, ומעליה ומטה שווים לפניו כו', וכמ"ש אני ה' לא שניתי, ואי לזו את תשפר הנפש אל חיק אבי' ממש, להיות נספה וגם כלתה נפשי' להיות בוחינת ביטול ממש אליו ית' לבדו, וכמ"ש מי לי בשמיים. והוא שכותב אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם, פרוש, שהגביא מתחמה על ישראל, הרי אני ה' לא שניתי ומפני מה לא כליתם שאין לכם יכולות הנפש.

אך דבר הנורם להיות מונע ומעכב את הנפש מבחינה ביטול זה, כמו שהעיר הכתוב ואתם בני יעקב לא כליתם, הגם שיתבעון בגודלות אין סוף כ"ה כי אני ה' לא שניתי, ולא כל האדם וכוה למלת ודרגת אברהם שנעשה מרכבה בוחינת ביטול ממש באהבה עלילונה מחמת התבוננות זו, הנה הסיבה היא חילשת כח הנפש, שאין בכחה לצתת מנורתה ומאסורה. והוא מ"ש כשל בעוני بحي, שע"י העונות נכשל ונחלש כח הנפש, וכמ"ש כי אם עונותיכם היו מבדילים ביןיכם לבין אלהיכם. ולא עונות ממש, אלא NAMES הגוף וחומריותו הוא שנעשה מסקן מבדיל, שהוא המצר ובגובל שטח גובל ומלביש את הנפש, עד שמורידה למשך אחריו' ואינה יכולה לעלות ולצאת ממנה. ועל זה נאמר ותרא את עני אבותינו, היינו מרות אהבה ויראה כו', אברהם מרת אהבה בו.

ג

ולזה נתנה התורה לישראל, שהتورה נק, עוז, שהיא הנותנת כח ועו' לנפש האלקית להתגבר על חומריות הגוף ונפש הבחמיות ומוסותן, לצתת מסגר אסיה והוא ה' עוז לעמו יתן ה' ברוך את עמו בשלום, כי ע"י התורה שנק, עוז, נעשה בשלום, פירוש, בשלום, כmares'ל עושה שלום בפועל של מעלה ובפועל של מטה. שלום, היינו התקשרות. בפועל של מעלה, היינו בוחינת גילוי אור אין סוף כ"ה ממש בנפש האלקית, להיות קשורה ומוחדרת בוחינת ביטול ממש. ובפועל של מטה, היינו הארת כחות נפש האלקית המלבושת בגוף ונפש הבחמיות, שלא יהיה מונע ומעכב מצד הגוף ונפשו הבחמי,

תפלה לאמירה קודם הלימוד

אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו והבדלתנו מן הטמאה טמאת מצרים מכם שער טמאה והכנסתנו לחמשים שער קדשה ביום הזה ותתן לנו יי' אלהינו התורה הקדושה וחיק השרים בהר סיני ביום הקדוש הזה ותצנו יי' אלהינו להגוט באמרץ תורתך יומם ולילה כי הם חיינו לא לך הרעים והדזדים ליחד ארבע אותיות של שמקה גדול וכל העולמות על ידי עסך תורתנו. ובכן יי' רצון מלפנייך יי' אלהינו ואליך אבותינו לМОידנו מה שנלמד בלילה הזה נחת רוח לפניו שהיא בנו ספוק ולח להמשיך בתר לרשא דויעיר ולעשות ארבעה עשרים קשוטין לשכינה על ידי עשרים וארבע ספריך שהם בגד עשרים וארבע צדופי שמקה גדול ובזכות הפתבות ובזכות שמות היוצאים מראשי תבות וסופי תבות וחלופי תבות ובכללן ובפרטן שעתן בנו רוח קדשך כדי נשמר ונקיים את כל דברי תורה ונחייה מהעובדים באהבה בארץ חמימים ונזכה להיות משושביני דמטרוניתא ומשפיע שתשפייע בשכינהך מחר ממש תשפייע לנו לנפש רוח ונשמה לטהרנו מעונינו ולהבגס בהיכלא דמלכא ליעול ולא ליפוק וייקים בנו מה שבתוב וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מפל טמאותיכם ומכל גלויליכם אטהר אתכם אמן:

ליחדא שםיה דקודשא בריך הוא ושכינה ברוחימו ודחילו וברוחימו לחברא יי' בויה ביהודה שלים בשם כל ישראל בתר לזרע אגפין ולנטקיה בלמוד זה:

תיקון ליל שבועות

תורה

פרשת בראשית

א בראשית ברא אֱלֹהִים את השמים ואת הארץ: וְהָאָרֶץ הָיָה תֵהוֹ וּבָהוֹ חַשְׁךֹ עַל־פְנֵי תְהוֹם וַיָּרוּךְ אֱלֹהִים מְרֻחֶפת עַל־פְנֵי המים: וַיֹאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אור וַיָּהִי אור: וַיֹּרֶא אֱלֹהִים אֲתִיהָאָור בַּיּוֹטֵב וַיַּבְדֵל אֱלֹהִים בֵין הָאָוֹר וּבֵין הַחַשָׁךְ: וַיַּקְרֵא אֱלֹהִים | לֹאֹל יוֹם וְלַחַשָׁךְ קָרָא לִילָה וַיַּהַעֲרֵב וַיַּהַרְבֵּךְ יוֹם אֶחָד: וַיֹאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקֶיעַ בְּתוֹךְ הַמְּפִימִים וַיְקַיֵּם בַּדְלֵל בֵין מִים לְמִים: וַיַּעֲשֵׂה אֱלֹהִים אֶת־הַرְקִיעַ וַיַּכְלֵל בֵין הַמְּפִימִים אֲשֶׁר מִתְּמֻתָּה לְרָקֶיעַ וּבֵין הַמְּפִים אֲשֶׁר מִתְּמֻתָּה לְרָקֶיעַ וַיַּהַי־כָּזֶן: וַיַּקְרֵא אֱלֹהִים לְרָקֶיעַ שָׁמִים וַיַּהַעֲרֵב וַיַּהַרְבֵּךְ יוֹם שני: וַיֹאמֶר אֱלֹהִים יְקֹוּ הַמְּפִים מִתְּחַת הַשָּׁמִים אֶל־מִקּוֹם אֶחָד וַתָּרֹא הַיּוֹשֶׁה וַיַּהַי־כָּזֶן: וַיַּקְרֵא אֱלֹהִים | לִבְשָׁה אָרֶץ וּלְמִקְוָה הַמְּפִים קָרָא יָמִים וַיֹּרֶא אֱלֹהִים בִּיטּוֹב: וַיֹאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׁא הָאָרֶץ דְשָׁא עַשְׁבָּ מִזְרִיעַ דְשָׁא עַשְׁבָּ מִזְרִיעַ פָּרֵעַ עַשְׁבָּ פָּרֵעַ לְמִינְיוֹן אֲשֶׁר זְרֻעָבּוּ עַל־הָאָרֶץ וַיַּהַי־כָּזֶן: וַתֹּצֶא הָאָרֶץ דְשָׁא עַשְׁבָּ מִזְרִיעַ זְרֻעַ לְמִינְיוֹן וְרַעֲזַבּוּ לְמִינְיוֹן וַיֹּרֶא אֱלֹהִים בִּיטּוֹב: וַיַּהַעֲרֵב וַיַּהַרְבֵּךְ יוֹם שליש: וַיֹאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֻרָת בָּרָקֶיעַ הַשָּׁמִים לְהַבְדֵל בֵין הַיּוֹם וּבֵין הַלְּילָה וְהַזֶּה לְאַתָּה וּלְמוֹעָדים וּלְיָמִים וּשְׁנִים: וְהִזֵּה לְמִאוֹרָת בָּרָקֶיעַ הַשָּׁמִים לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ וַיַּהַי־כָּזֶן: וַיַּעֲשֵׂה אֱלֹהִים אֶת־הַמְּאֹר הַגָּדוֹל לְמִמְשְׁלַת הַיּוֹם וְאֲתִיהָמְאֹר הַקְטָן לְמִמְשְׁלַת הַלְּילָה וְאֲתִיהָמְכַבִּים: וַיִּתְן אֲתָם אֱלֹהִים בָּרָקֶיעַ הַשָּׁמִים לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ: וְלִמְשָׁל בַּיּוֹם וּבַלְּילָה וּלְהַבְדֵל בֵין הָאָוֹר וּבֵין הַחַשָׁךְ וַיֹּרֶא אֱלֹהִים בִּיטּוֹב: וַיַּהַעֲרֵב וַיַּהַרְבֵּךְ יוֹם רביעי: וַיֹאמֶר אֱלֹהִים יְשַׁרְצֵה הַמְּפִים שְׁרֵץ גַּפֵּשׁ חַיה וְעֹזֶף עַל־הָאָרֶץ עַל־פְנֵי רָקֶיעַ הַשָּׁמִים: וַיַּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתְּגִינִים הַגָּדוֹלִים בְּעוֹלָמָה. וכמ"ש תחברך בשמות ממעל ועל הארץ מתחת על כל שבך מעשה ידיה שככל העולמות, שמים וארץ, מן הארץ לרקייע תק' שנה, אינה אלא בחינת מעשה ידיה שכמו במעשה ידי אדם, על דרך משל, אינו מלובש אלא כח המעשה, שהוא לבוש החיצוני של הנפש, אך החיות המלווה בכל העולמות אין אלא בחינת כח המעשה, שהוא בא החיצוני והארה בעולמא, שאיןנו לנו עצמות ומהות הנפש כלל.

בחדש השלישית בתבנית בני ישראל מארץ מצרים ביום הוה באו מדבר סיני. הנה נאמר סתם ביום הוה ולא פרש באו יום, רק ח'ו"ל דרשו שהוא בראש חודש, כתיב הבא ביום הוה כתיב התרטט הוה לכם. ולהבין למה נקרא ראש חדש בכתב בלשון ביום הוה, יובן בהקרים עניין מעלה קבלת התורה, והלא קודם מתן תורה היו כמה צדיקים, והאבות חן הן המרכבה גם כן קודם שננתנה התורה.

אך העניין, כי הנה מעלה אברהם הוא שה' הולך ונסוע הנגב, פירוש, שה' הולך ונסוע מדרוגה לדרוגה עד שבא הנגב, הוא בחינת ומדת אהבה העליונה. וכל כך היה הולך מעלה עד שה' בבחינת מרכבה ממש לאהבה וז העליונה, עד שהויה בבחינת גינויו בנפשו ממש. והלכה זו והוא ממתה מעלה מבחינה מצרים, כמ"ש ועל אברהם מצרים, דהיינו בבחינת מצר ובכלל שמצד הגוף ונפש הheimer, המגנים ומלבושים את נפש האלקית שבאדם, עה, שאע"פ שנפשו האלקית היא משכלה ו邏תוניה בוגROLות אין סוף כה והתפשטו עלי הנבראים, שהוא חי הימים ואתה מה' את כלם, את השמים ואת הארץ אני מלא, ומלא כל הארץ כבודו, אף'כ אינו בכח נפשו לצאת מנרתקה, הוא מסר הגוף, להיות בבחינת אתכפייה ואתהPCA כו', רק הגוף עומד על עמדתו בת凱פו ובגבורתו בתולדתו, וכما אמר רוז'ל גנבו אופם מהתרתא כו'. מעלה אברהם הורתה שעלה מבחינה מצר זה, לדביקה נפשו באהבה עליונה, עד שתתחפוי להתחפש מלבושים' שבונגה שמצד הגוף, להיות בבחינת בטול אליו ית' בלבד בבחינת כלות הנפש ממש.

ב

והנה אהבה זו בא מהמת התבוננות באור אין סוף ב"ה עצמו הסובב כל עולםין, דלית מחשבה תפיסא כי' כל. כי מלבוכות מלכות כל עולםין, בחינת מלך לבה, שהוא בחינת דבר מלך שלטונו. ובמאמר ברוך שאמר וה' העולם, אמרה בלה, שמויה נמשך חיים כל העולמות וקיים והתחווותם מאין ליש, שכן זה אלא בחינת הארץ בעולמא. וכמ"ש תחברך בשמות ממעל ועל הארץ מתחת על כל שבך מעשה ידיה שככל העולמות, שמים וארץ, מן הארץ לרקייע תק' שנה, אינה אלא בחינת מעשה ידיה שכמו במעשה ידי אדם, על דרך משל, אינו מלובש אלא כח המעשה, שהוא לבוש החיצוני של הנפש, אך החיות המלווה בכל העולמות אין אלא בחינת כח המעשה, שהוא בא החיצוני והארה בעולמא, שאיןנו לנו עצמות ומהות הנפש כלל.

אליהים אתח'ית הארץ למינה ואת כל-רמש האדמה למיניהו וירא אליהם פ'יטוב: ט ויאמר אליהם נעשה אדם בצלמו כדמותנו וירדו בדעת ה'ם ובעו"ף השמים ובבמה ובל-הארץ ובבל-הרמש הרמש על-הארץ: ט ויברא אליהם | את-האדם בצלמו באלים אליהם ברא אותו ובר נקבה ברא אתם: ט ויברא אתם אליהם ויאמר להם אליהם פרו ורבו ומלאו את-הארץ וככשה וירדו בדעת ה'ם ויבעו"ף השמים ובבל-ת'יה הרמש על-הארץ: ט ויאמר אליהם הנה נתתי לךם את-בל-עשב | זרע עשר על-פניהם כל-הארץ ובל-עוף השמים ולכל רושם על-זרע לךם יהיה לאלה: ט ובל-ת'יה ה'ארץ ובל-עשב השםים ולכל הארץ אש-רבן גְּפַשׁ תָּה אֶת-כָּל-יִרְקָע שָׁב לְאַלְהָיָה וְיֵהָיָה: ט וירא אליהם את-בל-עשב מלא-ת'וב מאנד ויה-עָרָב ויה-יבְּקָר יומ הששי: ט ב ויכל השמים והארץ וכבל-צבאים: ט ויכל אליהם ביום השבייע מלא-ת'וב אשר עשה וישב ביזום השבייע מכל-מלא-ת'וב אשר עשה: ט ויברא אליהם את-יום השבייע ויקדש אותו כי בז שבט מכל-מלא-ת'וב אשר-ברא אליהם לעשות: ט וירא כי רביה רעת האדם בארץ ובבל-ישראל מהשבת לבו רק רע כל-הימים: ט וינחם כי יעשה את-האדם בארץ ויתעצב אל-לבו: ט ויאמר כי אמחה את-האדם אשר-בראתך מעל פני האדמה מאדם עד-במה עד-עוף השמים כי נחמתי כי עשיתם: ט וнач מצא חן בעני יי': ט ט

פרשת נח

ו אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדורתו את-האלים התחל-דנ'ח: וילוד נח שלשה בנים את-שם ואת-יפת: ט ותשחת הארץ לפני האלים ותملא הארץ חמץ: ט וירא אליהם את-הארץ והנה נשחתה כי-השחתת כל-בשר את-דרבו על-הארץ: ט

יא ט וילח אברים ונחו"ר להם נשים שם אש-ת-אברט שרי ושם אש-ת-גוזל מלבה בתה"ר אקי-מלכה ואבי יסכה: ט ותהי שרי עקרה אין לה ולד: ט וילח תרה את-אברים בנו ואחר-לוט בורה"ר בוגבנו ואית שרי כלתו אשת אברים בנו ויצאו אחים מאור בשדים לлечת ארץך בגענו ויבאו עד-חרן וישבו שם: ט ויהיו ימיה-רוח חמץ שנים ומאותים שנה וימת תרח בחרן: ט ט

רוח ליזכרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשחתנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהיنعم אדני אלהינו עליו ומעשה ידינו פונגה עליו ומעשה ידינו פונגה: ברוך יי' לעולם אמן ואמן:

בקדרותא דצפרא מעט קודם שעלה עמוד השחר בעת שימוש פני רקי' סוד אילת השחר אז יטבול כדי לקבל תוספת הקדושה מכתר. ומשם הארץ זל כתבו שיש לטבול ד' פעמים ולכון בכל פעם באות אחת ממש הו"ה בנקוד קמץ שהוא הארת הכתר ויאמר פסוק:

וירקתי עלייכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם: כי שורש המחוליה תלי בדיקנא בסוד יי' מכלין דרכמי:
 יי' אלחי עבאות עשה למען שמותיך הקדושים והטהורים והנוראים אלו שהם יוצאים מן מדותיך שהם יי' אל רחום וחנוך ארך אפים ורב חד נאמת נצח חד לאלפים נושא עז ופשע וחטאה ונקה (מצפ"ז מצפ"ז ת"ד גספ"י פספ"ט תנ"ל חותמי פג"ש שח'ק פתיה"ג שח'ק כתובם טב"ז פ"ט פוב"ז פסנצה"ז פט"ז), שתחתרנו מכל פשעינו וחתאתינו ועוננותינו ואטהר לפניך גופי בטבילה הזאת מגמר דיןיך ונפיק דמניה נפקון שבע שבתות. יהיו רצון מלפניך יי' אלהי ואלהי אבותינו שתמיימות תהיינה ואבנס לפניך בכל שובביי דמטרונייתך דמקשטיין יתה באربع ועשרים קשוטין. הרב בכבשו מעוניינו ומחטאינו טהרנו וכוכין כי מהארת היי' תיקוני דיקנא ימשך לכתר נוקבא דו"א וממנו תקבל הארץ גם אתה ותאמר ליחדא בשם כל ישראל לך נפש רוח ונשמה מעלה מא דרכרא מסטרא דאצילות:

פרשת תולדות

כ"ז ואלה תולדות יצחק בנו-אברהם אברהム הוליד את יצחק: כ ויהי יצחק בנו-ארבעים שנה בקהתו את-ירבקה בת-בתואל הארמי מפקון ארם אחות לבן הארמי לו לאשה: כ ויעתר יצחק לוי לנכח אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו יותה רבקה אשתו:

כ"ז ונשפט יעקב אל-אביו ולא-אמו וילך פרעה ארם: ח וירא עשו כי רעות בנות בנען בעין יצחק אביו: ט וילך עשו אל-ישמעאל ויח' את-מחלת | בתיישם מעאל בנו-אברהם אחות נביות על-נשיו לו לאשה: סס

פרשת ויצא

כ"ז ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: י ויפגע במקום וילן שם כי-בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישב במקום והוא: י ניחלים והנה סלט מצב ארזה וראשו מגיע נשמייה והגנה מלאכי אלהים עליים וירדים ב:

כ"ט וישבם לבן בפרק וינשך לבניו ולبنתו ויברך אותם וילך ונישב לבן למקומו: ב ויעקב הילך לדרכו וינגעו-בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב באשר ראמ מתחנה אלהים זה ויקרא שם-המקום והוא מתחנים: פפ

פרשת וישלח

כ"ט וישלח יעקב מלכים לפניו אל-עשו אחיו ארץ שעיר שדה אדום: ח ויצו אתם לאמר בה תאמרון לאדי לעשו בה אמר עבדך יעקב עם-לבן גרתי ואחר עד-עתה: ויהי-לו שור ו חמוץ צאן וعبد וسفחה ואשלחה להגיד לאדי למצו-חן בעיניך:

כ"ט מואלה שמאות אלף עשו למשפחות למקמות בשמותם אלף תמנע אלף עליה אלף יתת: כ אלף אהיל באה אלף אלה אלף פינ: ט אלף קני אלף תימן אלף מטבח: ט אלף מגדיאל אלף ערים אלה | אלף אדום למשבותם בארץ אחותם הוא עשו אבי אדום: פפ

תיקון ליל שבועות – אדרא רבא לשבועות

צ'

תרט' מצות הקהל במוֹצָא שְׁבִיעִית.

תרט' מוצאה לכתוב באל אחד משראל ספר תורה לעצמן, שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמהה את בני ישראל.

ואלו שבע מצות דרבנן:

א' לבך על כל מה שננה (חו"ז מברכת את ההלל). להדליק נר חנוכה. לקרוא את המזון שהוא דאורייתא). ליטול את הדים. להדליק נר בשבת. לעשות עירוב. לקרוא וסוכום כל המצות הן כמו נון כת"ר וסימנק כתר תורה.

רבי חנניה בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזרות את ישראל, לפיקד הרבה להם תורה ומצות, שנאמר, כי חפץ למען צדקון, יגדיל תורה ואדר:

ادرא רבא לשבועות

זהר פרשת נשא דף קכ

תניא, אמר רבי שמעון לחבריא, עד איתמת ניתיב בקיימה חדד סמכא. כתיב עת לעשות לי הפרו תורה יומין וערין ומאריך דחובא דחיק. ברזוא קרי כל יומא, ומחייב חקלא ועירן אננו. ואינהו בשולי קרמא לא אשכחן ולא ידען לאן אחר אולין כמה דיאות. אתחבשו חבריא לבי אדרא, מליבשין שרין סייף ורומח בידיכו, אנדزو בתקוניכו, בעיטה בחכמתא בסוכלתנו בדעתא ביחסו ביזו ברגליין, אמליכו עלייכו למאן דברשותיה חי ומotta למג'ר מלין דקשות, מלין דקדיישי עליונין צית להו, וחדאו למשמע להו ולמנדע להו.

יתיב רבי שמעון ובכה ואמר, ווי אי גלינא ווי אי לא גלנא. חבריא דהו תפנו אשתיקו. קם רבי אבא ואמר ליה, אי ניחא קמיה דמר לגלאה, הא כתיב סוד יי ליראי, והא חבריא אלין דחלין דקודשא בריך הוא אנון, וכבר עאל' באדרא דברי משכנא, מנהון עאל' ומנהון נפקה. תאנא, אתחמנו חבריא קמיה דרבבי שמעון, ואשתחחו רבי אלעוז בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסף בר יעקב ורבי יצחק ורבי חזקיה בר רב ורבי חייא ורבי יוסף ורבי יוסא. ידין יהבו לרבי שמעון

פרשת וישב

וְיִשְׁבَ יַעֲקֹב בָּאָרֶץ מִגּוֹרֵי אָבָיו בָּאָרֶץ כְּנֻעַן: כַּאֲלֵה | תַּלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בָּרוּשָׁה שְׁנַה הָיָה רֹאשָׁה אֶת-אֶחָיו בְּפָזָן וְהָוָא נָעַר אֶת-בָּנָיו בְּלָהָה וְאֶת-בָּנָי וְלֹפהּ נְשִׁי אָבָיו וַיָּבָא יוֹסֵף אֶת-דְּבָתָם רֹעָה אֶל-אָבָיהם: וַיָּשֶׂרֶל אֶחָב אֶת-יוֹסֵף מִכְלְבָנֵיו בְּיִבּוֹן קָנְנִים הוּא לוּ וַעֲשָׂה לוּ בְּתִנְתָּה פְּסִים:

וְיִהְיָה | בַּיּוֹם הַשְׁלֵישי יּוֹם הַלְּדֹת אֶת-פֶּרֹעָה וַיַּעֲשֶׂה מִשְׁתָּה לְכָל-עָבְדָיו וַיֹּאמֶר אֶת-רָאשׁ | שֶׁר הַמְשֻׁקִים וְאֶת-רָאשׁ שֶׁר הָאֱפִים בַּתוֹךְ עָבְדָיו: כְּאֵלֵי וַיָּשֶׂבֶת אֶת-שֶׁר הַמְשֻׁקִים עַל-מִשְׁקָחוֹ וַיִּתְן הַכּוֹס עַל-כְּפֶר פֶּרֹעָה: כְּאֵלֵי שֶׁר הָאֱפִים תָּלה בְּאֶשֶּׁר פָּתַר לוּהֶם יוֹסֵף: כְּאֵלָזְכֶר שֶׁר-הַמְשֻׁקִים אֶת-יוֹסֵף וַיַּשְׁבַּחֲהוּ: פפפ

פרשת מזק

מְאֵן וַיְהִי מִקְצָה שְׁנַתִּים יָמִים וַיַּרְא הַלְּמִים וַיַּגְּבֵעַ עַל-הַיָּאָר: כַּהֲנָה מוֹדְהִיאָר על-תַּשְׁבַּע פָּרוֹת יְפוֹת מַרְאָה וּבְרִיאָת בָּשָׂר וַתְּרֹשַׁנָּה בַּאַחֲוֹה: כַּהֲנָה שְׁבָע פָּרוֹת אֶחָרוֹת עַל-זֹּאת אֶת-חִירְקוֹן מוֹדְהִיאָר רְעוֹת מַרְאָה וַדְקֹות בָּשָׂר וַתְּעַמְּדָנָה אֶל-פָּרוֹת עַל-שְׁפָת הַיָּאָר: כַּתְּאַכְלָנָה הַפְּרוֹת רַעַת הַמַּרְאָה וַדְקַת הַבָּשָׂר אֶת שְׁבַע הַפְּרוֹת יְפַת הַמַּרְאָה וַהֲבֵרִיאָת וַיַּיְקֵץ פֶּרֹעָה:

וְיָבָא יְהוָה וְאֶחָיו בַּיְתָה יוֹסֵף וְהָוָא עַזְּנוֹ שֶׁם וַיַּפְּלוּ לִפְנֵיו אֶרְצָה: כַּיְאָמֵר לָקֶט יוֹסֵף מִהַּדָּמְמָשָׁה הַזֶּה אֲשֶׁר עַשְׂתֶּם הַלְּזֹא יַדְעַתְּם קִינְחָשׂ יִנְחַשׂ אִישׁ אֲשֶׁר בְּמִנֵּי: כַּיְאָמֵר יְהוָה מְהִגְאֵר לְאַדְנֵי מִהְגָּדָר וּמִהְגָּדָךְ הָאֲלֹהִים מֵצָא אַתְּ עָזַן עַבְדִּיךְ הַגֹּנוּ עֲבֹדִיט לְאַדְנֵי גַּס-אֲנֹחַנוּ גַּם אֲשֶׁר-נִמְצָא הַגְּבִיעַ בַּיּוֹד: כַּיְאָמֵר חֲלִילָה לֵי מַעֲשׂות זֹאת הָאֲישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגְּבִיעַ בַּיּוֹד הַוְאָ יְהִיחָלֵל עָבֵד וְאָתֵם עַל-לְשׁוֹם אֶל-אָבָיהם: סס

פרשת ויגש

מְד ח וַיְגַּשׁ אֶלְיוֹן יְהוֹדָה וַיֹּאמֶר בֵּי אֶלְנֵי יְדַבְּרֵנָא עַבְדָךְ דָבָר בָּאֹזְנוֹ אֶלְנֵי וְאֶל-יְחִרָה אָפָּה בַּעֲבָדָךְ בַּיְמָוֹד בְּפֶרֹעָה: ט אֶלְנֵי שְׁאָל אֶת-עֲבָדְךָ לִאמְר הַיִשְׁלַׁכְם אַב אָזְחָא: כַּזְאָמֵר אֶל-אֶדְנֵי יְשִׁלְנֵנוּ אַב זָהָן וַיָּלֹד זָקְנִים קָטוּן וְאֶחָיו מַת וַיָּתַר הַוָּא לְבָדוֹ לְאָמוֹן וְאָבָיו אָהָבוּ:

עליה.

(תקפב) שָׁלַא תַּהְקִיה קְדֹשָׁה מִבּוֹנָת יִשְׂרָאֵל.
תקפב) שָׁלַא לְהַקְּרִיב אַתָּה נָזְהָר וְמִתְּחִרְכֶּל.

(תקפב) שָׁלַא לְלֹוֹת בְּרָבִית מִישראל.
(תקפב) שָׁלַא לְאַחֲר הַגִּדְרוֹת וְהַגְּדוֹבּוֹת.
(תקפב) שָׁלַא יִקְחֶה הַשְּׁבִיר יוֹתֵר עַל אַכְּלָתוֹ.

(תקפב) שָׁלַא יַאֲכֵל הַשְּׁבִיר בְּשָׁעַת מַלְאָכה.
(תקפב) שָׁלַא חִזֵּיר הַמְגַשׂ גְּרוֹשָׁתוֹ אַחֲר שְׁנִינָה.
(תקפב) שָׁלַא לְהַזְּعִיא חַתָּן מַבְּתוֹן כֵּל שְׁנָה רְאֵשׁוֹנָה לַעֲבָא וְלֹא לְשֻׁוּם דְּבָר מִצְרָכִי צְבוֹה.

(תקפב) שָׁלַא לְתַבּוֹל כֶּלֶם שָׁוּשָׁן בָּהָן אַכְלַנְבֹּשׂ.
(תקפנ) שָׁלַא לְתַלְוָשׁ סִימְנִי צְרֹעַת.

(תקפז) שָׁלַא לִמְשָׁכוּ בְּעֵל חֹב בָּרוּעַ.
(תקפז) שָׁלַא לְמַנּוֹעַ עֶבֶט מַבְּעָלוֹ בְּבָעֵת שְׁצַרְיךְ לוּ.

(תקפז) שָׁלַא יִידְרַז קָרוּב.
(תקפז) שָׁלַא לְהַתֵּזֶת מַשְׁפֵּט גָּר אוֹ יִתּוֹם.

(תקפז) שָׁלַא לִמְשָׁכוּ אַלְמָנָה.
(תקפז) שָׁלַא לְקַח עָמָר הַשְּׁבְּחָה מִתְּבֹּוֹהָ אַזְמַלְנֹוֹת.

(ת) שָׁלַא לְהַסֵּף בְּמִלְקֹות הַמִּחְבִּיב מִלְקֹות וּבְבָלָה שָׁלַא נִגְנַבָּה בְּתִי יִשְׂרָאֵל.

(תר) שָׁלַא לִתְחַסֵּם בְּהִמְהָה בְּשָׁעַת מַלְאָכה.
(תר) שָׁלַא תַּגְּשֵׁא הִיְבָמָה לְאַחַر חֹזֶן מִן הִיבָּם.

(תר) שָׁלַא לְחוֹס עַל הַרְזָדָה.
(תר) שָׁלַא נִשְׁחַה מִדּוֹת וּמִשְׁקָלִים חָסָרים עַמְנוֹן וְאַךְ עַל פָּי שָׁלַא נְשָׁא נִוְתַּן בָּהָם.

(תר) שָׁלַא נִשְׁבַּח מִעַשְ׈ה עַמְלָק שָׁעָשָׂה עַם קָרְבָּנוֹת בְּצַאֲתָם מִמְּצָרִים.
(תר) מִצּוֹת קְרָיאָה עַל הַבְּבוּרִים.

(תר) מִצּוֹת וְדוֹיָה מִשְׁעָר.
(תר) מִצּוֹת לְהַדְמֹת בְּדָרוֹבִים.

(תר) מִצּוֹת וְחָזְקָ� לְאַרְצִי לְאֶרְצִי יִשְׂרָאֵל.
(תר) שָׁלַא לְהַנוּתָּה עָבָד זֶה שָׁבֵרָת מֶדְוֹנוֹי מְחוֹזַה לְאָרְצָה לְאָרְצֵי יִשְׂרָאֵל.

תק"ל) מצוות שלום הכהן.	תק"א) שלא לשפונן בארץ מזרים לעולם.
תק"ה) מצוות מעקה.	תק"ב) שלא ירבה לו הפלך נשים.
תק"ט) מצוות קדושין באשת.	תק"ג) שלא יהיה לשפט לוי נחלה הארץ.
תק"ט) מצוות שתשב אשת המוציא שם רע תחכמי לעולם.	תק"ד) שלא יטול שבט לוי חלק בבזה בשעה כבוש הארץ.
תק"ט) מצוות על בית דין לסוקול באבנים מי שונחטיב סקליה.	תק"ט) שלא ירבה המלך כסוף וזhab לבוד מה שעריך לו.
תק"ט) מצוות על המאנס שישא אונוסתו לאשה.	תק"ט) שלא לקסום.
תק"ט) מצוות להתקין יתד במחנה.	תק"ט) שלא לכשה.
תק"ט) מצוות להתקין יתד במחנה.	תק"ט) שלא לחבר חבר.
תק"ט) מצוות להלווה לנכרי ברביה אם מצטרך ללוות מה שאין בו בישראל.	תק"ט) שלא לשאל באוב.
תק"ט) מצוות קיום מזעא שפטים.	תק"ט) שלא לשאל בידועני.
תק"ט) מצוות לעזוב השכיר לאוכול בזמן שכירותו מברברים דודים.	תק"א) שלא לדודש אל המתים.
תק"ט) מצוות הרוצה לגרש אשתו שיגרשנה בשטר.	תק"ב) שלא להתנgeoות שקר בשם זי.
תק"ט) מצוות שישמה חתן עם אשתו בשינה ראשונה.	תק"ב) שלא להתנgeoות בעודה זרה.
תק"ט) מצוות השבת המשכון לבعلיו בעת שהוא ערך לו.	תק"ב) שלא יפגע מהריגת נבי הארץ שקר ולא יגור מפנה.
תק"ט) מצוות נתינת שבר שכיר ביום.	תק"ב) שלא להסיג גבול.
תק"ט) מצוות הנחת עמר השכחה.	תק"ב) שלא לחותך הדין על פי עד אחד.
תק"ט) מצוות מלוקות לרשותם.	תק"ב) שלא לרhom על המזיק בדין קנסות.
תק"ט) מצוות יבום.	תק"ב) שלא לעורץ מפני האזיב במחלוקת.
תק"ט) מצוות חיליצה.	תק"ב) שלא להחיזות כל גשמה משבעה עממים.
תק"ט) מצוות להאייל הנגרדה.	תק"ב) שלא להשחתת אילני מאכל במצרים ובן כל שמעון לוי ויהודיה.
תק"ט) מצוות לוכור מה שעשה עמלק לישראל באתותם מפזרים.	תק"ב) השחתה בכלל הלאו.
תק"ט) מצוות להברית ורעו של עמלק.	תק"ב) שלא לעבוד ולזרוע בנחל איתון.
תק"ט) שלא למפרור אשת יפת הארץ.	תק"ב) מצוות דין יפתח תואר.
תק"ט) שלא להתעמר באשת יפת הארץ.	תק"ב) מצוות דין תלויה למי שיתחייב לתלוות.
תק"ט) שלא הקמת משא לישראל.	תק"ב) מצוות קברורה לנרגע על פה בית דין וכו' לכל מות.

ושה ויאמר ה' חתינו נמצאה חן בעני אדני והינו עבדים לפָרֻעה: כ' וישם אתה יותר לחך עד הימים הזה על-אדמת מצרים לפָרֻעה לחמש לך אדמת היבנים לבdom לא היתה לפָרֻעה: כ' וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מארך:

פרשת ויחי

ו' ויחי יעכלב בארץ מצרים שבע עשרה שנה והוא ימיד יעכל שני חייו שבע שנים וארכאים ומאת שנה: כ' ויקרבו ימי-ישראל למות ויקרא | לבנו לישוף ויאמר לו אס-נא מצאתי חן בעיניך שים-נא ידק תחת ירכך וששית עמי חסד ואמת אל-נא תקברני במצרים: ושבתי עס-אבני ונשאתי ממצרים וקברתני בקבריהם ויאמר אני עשה בדברך: לא ויאמר השבעה לי וישבע לו וישבעו יישראל על-ראש המטה: פ'

כ' וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מיכיל בזמנשהillard על-ברבי יוסף: כד ויאמר יוסף אל-אחים אנכי מת ואלהים פקד אתכם והעללה אתכם מוזה הארץ הזאת אל-הארץ אשר נשבע לאברהם ליחסק וליעקב: כ' וישבע יוסף אתبني ישראל לאמר פקד יפקד אל-הוים אתכם והעללים אה-עצמי מזוה: כ' וימת יוסף (ז) בזמאה ועשר שנים ויחנטו אותו ויישם בארון (ג) במצרים: חוק אדני

פרשת שמוט

א' ואלה שמוט בני ישראל היבאים מצרים את יעקב איש וביתו באוג: בראש שמעון לוי ויהודיה: וישבר זבולון ובניהם: ד' זה וגפתלי גד ואשר: והיה בלבנפש יצאי ירד-יעכל שבעים נפש ווישוף היה במצרים: וימת יוסף וכל-אחים וכל הדור ההוא: ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותمل הארץ אתם: פ'

ה' ויישב משה אל-יי ויאמר אדני ומה הרעטה לעם זה מה זה שלחתני: כ' ומאות באתי אל-פרעה לדבר בשמה הרע לעם זהה והצל לא-הצלת א-עמך: ו' ויאמר יי אל-משה עתה תראה אשר עשה לפָרֻעה כי ביד חזקה ישלהם וביד חזקה

గרשם מארץ: סס

פרשת וARA

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה וָי֏ אָמֵר אֱלֹהִים אָנִי ייְ וְאֶרְאֶ אֶל־אֶבְרָהָם אֶל־יִצְחָק וְאֶל־יַעֲקֹב אֶל־שָׂעִיר וְשָׁמֵי ייְ וְלֹא נַעֲתֵי לְהַמָּזָדָה: וְגַם הַקּוֹמָתִי אֶת־בְּרִיתִי אֶתְּתָם לְתֵת לְהָם אֶת־אָרֶץ כָּנְעָן אֵת אֶרֶץ מְגִרְיָה אֲשֶׁר־גָּרוּ בָּהּ: הוּגָם | אָנִי שְׁמֻעָתִי אֶת־גָּנָקָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרָים מִעְבָּרִים אֶתְּתָם וְאֶזְכֵר אֶת־בְּרִיתֵיכֶם: ייְ בְּיַד־מֹשֶׁה: סס

פרשת בא

וַיֹּאמֶר ייְ אֶל־מֹשֶׁה בָּא אֶל־פַּרְעָה כִּי־אָנִי הַכּוֹדֵתִי אֶת־לְבָבוֹ וְאֶת־לְבָבֵךְ יְעַבְּדָיו לְמַעַן שְׁתִּי אֶתְּתִי אָלֶה בְּקָרְבָוָה: וּלְמַעַן תָּסֶפֶר בָּאָזְנֵי בְּנֶךָ וּבְנוֹבְנֵךָ אֵת אֲשֶׁר הַתְּלָלָתִי בְּמִצְרָים וְאֶת־אֶתְּתִי אֲשֶׁר־שְׁמַתִּי בָּם וִידְעָתָם כִּי־אָנִי ייְ וּבָא מֹשֶׁה וְאֶחָר אֶל־פַּרְעָה וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים בְּהִאָמֵר ייְ אֶל־עֲבָרִים עַד־מַתִּי מְאֹתַת לְעַנְתִּים מִפְנֵי שְׁלָחָה עַמִּי וַיַּעֲבֹדָנוּ:

יְ וְהִיא כִּי־בָאָה קְדוּשָׁה ייְ אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי בְּאֵשֶׁר נִשְׁבָּע לְךָ וְלְאַבְתֵּיךְ וְגַתְתָּה לְךָ: יְ וְהַעֲבֹרָתְךָ כֶּל־פְּטַר־זְרַחַם לְיְ וְכֶל־פְּטַר | שָׁגַר בְּהִמָּה אֲשֶׁר יְתִיה לְךָ הַזְּכוּרִים לִי: יְ וְכֶל־פְּטַר חָמֵל תְּפַדַּה בָּשָׁה וְאַסְמָלָא תְּפַדַּה וְעַרְפָתָה וְכֶל־בָּכָור אָדָם בְּבָנֵיךְ תְּפַדַּה: יְ וְהִיא כִּי־יִשְׁאָהָךְ בְּגַעַם מִחְרָה לְאֹמֶר מַה־זֹּאת וְאָמְرָתָךְ אֱלֹהִים בְּחֹזֶק יְדַה הַזְּאָנָה ייְ מִמִּצְרָים מִבֵּית עָבָדִים: וּיְהִי כִּי־הַקְּשָׁה פַּרְעָה לְשְׁלַחַן וְתַהָּרֵג ייְ כֶּל־בָּכָור בְּאֶרְץ מִצְרָים מִבְּכָר אָדָם וְעַד־בָּכָור בְּהַמָּה עַל־כֵּן אָנִי זָבֵחַ לְיְ כֶּל־פְּטַר רַחֵם הַזְּכוּרִים וְכֶל־בָּכָור בְּנֵי אֶפְרַת: יְ וְהִיא לָאות עַל־יַדְכָה וְלְטוֹטֶף בֵּין עִנְיִנֶךָ בְּחֹזֶק יְדַה הַזְּאָנָה ייְ מִמִּצְרָים: סס

פרשת בשלח

יְ וְהִיא בְּשָׁלֵחַ פַּרְעָה אֶת־הַעַם וּלְאַגְּתָם אֶל־הָאָמֵן דָּרְךָ אֶרֶץ פְּלֶשֶׁתִים בְּיַקְרֵובָה הוּא | אָמַר אֶל־הָאָמִן פְּנִינְתָּם הָעַם בְּרָאָתָם מַלְחָמָה וְשָׁבָו מִצְרָיִם: יְ וַיִּשְׁבֹּב אֶל־הָאָמִן |

תיקון ליל שבועות – סדר תרי"גמצוות

- (חט) שלֹא לעלוּת לרגל בלא קרבן שיהיה עטנו בשנוריב שם.
- (חט) מצוות מנוי שופטים ושוטרים בכל קהלה משישאל.
- (חט) מצוות לשמעו מלך כל בית דין הגדול שנעםדו להם לישראל בכל זמן.
- (חט) מצוות מנוי מלך ישראל עליינן.
- (חט) מצוות לכתוב המשפט מלפוף חובה על כל שאר בני ישראל.
- (חט) מצוות מתקנות רועת לתיימן והקבה לבמן.
- (חט) מצוות בראשית הגז שיטון לפהן.
- (חט) מצוות להיות הפנהנים עובדים במקדש משמרות משמרות וב모עדים עולים באחד.
- (חט) מצוות לשמעו מלכיאל נבייא שיהיה בכל דור ודור אם לא יוסף ולא יגרע במצוות התורה.
- (חט) מצוואה להזכיר שש עברי מקלת.
- (חט) מצוואה לעשות לעמידים זוממים כמו שעשו לעשות.
- (חט) מצוות למשוח כהן במלחתה.
- (חט) מצוות לעשות במלחתת הרשות במשפט הכתוב בתורה.
- (חט) מצוות עיריפת העגלת בנהל.
- (חט) שלֹא לטלעת אילן במקדש.
- (חט) שלֹא להקלים מצאה.
- (חט) שלֹא להקריב קרבן בעל מום עובה להרהור את המרות את פי בית דין הגדול שייעמודו לישראל.
- (חט) שלֹא למונע מליחיות העני מלטון לו מה שהוא צריך.
- (חט) שלֹא יקנע מלחלחות עני מפני השמטה.
- (חט) שלֹא לשלוח עבד עברני ריקם בשיציא חפשין.
- (חט) שלֹא לעבוד בקדושים.
- (חט) שלֹא לזרע את הקדושים.
- (חט) שלֹא לאכול חמץ בארבעה שער בגינס אחר חמוץות.
- (חט) שלֹא להותיר מבשר קרבן החגינה שנקרב בערים ארבעה עשר בנין עד יום השילשי. (שלֹא להזכיר קרבן פסח בבמת יחיד.)

- (תנו) מצוות בדיקת סימני היעוף.
- (תנו) מצוות מעשר שענין.
- (תנו) מצוות מעשר עני תחת מעשר שני בשנה השלישית ושבשית.
- (תנו) מצויה לנגוש את הגנרי.
- (תנו) מצוות השםטעת בסיסים בשנה השביעית.
- (תנו) מצוות צדקה.
- (תנו) מצוות הענקת עבד עברי.
- (תנו) מצויה להראות ברגלים במקדש.
- (תנו) מצויה לשומוח ברגלים.
- (תנו) שלא למחוק ספרי הקדש ושמות של הקדושים ברוך הוא הקתובים שם וכן בת עבדות הקדש.
- (תנו) שלא להעלות קדשים בחוץ.
- (תנו) שלא לאכול מעשר שני של דגן חוות לרושלים.
- (תנו) שלא לאכול מעשר שני של תירוז חוות לרושלים.
- (תנו) שלא לאכול בכור תנאים חוות לרושלים.
- (תנו) שלא לאכול מעשר שני של יצחר חוות לרושלים.
- (תנו) שלא לאכול בקר מבשר חטא ואשם חוות לקלעים ואפללו הכתנים.
- (תנו) שלא לאכול בשר העולה.
- (תנו) שלא לאכול בשר קדושים קלים קדם זריקת דמים.
- (תנו) שלא יאכלו בהנים בפורים קדם הנחתם בערה.
- (חס) שלא לעזוב הרים מלחת להם מתנותיהם ומילשוחם ברגלים.
- (תנו) שלא לאכול אבר מן החיה.
- (תנו) שלא להוסיף על מצוות התורה.
- (תנו) מצוות קריאת שמע ערבית ושתירת.
- (תנו) מצוות תפילה של יד.
- (תנו) מצוות תפילה של ראש.
- (תנו) מצוות קזונה.
- (תנו) מצוות הריגת שבעה עממים.
- (תנו) שלא להתאות מה שביד אחינו בני ישראל.
- (תנו) שלא לנטות נבי אמת יותר מудאי.
- (תנו) שלא ליחס על עזוב עבודה זרה.
- (תנו) שלא להתחנן בעובדי עבודה זרה.
- (תנו) מצוות ברפת המזון.
- (תנו) מצוות אהבת הגרים.
- (תנו) מצוות יראת השם.
- (תנו) מצוות תפלה.
- (תנו) מצוות התבריה והדבקה עם חכמי התורה.
- (תנו) מצוות על הארץ לשבע שישבע באמת בשם יי'.
- (תנו) שלא להנות מצפי עבודה זרה.
- (תנו) שלא להזכיר שום דבר מעבודה זרה וממשמישה בה.
- (תנו) מצויה לאבד עבודה זרה וממשמישה.
- (תנו) מצויה להזכיר כל הקרבנות שיש על האדים בחובה או בנדבה ברגל הראzon שפוגע בו.
- (תנו) מצויה לקרביב כל הקרבנות בבית הבחירה ולא בחוץ.
- (תנו) יבאו אחריהם ואכבה בפרעה ובכל-חילו ברכבו ובפרשיו: ויאמר משה אל-העם אל-תירא את-הישראל וראו את-הישראל ממתנו למות במדבר מה-זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים: כי הלא-
- הדבר אשר דבָרַנו לאליך במצרים ונשבה את-הישראל מצרים כי טוב לנו עבד את-הישראל ממתנו במדבר: ויאמר משה אל-העם אל-תירא את-הישראל וראו את-ישועת יי' אשר-ישועה לכם היום כי אשר ראתם את-הישראל היום לא תספו לראתם עוד עד-עולם: כי יילחתם לכם ואתם תחרשו: ויאמר יי' אל-משה מה-
- תצעק אל-ך דבר אל-בני-ישראל ויסעו: כי ואתה הרים את-מטך ונטה את-ידך על-הים ובקעוו ויבאו בני-ישראל בתוך הים ביבשה: ואני הנה מחקל את-לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבה בפרעה ובכל-חילו ברכבו ובפרשיו: כי ישע מלך האלים ההלך לפני מלחנה אני יי' בהגבני בפרעה ברכבו ובפרשיו: כי ישע מלך האלים ההלך לפני מלחנה ישראל ולך מאחריהם ווישע עמוד הענן מפניהם ועמדו מאחריהם: כי נבא בין |
- מלחנה מצרים ובין מלחנה ישראל והחיש ויאר את-הלהילה ולא-קרב זה אל-זה כל-הלילה: כי ויט משה את-ידיו על-הים ווילך יי' | את-הימים בروح קדים עוז כל-הלילה וישם את-הימים לחכמה ויבקעו הימים: כי ויבאו בני-ישראל בתוך הים

את-העם דרך המדבר יס-סוף וחמשים על- בני-ישראל מארץ מצרים: כי ויהי משה את-עצמאות יוסף עמו כי השבע השבע את-بني ישראל לאמר פלך יפלך אלהט אתחטם והעליהם את-עצמתי מזה אתכם: כי ייסעו מסכת ניחנו באתם ב��צה המדבר: כי הילך לפניהם יומם בעמוד הענן לנחתם הדרך ולילה בעמוד אש להאר להם לכת יומם ולילה: כי לא-ימיש עמוד הענן יומם ועמוד האש לילה לפניהם:

י' וידבר יי' אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל וישבו וייחנו לפניו כי החירות בין מגדל ובין הים לפניו בועל צפן נכחו תחנו על-הים: ואמר פרעה לבני ישראל גבכים הם באرض סג'ר עליהם המדבר: וחזקתי את-לב פרעה ורקי אחוריים ואכבה בפרעה ובכל-חילו וידעו מצרים כי-אני כי יעשווון הילך למלך מצרים כי ברך העם ויהפיך לבב פרעה ועבדיו אל-העם ויאמרו מה-זאת עשינו ביד-לחנו א-ישראל מעבדנו: ויאסר את-רכבו ואת-עמו לך עמו: ויחק שש-מאות רכב בחרור וכל רכב מצרים ושלשים על-כלו: ויחזק יי' את-לב פרעה מלך מצרים וירדי אחרי בני ישראל ובני ישראל יצאים ביד רמה: כי רדפו מצרים אחוריים ונשינו א-ישראל חנים על-הים כל-סוס רכב פרעה ופרשיו ויחלו על-פי החירות לפניו בועל צפונ: ופרעה הקריב וישאו בני-ישראל את-עיניהם והנה מצרים נסע אחוריים ויראו מiad ויצעו בני-ישראל אל-יי: כי יאמרו אל-משה אל-ישראל א-ישראל המבלי איז-קרים במצרים לקחתי נמות במדבר מה-זאת עשית לנו להוציאנו מצרים: כי הלא-ה דבר אשר דבָרַנו לאליך במצרים נשבה את-הישראל מצרים כי טוב לנו עבד את-הישראל ממתנו במדבר: כי יאמר משה אל-העם אל-תירא את-הישראל וראו את-ישועת יי' אשר-ישועה לכם היום כי אשר ראתם את-הישראל היום לא תספו לראתם עוד עד-עולם: כי יילחתם לכם ואתם תחרשו: כי יאמר יי' אל-משה מה-תצעק אל-ך דבר אל-בני-ישראל ויסעו: כי ואתה הרים את-מטך ונטה את-ידך על-הים ובקעוו ויבאו בני-ישראל בתוך הים ביבשה: ואני הנה מחקל את-לב מצרים ויבאו אחריהם ואכבה בפרעה ובכל-חילו ברכבו ובפרשיו: כי ישע מלך האלים ההלך לפני מלחנה אני יי' בהגבני בפרעה ברכבו ובפרשיו: כי ישע מלך האלים ההלך לפני מלחנה ישראל ולך מאחריהם ווישע עמוד הענן מפניהם ועמדו מאחריהם: כי נבא בין | מלחנה מצרים ובין מלחנה ישראל והחיש ויאר את-הלהילה ולא-קרב זה אל-זה כל-הלילה: כי ויט משה את-ידיו על-הים ווילך יי' | את-הימים בروح קדים עוז כל-הלילה וישם את-הימים לחכמה ויבקעו הימים: כי ויבאו בני-ישראל בתוך הים

ביבשה והם לסת חומה מימי נום ומשמאלים: וירדפו מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשו אל-תוך הים: כו' כי באשمرة הבקר ונשקר כי אל-מחנה מצרים בעמוד אש ועגנו ויהם את מחנה מצרים: כי ויסר את אפן מרכבתינו וניגגו בכבdet ויאמר מצרים אנסול מפני ישראל כי יונלחם להם במצרים: כי ויאמר כי אל-מלה נטה את-ידך על-הים וישבו הרים על-מצרים על-רכבו ועל-פרשו: כי ויט משה את-ידך על-הים וישב הם לפנות בקר לאיתנו ומטרים נסים לקראתו וינער כי את-מצרים בתוך הים: כי ישבו הרים ויבסו את-הרכבל ואת-הפרושים לכל פרעה הבאים אחריהם ביום לא-נשאר בהם עד-אחד: כתובני ישראל הלו' ביבשה בתוך הים והם לסת חומה מימי נום ומשמאלים: כי וווען כי ביום ההוא את-ישראל מיד מצרים וירא ישראל את-מצרים מות על-שפט הים: לא וירא ישראל את-היד הגדלה אשר עשה כי במצרים ויראו העם את-הו' ויאמן בו ביה ובמשה עבדו:

טו אז ישר-משה ובני ישראל את-השירה הזאת לי ויאמרו לאמר אשתירה לי כי-זאה גאה סוס ורכבו רמה בים: כי זומרת זה ויה-רלי לשועה זה אליו ואנו הון אל-ה' אבוי ואל-מן-הו: כי איש מלחה כי שם: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומכח שלשין טבעו בים-סוף: תהמת יכיסמו ירדנו במצוות במו-אבן: כי ימינה כי נאדרי בכח ימינה כי תרעץ אויב: וברב גאונך תחנוך קמיה תשלוח חרבך יאלמו בקש: וברוח אפיק נערמו מים נאבו כמוני נזלים קפאו תהמת בלב-ים: אמר אויב ארדך אשיך אחליך של תלמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי: נשפט ברוחך בסמו ים צללו בעופרת במים אדים: כי מיכמבה באלא ימי במקה נאדר בקדש נורא תהלה עשו פלא: כי נטילת ימינה תבלעמו הארץ: נחית בחסדק עס-זו נאלת נהלה בעזק אל-גנה קדש: כי שמעו עמים יגונן חיל אהזו ישבי פלשת: אז נבילה אלופי אוזם אליו מזאוב יאחזמו רעד נמגנו כל ישבי בנען: כי תפל עליהם אימחה ופחד בגדר ורוזעך ידמו באבן עד-יעבר עמד יי' עד-יעבר עס-זו קנית: כי תבאמו ותטעלמו בהר נחלתך מכוון לשבתך פעלה כי מקדש אדני בוגנו ייך: כי ימך לעלם ועד: כי בא סוס פרעה רכבו ובפרשו בים הנב'אה אחות אהרן את-התף בידה ותצאן כל-הנשדים אחריה בתפים ובמלחות: כי ותען להם מראים שיירו לי כי-זאה גאה סוס ורכבו רמה בים: כי ויפגע משה את-ישראל מים-סוף ויצאו אל-מדבר-שור וילכו שלשות-ים במדבר ולא-מצאו

בעבודת הנקים.

(שא) שלא לעבד זר במקדש.

(שב) שלא לפדות בכור בהמה טהורה.

(שג) מצוות פרה אדמפה.

(שח) מצוות טמאה של מות.

(שז) מצוות מי נקה שמיטמיאן אדם טהור ומטהרין אדם טמא מטמא מטה בלב.

(שא) מצוות דיני נחלות.

(שב) מצוות הקרבת תמידין בכל יום.

(שג) מצוות קרבן מוסף שבת.

(שח) מצוות קרבן מוסף בכל ראש חדש.

(שז) מצוות קרבן מוסף ביום חמ השבות.

(שא) מצוות לשמע קול שופר בראש השנה.

(שב) מצוות הפרת נדירים.

(שג) שלא ימל שחה טמא או בדרכ רחוקה.

(שח) מצוות לחת ערים ללוים לשבת בון ומה קולות.

(שז) מצוות בית דין להנלות מכח נפש בשגגה מעירו לעיר מקלט ועל הרוצח בעצמו ללבת שם.

(שא) שלא להרוג הרוצח קדם שישמוד בדיין.

(שב) שלא יורה העד בדיין שהעד בדיני נפשות.

(שג) שלא ללח בפָר להאל ממות הרוצח.

(שח) שלא ללח בפָר ממיחיב גלוות לפטרו מון הגלות.

(שז) שלא למנות בדיין אדם שאינו חכם בדיין תורה אף על פי שהוא חכם בחכמאות אחרות.

(שא) מצוות פריזון בכור אדם.

(שב) מצוות בערכת הנקים בכל יום.

(שג) מצוות משא הארון בכתף.

(שח) שלא יכנס טמא בבית המקדש.

(שז) שלא לתן שמן בקרבן סוטה.

(שא) שלא יהשים לבונה בקרבן סוטה.

(שב) שלא יכול הנזיר אין או כל מני שבח.

(שג) שלא יכול הנזיר ענבים לחים.

(שח) שלא יכול הנזיר צמוקים.

(שע) שלא יכול הנזיר ורעד הענבים.

(שז) שלא יכול הנזיר קלפת הענבים.

(שא) שלא גלח הנזיר שערו כל ימי נזירות.

(שב) שלא יכנס הנזיר לאלה הפתה.

(שג) שלא יטמא הנזיר במתה.

(שח) מצוות שחיתת פסח שני בארכעה עשר

באייר לימי שחה טמא או בדרכ רחוקה.

(שז) מצוות פסח שני שאוכל על מצוות ומרורים בלילה חמשה עשר באיר.

(שא) מצוות תקיעת חצוצרות במקדש ובמלחמה.

(שב) שלא להזיר מבשר פסח שני למחרת.

(שג) שלא לשבור עצם מעצמות פסח שני.

(שח) מצוות חלה.

(שע) מצוות ציצית.

(שז) שלא לתור אחר מחשבת הלב וראית העינים.

(שא) מצוות שערית המקדש.

(שב) מצוות פריזון בכור אדם.

(שג) מצוות עבוזת הלויים במקדש.

(שח) מצוות מערשר ראשן.

(שז) מצוות הלוים לחת מעשר מן המעשיה.

(שא) שלא לבטל שערית המקדש.

(שב) שלא יתעסק הנקים בעבודת לויים ולויים

שלא נבעוד בעבד עברי עבודה בזיהה במו
עבודת בנענין.

שלא ימבר עבד עברי על אבן המקה.
שלא נבעוד בעבד עברי בעבודת פרה.
שלא להניח לנו לעבוד בעבד עברי
המבר לו בפרט.

שלא ישתחווה על אבן משכית אפלו לשם.
מצוות מעריך אדם שיטן דמיו הקוצבים
בutorה.

מצוות הפנייר בהמת קרבנו בהמה אחרת
שתהינה שתהינו קדש.

מצוות מעריך בהמה שיטן כפי שיעריכנה
הבהנה.

מצוות מעריך בתים שיטן הערד שיעריכנה
הבהנה ותוספת חמש.

מצוות מעריך שדה שיטן בערד הקצוב
בפרטשה.

מצוות דין מחרים מנכסיו שהוא לפנהים.
מצוות מעשר בהמה טהורה בכל שנה.

שלא נמיר הקדשים.

שלא לשנות הקדשים מקרבנו לקרבנו.
שלא תמבר קרע שהחרימו אותה בעלה
אלא תנטו לפנהים.

שלא תגאל שדה החרם.
שלא לנאות מעשר בהמה אלא יאכל
בירושלים.

מצוות שלוח טמאים חוץ למחתנה שכינה.
מצוות ודוי על החטאת.

מצוות סוטה שביאה הבעל אל ההונן
ויעשה לה במשפט הכתוב.

מצוות גדול שער נזיר.
מצוות גלות הנזיר ובאת קרבנותיו.

הזהא.

שלא לעשות מלאכה ביום חמ שבועות.

שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של תעש.

שלא לעשות מלאכה בעשרה בתשרי.

שלא לאכול ולשתות ביום הקפורים.

שלא לעשות מלאכה ביום ראשון של תעג
הסוכות.

שלא לעשות מלאכה ביום שמיני עצרת.

מצוות ספירת שבע שבתות שנים.

מצוות תקיעת שופר ביובל ביום הקפורים.

מצוות קדוש שנת היובל.

מצוות עשיות דין לזכח ומוכה.

מצוות השבת קראקע בעלהון ביובל.

מצוות פדיון הנחות שהן תוך עיר חומה עד
השלמת שנתה.

מצוות עבודה בעבד בנענני לעולם.

שלא נבעוד האדמה בשנה השביעית.

שלא נעשה עבודה גם באילנות.

שלא נקצור ספיחים בשנה השביעית.

שלא נאוסף פרות האילן בשבעית בדרכך.

שלא לאוסף פרות האילנות ביובל בדרכך.

שלא אוסףו שמלתים.

שלא להונן אחד מישראל בדים.

שלא לשנות מגישי ערי הלוים ושודתייה.

שלא להללות ברביה לישראל.

מים: כו ויבאו מרתה ולא יכלו לשחת מים ממירה כי מרים הם על-כן קרא-שםה
מרה: כו וילנו העם על-משה לאמר מה-גשתה: כו ויצעק אל-יי וירחו כי עז ונישלך
אל-ההרים וימתקו המים שם שם לו חוק ומשפט ושם נפשה: כו ויאמר אס-شمוע
תשמע לך | יי אלהיך והישר בעיניו תעשה והאנגת למצוות ושמרת כל-חיקוי
כל-המחלוקת אשר-שםתי במצרים לא-אשים עלייך כי אני יי רפאך: כו

ויאמר יי אל-משה כתוב אתה זכר זכרון בספר ושים באזני יהושע כי-מחה אמחה
את-זכר עמלך מתחת השמים: כו ויבן משה מזבח ויקרא שם יי | נפי: כו ויאמר
בידי על-ביס זה מלחתה לי בעמלך מדר דר: כפפ

פרשת יתרו

וישמע יתרו כהן מקין חתנו משה את כל-אשר עשה אל-הילט למשה ולישראל
עמו ביהツיאו יי אהילת ישראל ממצרים: כו ויחק יתרו חתן משה את-צפירה אשות
משה אחר שלוחיה: ואות שען בניה אשר שם האחד גרשם כי אמר גור התי
באארץ נכראה:

יש בחדש השלישי ל匝את בני-ישראל מארץ מצרים ביום הזה באו מדבר סיני:
וביסעו מקרבים ויבאו מדבר סיני ויחנו במדבר ויחנו נגד ההר:
ומשה עלה אל-האלהים ויקרא אליו יי מזההר לאמר בה תאמר לבית יעקב
ויתגיד לבני ישראל: זאתם ראייתם אשר עשית למצרים ואשא אתכם על-כני
נשרים ואבא אתכם אל: ועתה אס-شمוע תשמעו בקלי ושמרתם את-ברית
והיהם לי סגלה מכל-הימים בילד הארץ: ואתם תהיו לי מלכת בהנים וגוי
קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל-בנוי ישראל: ויבא משה ויקרא לזכני העם
וישם לפניום את כל-הדברים האלה אשר צוהו יי: ויענו כל-העם ייחדו ויאמרו
כל-אשר דבר יי נעשה ישב משה את-דברי העם אל-יי: ויאמר יי אל-משה הנה
אנלי בא אל-יך בעב הענן בעבור ישמע העט בדברי עמד וגס-בך יאמינו לעולם
וינגד משה את-דברי העם אל-יי: ויאמר יי אל-משה לך אל-העם וקדש-תם היום
כל-העם על-הר סיני: ווהגבלה את-העם סביב לאמר השםרו لكم עלות בהר
ונגע בקצתו כל-הגע בהר מות יומת: כל-תגע בו זד כי-יסקול יסקול או-ירלה יירה
אס-בימה אס-איש לא יתיה במשך היובל הימה יעלו בהר: יירד משה מזההר

- (כח) שלא ישא בהן גודל אלמנה.
 (רכז) שלא יבעול בהן גודל אלמנה ונפל בלא קדושין.
 (רכז) שלא יעבוד בהן בעל מום קבוע בעבודת המידש.
 (רכז) שלא יעבוד בהן בעל מום עובה.
 (רכז) שלא יבנש בעל מום בהיכל כלו.
 (רכז) שלא יעבוד בהן טמא.
 (רכז) שלא יכול בהן טמא תרומה.
 (רכז) שלא יכול שום זר תרומה.
 (רכז) שלא יכול תושב בהן ושביר תרומה.
 (רכז) שלא יכול ערל תרומה.
 (רכז) שלא תאכל חללה מן הקדש.
 (רכז) שלא לאוכל טבל אפלו בהן.
 (רכז) שלא נקדים בעלי מומי להקרינו למזבח.
 (רכז) שלא יתנו מום בקדושים.
 (רכז) שלא ישחטו בעלי מומי לשם קרבן.
 (רכז) שלא יקטיר אוימורי בעלי מומיין של סכונות שהוא נCKERא שמיini עצרת.
 (רכז) שלא יזרוק דם בעל מום על המזבח.
 (רכז) שלא ליטרס זכר אחד מכל המינים.
 (רכז) שלא להקריב קרבן בעל מום מיד הכהני.
 (רכז) שלא נשחות בהמה ובנה ביום אחד.
 (רכז) שלא לטעשות דבר שיתחל בו שם שמנים בין בני אדם.
 (רכז) שלא לנישות מלאכה ביום ראשון של פסח.
 (רכז) שלא לנישות מלאכה ביום שביעי של פסח.
 (רכז) שלא לאוכל מתקבואה חדשה קדם כלות ששה עשר בניסן.
 (רכז) שלא לאוכל קלוי מתקבואה חדשה עד היום ההוא.
 (רכז) שלא לאוכל ברמל מתקבואה חדשה עד היום יטמא בהן גודל באלה המת אפלו לקרים.
 (רכז) שלא יטמא בהן גודל באלה המת אפלו לקרים.

אל-העם ויקדש את-העם ויבבשו שמלהם: ויאמר אל-העם היו נברים לששנת ימים אל-תגשׂו אל-אשה: ויהי ביום השלישי בהזבב הבקר ויהי קלת וברקים ועננו כבד על-ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל-העם אשר במקנה: ויזא משא את-העם לקראת האלים מוקמchner ויתיצבו בתחתית הרה: וזהו סני עשו כלו מפנֵי אשר ירד עליו יי באש ויעל עשנו בעשן הכבשׂו ויחרד כל-ההר מאד: טני הי קול הספר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלים יעננו בקהל: וירד יי על-הר סני אל-ראשׂ ההר ויקרא יי למשה אל-ראשׂ ההר ויעל משה: כא ואמר יי אל-משה רד העד בעם פנ-יפרע בהם: כי ניאמר משה אל-יי לא-יובל העם לעלת הנפשים אל-יי יתקדשו פנ-יפרע בהם: כי ניאמר משה אל-יי לא-יובל העם לעלת אל-הר סני ביראתה העדתה בנו לא אמר הגבל את-ההר וקדשו: כי ניאמר אליו יי לד-יד ועלית אתה ואהרן עמק והלהנים והעם אל-ירשו לעלה אל-יי פנ-יפרע בם: כי נירד משה אל-העם ויאמר אלהם: כי ידבר אלהם את כל-הדברים האלה לאמר: כי אנכי יי אלהיך אשר הוציאתיך מארך מצאים מבית עבדים לא יהיה לך אלאים אחרים על-פני לא תעשה לך פסל | וכל-תתמוֹה אשר בשמיים | ממעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים | מתחת לארץ לא-תשתתנו להם ולא חעבדם כי אנכי יי אלהיך אל קנא פקד עון אבות על-בניים על-שלשים ועל-רבעים לשאי ועשה חסד לאלהים לאבי ולשמרי מצוותי: לא תשא את-השדי אל-ך לשוא כי לא ינקה כי את אשר-ישא את-שם לשווא: חי זכור את-יום השבת לקדשו ששת ימים תעבד ועשית כל-מלאכתך ויום השבעה שבת | לוי אל-ך לא תעשה כל-מלאכה אתה ובגך אבך עבדך ואמתך ובהמתקד גורך אשר בשעריך כי ששת ימים עשה כי את-השימים ואת-הארץ את-היט ואת-הבל אשר-בם וניח ביום השבעה על-בון ברך כי את-יום השבת ויקדשו: כי בקדשת את-אביך ואת-אםך למן יארכון ימך על האדמה אשר-יך אלהיך נתנו לך: כי לא תרעה: כי לא תנאך: כי לא תגעב: לא תעה ברעך עד שקר: כי לא תחמד בית רעך: לא תחמד אשת רעך ועבדך ואמתך ושונך וחמורך וכל אשר לרעך: כי וכל-העם ראמים את-הkokות ואת-הלהפים ואת קול הספר ואת-ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק: כי ניאמר אל-משה דבר-אתה עמננו ונשמעה ואל-יבר עמננו אלהים פנ-גנות: כי ניאמר משה אל-תיראו כי לבבורה נסות אתכם בא האלים ובעבור תחיה יראתו על-פניכם לבלתי תחתית מהר: כי יעדם העם מרחוק וממשה נחש אל-הערפל אשר-שם האלים: כי ניאמר יי אל-משה בה תאמר אל-בני ישראל אתם ראייתם כי מונחים דברתי עמכם: לא תעשוו את-אני אלהי

- (טמ) שלא לרוגל.
רומה שלא לעמוד על דם רעים.
רומה שלא לשונא אָח.
רומה שלא להל宾 פנוי אֶקם מישראל.
רומה שלא לנוקום.
רומה שלא לנטויה.
ו(טז) שלא לחרביע בהמה מין עם שאינו מינו.
ו(טז) שלא לזרע בלאי זרים ולא להרביב אילו בשום מקום.
ו(טז) שלא לאכול ערלה.
ו(טז) שלא לאכול ולשחות בדרכך זולל וסובא.
ו(טז) שלא לנחש.
ו(טז) שלא לטונן.
ו(טז) שלא להKirif פאת הראש.
ו(טז) שלא להשחית פאת זkan.
ו(טז) שלא לכתוב בבשרו בתבכת קעקע.
ו(טז) שלא לעשות מעשה אוב.
ו(טז) שלא להונזת במדות וכל המדות בכלל.
ו(טז) שלא לקלל אב ואם.
ו(טז) שלא לילכט בחיקות הגזים.
ו(טז) מוצות ענין טמאת הפהנים לקורובייהם
ובכללה שתתאבלו כל אחד מישראל על ששה מקרובייהם הידועים.
ו(טז) מוצות קדוש זרע אהרון.
ו(טז) מוצות במון גדול לשא נערה בתוליה.
ו(טז) מוצות הקרבן להיות תפמים.
ו(טז) מוצות הקרבן שייה משמונה ימים ולמעלה.
ו(טז) מוצות קדוש השם.
ו(טז) מוצות שביתה ביום ראשון של פסח.
ו(טז) מוצות קרבנו מוסף כל שבעת ימי הפסח.
- (טז) מוצות לךט.
(טז) מוצות הנחת עוללות הכרם.
(טז) מוצות שופט שיפוט בערך.
(טז) מוצות תוכחה לישראל שאינו נזהג בשורה.
(טז) מוצות אהבת ישראל.
(טז) מוצות גטע רבבי.
(טז) מוצות ליראה מן המקדש.
(טז) מוצות כבוד חכמים.
(טז) מוצות עדוק המאונים והמשקלים והמדות.
(טז) מוצות שישרפו מי שיתחייב שרפפה.
(טז) שלא לפנות אחר עבודה ורה במחשבה ולא בדברior ולא אפלו בהבטה.
(טז) שלא לשנות עבודה ורה לא לעצמו ולא לוולטן.
(טז) שלא לאכול נותר.
(טז) שלא לכלות הפאה בשדה.
(טז) שלא לקחת שבלים הנופלים בשעת הקציר.
(טז) שלא לכלות עוללות הכרם.
(טז) שלא ללקוט פרט הכרם.
(טז) שלא לנגב שום חפץ או קמוון.
(טז) שלא ביחס על ממון שיש מאחר בידו.
(טז) שלא לשבע על בפרית ממון.
(טז) שלא לשבע לשקה.
(טז) שלא לעשוק.
(טז) שלא לנועל.
(טז) שלא לאחר שבר שכיה.
(טז) שלא לקלל אחד מישראל בין איש בין אשה.
(טז) שלא להבשיל תפם בפרק.
(טז) שלא לעזות המשפט.
(טז) שלא לבגד גדול בדיין.

כ"ס ואלה זיהב לא תעשו לכט: כ"ז מזבח אדמה חעשה-לי וובחת עלינו א-ת-על-תיך
וא-ת-ש-ל-מְלֵך א-ת-צ-א-נָך ו-א-ת-ב-ק-ר-ך ב-כ-ל-ה-מ-ק-ו-ס א-ש-ר א-ז-כ-ר א-ת-ש-מ-י א-ב-ז-א א-ל-י-ך
ו-ב-ר-כ-ת-י-ך: כ"ז ו-א-ס-מ-ז-ב-ח א-ב-נ-י-ם ת-ע-ש-ה-ל-י ל-א-ת-ב-נ-ה א-ת-ה-ו-נ-י-ת ב-י-ח-ר-ב-ך ה-נ-פ-ת
ע-ל-י-ה ו-ת-ח-ל-ל-ה: כ"ז ו-ל-א-ת-ע-ל-ה ב-מ-ל-ע-ל-ה ע-ל-מ-ז-ב-ח ע-ל-ו-י-ו:

פרשת משפטיים

כ"א ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: ב' כי תקנה עבד עברי שיש שנים יעבד
ובשבעתה יצא לחפש חנום: א' אם-בגפנו יבא בגפנו יצא אם-יבעל אשלה הוא ויז Achah
אשתו עמו: א' אם-אדני יתנו לאשה וילדה-לו בנימ אzo בנות האשה וילדה תהייה
לא-דנ-יה והוא יצא בגפנו: ה' ואם-אמר יאמיר העבד אהבת-י א-ת-א-ש-ט-י ו-א-ת-
ב-נ-י א-ז-א-ח-פ-ש-י: ו-ה-ע-ש-ו א-ד-נ-יו א-ל-ה-א-ל-ה-י-ם ו-ה-ג-י-ש-ו א-ל-ה-מ-ז-ו-ז-ה
ו-ר-צ-ע א-ד-נ-יו א-ת-א-ז-ו-ן ב-מ-ר-ג-ע ו-ע-ב-דו ל-ע-ל-ם:

כ"ז ואלה-משה אמר עליה אל-יו אתה נדב ואביהו ושביעים מזקנין ישראל
והשתחוויהם מרחוק: ב' ונגש משה לבדו אל-יו והם לא יגשו והם לא יעלו עמו:
ו' ובא משה ויספר לעם את כל-דבריו יי' ואת כל-המשפטים ויען כל-העם קול אחד
ויאמרם כל-הדברים אשר-דבר יי' נעשה: ז' ויבתב משה את כל-דבריו יי' וישבם
בקבר ויבנו מזבח תחת ההר ושתיים עשרה מזבח לשנים עשר שבטי ישראל: ח' ויקח
וישלח את-גנער בנו ישראל ויעלו עלת ויזבחו ובחים שלמים לי' פרים: ו' ויקח
משה חצי הדם וישם באגנת וחצי הדם זרק על-המזבח: י' ויקח ספר הבורית ויקרא
בازני העם ויאמר כל אשר-דבר יי' נעשה ונשמע: ח' ויקח משה את-הדים ויזרק
על-העם ויאמר הבה קס-הברית אשר ברית יי' עמלם על כל-הברים האלה: ט' ויעל
משה ואהרן נדב ואביהו ושביעים מזקנין ישראל: ו' ויראו את אלהי ישראל ותחת
רגליים במעשול לבנת הספר וקעums השמים לטהר: א' ואלה-א-צ-יל-י ב-נ-י וישראל לא
שליח י-דו ויחזו את-הא-ל-ה-י-ם ויאכלו וישתו: ב' ויאמר יי' אל-משה עליה אליו ההר
והיה-שם ואותה ל-ך א-ת-ל-ק-ה-ת ה-א-ב-ן ו-ה-ת-ז-ר-ה ו-ה-מ-צ-ה א-ש-ר ב-ת-ב-ת-י ל-ה-ו-ת-ת-ם:
ו' ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה אל-הר האלהים: ד' ואלה-זקנין אמר
שבודלנו בזה עד אשר-נשוב אליכם והנה אהרן וחוול עמכם מיבעל דברים גע-ש
אליהם: ט' ויעל משה אל-ההר ויכס הענן את-ההר: ט' וישבון בבוד-י-ו-ן על-ההר סני
ויבסחו ה-ע-נ-ן ש-ש-ת י-מ-ים ו-י-ק-ר-א א-ל-מ-ש-ה ב-י-ו-ם ה-ש-ב-ע-י-ם מ-ת-ז-ה-ע-נ-ן: י' ומראה

כבוד יי' כאש אכלת בראש ההר לעני בני ישראל: ויבא משה בתוכה הענן ויעל אל-ההר וכי משל בהר ארבעים יום וארבעים לילה: פפ

פרשת תרומה

נה וידבר יי' אל-משה לאמר: דבר אל-בנין ישראל ויקחו כל-תרומה מאת כל-איש אשר יקבר ליבו תקחו אשר תקחו מאותם זהב וכיסף ונחושת:

ככל-עמדו החרץ סבב מתחקים בסוף וויהם בסוף ואדייהם נחשת: נה ארכ החצר מאה באמה ורחב | חמשים בחמשים וקמה חמש אמות שיש משאר ואדייהם נחשת: ט לכל כל המשכן בכל עבדתו וכל-יתדתו וכל-יתרת החצר נחשת: סס

פרשת תצוה

וואתה תצוה | את-בנין ישראל ויקחו אליך שמן זית זה כתית למאור להעלת נר תמיד: נא באחל מועד מחוץ לפרכת אשר על-העדה יערך אותו אהרן ובניו מערב עד-בקר לפני יחתת עולם לדרכם מאת בני ישראל: כי ואתה הקרב אליך את-אהרן אחיך ואת-בנינו אותו מותך בני ישראל לכהן-לי אהרן נב ואביהו אל-עור ואיתמר בני אהרן:

ובהעלת אהרן את-הנרת בין העربים יקטרינה קטרת תמיד לפני יי' לדרכיהם: ט לא-העל, עליו קטרת זרה ועללה ומונחה ונסך לא תסכו עליו: וכפר אהרן על-קרנותיו אחת בשנה מדם חטאת הכהנים אחת בשנה יכפר עליו לדרכיהם קדושים הוא לי: פפ

פרשת כי תשא

וידבר יי' אל-משה לאמר: כי תשא את-ראש בני-ישראל אל לפקודיהם נתנו איש כפר נפשו לי בפקד אתכם ולא יהיה בהם גנף בפקד אתכם: וזה | יתנו כל-העバル על-הפקדים מחייבת השקל בשקל החדש עשרים גרה השקל מחייבת השקל תרומה ליה: כל העבר על-הפקדים מבן עשרים שנה ומעלה יתן תרומה

(קמ) שלא לשחות קדשים חוץ לעורה.

(קמ) שלא להתקרב לאחת מכל הערים (אפלו בלא באה).

(קמ) שלא לגלוות עררות אב.

(קמ) שלא לגלוות עררות אשת אב ואף על פי שאינה אמונה.

(קמ) שלא לגלוות עררות אשוחות בכל צד שהיא אחותו.

(קמ) שלא לגלוות עררות בת הבן.

(קמ) שלא לגלוות עררות בת הבית.

(קמ) שלא לגלוות עררות בת הבית.

(קמ) שלא לגלוות עררות אשוחות מן האב והיא בת אשת אביו.

(קמ) שלא לגלוות עררות אב.

(קמ) שלא לגלוות עררות אשות אם.

(קמ) שלא לבוא על עררות אחוי האב.

(קמ) שלא לבוא על אשות האב.

(קמ) שלא לבוא על אשות אה.

(קמ) שלא לבוא על אשות אהבה.

(קמ) שלא לגלוות עררות אשת בנה.

(קמ) שלא לגלוות עררות אשת בת בנה.

(קמ) שלא לבוא על שתי אשיות מתים.

(קמ) שלא לבוא על אשת נדה.

(קמ) שלא לתוך מזערעו למלך.

(קמ) שלא לשכבר עם הזקרים.

(קמ) שלא לשכבר עם בהמה.

(קמ) שלא תשכנה הנשים עם הבהמות.

(קמ) מצות יראת אב ואם.

(קמ) מצות פאה.

(קמ) שלא לאכול שrix הארץ.

(קמ) שלא לאכול מני שrixים דקים הנולדים בזרעים ובפרות.

(קמ) שלא לאכול מושך המתוהים מן העופש.

(קמ) מצות ענן טמאת يولדה.

(קמ) מצות קרבן يولדה.

(קמ) מצות ענן טמאת מצרע.

(קמ) מצות הנגנית מצרע בקרירה ופרים וכל מטמא אדם צריכין להוציאו טמאן.

(קמ) מצות ענן גנאי בגדים.

(קמ) שלא יאלט טמא מן הקדשים.

(קמ) שלא לגלה שער הנהר.

(קמ) מצות הטהרה מן הערעת שתהיה במיניהם יodiumים.

(קמ) מצות תגלחת מצרע ביום השביעי.

(קמ) מצות טבילה לטמאים.

(קמ) מצות קרבן מצרע בשיטרפה מצרעתו.

(קמ) מצות ענן טמאת בית שיהיה בו גנע.

(קמ) מצות ענן טמאת זב להיות טמא ומטמא.

(קמ) מצות קרבן זב בשתיחה מזובן.

(קמ) מצות ענן טמאת שכבת זרע שהוא טמא ומטמא.

(קמ) מצות ענן טמאת נדה שטמאה ומטמאה.

(קמ) מצות ענן טמאת זבה שטמאה ומטמאה.

(קמ) מצות קרבן זבה בשטחה מזובה.

(קמ) מצות עבדת יום הבפורים.

(קמ) מצות בסוי הדם.

(קמ) שלא יכנס הכהנים בכל עת במקדש ובכל שמו זרים.

- ק"ה) מצוות קרבן מנחה של כהן גדול בכל יום.
 ק"ה) מצוות משלוח מעשה החשאת.
 ק"ה) מצוות מעשה האשם.
 ק"ה) מצוות מעשה זבח השלמים.
 ק"ה) מצוות שרפת נותר המקדים.
 ק"ה) מצוות שרפת בשר קדש שנטמא.
 ק"ה) שלא ללבות אש מעל המזבח.
 ק"ה) שלא לעשות תקרבת עבודה זהה.
 ק"ה) שלא תאכל מנתה בהן.
 ק"ה) שלא לאכול מבשר חטאת העשית בפנים.
 ק"ה) שלא להחותר מבשר קרבן התודה (והוא הדין לשאר קדשים).
 ק"ה) שלא לאכול פגול.
 ק"ה) שלא לאכול בשר קדשים שנטמא.
 ק"ה) שלא לאכול לאוכל חלב.
 ק"ה) שלא נאכל גם בהמה חייה ועופת.
 ק"ה) מצוות בדיקת סימני בהמה וחיה.
 ק"ה) מצוות בדיקת סימני דגים.
 ק"ה) מצוות בדיקת סימני חגבים.
 ק"ה) מצוות טומאת שמונה שרצים.
 ק"ה) מצוות ענין טומאת אכלים.
 ק"ה) מצוות ענין טומאת נבלה.
 ק"ה) שלא יכנסו הבהנים למתקדש מגדרי שער.
 ק"ה) שלא יכנסו הבהנים למתקדש קרוועיגיגים.
 ק"ה) שלא יצאו הבהנים מן המקדש בשעת עבודה.
 ק"ה) שלא להכנס שניויין במקדש וכן שלא יזרה שניויין.
 ק"ה) שלא לאכול בהמה וחיה טמאה.
 ק"ה) שלא לאכול דג טמא.
 ק"ה) שלא לאכול עוף טמא.
- ק"ה) מצוות קדוש ידים ורגלים לפני עבודה.
 ק"ה) מצוות משה רבינו גודלים ומילכים בשמן המשחה.
 ק"ה) מצוות שביתת הארץ בשנת השמטה.
 ק"ה) שלא יסוד זר בשמן המשחה.
 ק"ה) שלא לעשות במתכונת שמן המשחה.
 ק"ה) שלא לעשות במתכונת הקטרת.
 ק"ה) שלא לאכול ולשות תקרבת עבודה זהה.
 ק"ה) שלא לאכול בשר בחלב.
 ק"ה) שלא יעשנו בית דין משפט מות בשבת.
 ק"ה) מצוות מעשה העולה.
 ק"ה) מצוות קרבן מנחה.
 ק"ה) מצוות מליחת הקרבן.
 ק"ה) מצוות קרבן בית דין שיטעו בהזראה.
 ק"ה) מצוות קרבן חטאת ליחיד ששותג במצוות לא תעשרה שתיבין עליה ברת.
 ק"ה) מצוות עדות.
 ק"ה) מצוות קרבן עולה ויורדה.
 ק"ה) מצוות תוספת חמץ לאוכל מן התמורה או מועל בה.
 ק"ה) מצוות קרבן אשם תלוי.
 ק"ה) מצוות קרבן אשם ודאי.
 ק"ה) מצוות השבת הגzel.
 ק"ה) שלא להקריב קרבן שאור או לבש.
 ק"ה) שלא להקריב קרבן בלא מלת.
 ק"ה) שלא להבדיל בחתאת העוז.
 ק"ה) שלא לתן שמן זית במנחת חוטא.
 ק"ה) שלא לבענה במנחת חוטא.
 ק"ה) מצוות הרמת הדשן.
 ק"ה) מצוות הדרektת אש על המזבח בכל יום.
 ק"ה) מצוות אכילת שירי מנחות.

י"י: ט הַעֲשֵׂר לְאִירֶבֶה וְהַדָּל לֹא יִמְעַט מִמְחֻצִית הַשָּׁקֵל לְתֵת אֶת-תְּרוּמָת יְיַעֲדָה לְכַפֵּר עַל-נְפָשָׁתֵיכֶם: וְלֹקְחָת אֶת-כְּסֵף הַכְּפָרִים מִאֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִתְתַּת אָתָּה עַל-עֲבֹדָת אֲחֵל מָזָעֵד וְהַיָּה לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל לְזִכְרוֹן לִפְנֵי יְיָ לְכַפֵּר עַל-נְפָשָׁתֵיכֶם:

ד' וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל-מֹשֶׁה כַּתְבֵּלָךְ אֶת-הַדְּבָרִים הָאֶלְهָי עַל-פִּי | הַדְּבָרִים הָאֶלְהָי בְּרִתִּית בְּרִית וְאֶת-יִשְׂרָאֵל: כִּי-יְהִי-שָׁם עַמְּדֵי אֶרְבָּעִים יוֹם וְאֶרְבָּעִים לִילָּה לְחַם לֹא אָכֵל וּמָמִים לֹא שְׁתָה וְיִכְתֵּב עַל-הַלְּחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עַשְׂרֵת הַדְּבָרִים: ט וַיְהִי בְּרִדְתָּה מֹשֶׁה מִקְרָר סִינְיָה וְשָׁנִי לְחַת הַעֲדָת בַּדִּימָשָׁה בְּרִדְתָּו מִזְהָהָר וּמִשְׁאָה לְאִירֶע בְּרִדְתָּו עֹור פְּנֵיו בְּדִבְרָו אַתָּה: וַיֹּרֶא אֲהָרֹן וּכְלָבָנִי יִשְׂרָאֵל אֲתִ-מֹשֶׁה וְהַגָּה קָרְנוּ עַזְבָּנו וַיָּרַא מִגְשָׁת אֱלֹהִים: וְאַחֲרִיכָו נִגְשׁו בְּלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּצְא אֶת כָּל-אָשֶׁר דִבְרֵי יְאָתָּה בְּהָר סִינְיָה: וַיַּכְלֵל מֹשֶׁה מִדְבָּר אֶתְתָּם וַיַּתְן עַל-פְּנֵיו מִסּוֹה: וְוּבָא מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהָוָה וְיִדְבֵּר אֶתְתָּם יִסְרָאֵל אֶת-הַמָּסָה עַד-צָאתו וַיַּצְא וְדִבֶר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲתִ-פְנֵי מֹשֶׁה כִּי קָרְנוּ עֹר פְּנֵי מֹשֶׁה וְהַשִּׁב מֹשֶׁה אֶת הַמְסּוֹל עַל-פְּנֵיו עַד-בָּא לִדְבֵּר אֶתְתָּם: ססס

פרשת ויקרא

ה' וַיַּקְהֵל מֹשֶׁה אֶת-כָּל-עֵדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר-צָוָה יי' לְעֵשֶׂת אֶתְתָּם: ט שָׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְׁבִּיעִי יְהִי לְכָמָר קְדָשׁ שְׁבָתָה שְׁבָתָן לְיִי כָּל-הַעֲשָׂה בָּזֶה מְלָאכָה יוּמָת: וְלֹא-תַעֲבֹר אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-בְּנֵי כָּיִזְרָן בַּיּוֹם הַשְׁבָתָה: ס

ה' וּמְסָךְ שַׁעַר הַחַלָּל מִעֵשָׂה רְקֵם תְּכִלָּת וְאֶרְגָּמוּ וְתַזְלִעָת שְׁנִי וְשִׁשְׁ מְשִׁיר וְשָׁרָם אָמָל אָרְךָ וְקוּמָה בְּרַחְבָּל חַמְשׁ אָמֹות לְעַמֶּת קְלָעִי הַחַצְרָה: ט וְעַמְדִירָם אַרְבָּעָה וְאַדְנִיָּם אַרְבָּעָה נְחַשָּׁת וְוַיָּמָס פְּסֶף וְצַפְוִי רַאשֵּׁיָם וְחַשְׁקִיָּם הַסְּפָה: וְכָל-הִתְדֹּת לְמִשְׁבָּן וְלְחַצְרָס סְבִיב נְחַשָּׁת: ססס

פרשת פקודי

ה' כ אֱלֹהִים פְּקוּדִי הַמְשֻׁבָּן מִשְׁבָּן הַעֲדָת אֲשֶׁר פַּקְדָּעַל-פִּי מֹשֶׁה עַבְדָּת הַלּוּם בַּד-אַתְּמָר בְּנֵי-אֱהָרֹן הַבָּהּוּ: כְּ וּבְצַלְאֵל בְּנֵי-אֱרֹרִי בְּנֵי-חַזְרָה לְמַתְהָה יְהָוָה עַלְהָה אֲתָּה בְּל-אֲשֶׁר-צָוָה יי' אֶת-מֹשֶׁה: כְּ וְאֶתְתָּם בְּנֵי-אֱהָרֹן בְּרָא-חִיסְמָךְ לְמַתְהָה-דָן חַרְשׁ וְחַשְׁבָּר וְרְקֵם

בתקלה ובאָרֶגֶן וּבַתִּולְעָת הַשְׁנִי וּבְשַׁש: ט
ט וַיַּכֹּס הָעֵנֹן אֶת־אָהָל מוֹעֵד וְכִבּוֹד יְמֵלָא אֶת־הַמְשֻׁבָּן: הֵן וְלֹא־יִכְלֹ מִשְׁה לְבֹזָא
אֲלֵהֶל מוֹעֵד בֵּין־שְׁכָן עָלָיו הָעֵנֹן וְכִבּוֹד יְמֵלָא אֶת־הַמְשֻׁבָּן: ט וּבַהֲעֵלֹת הָעֵנֹן
מַעַל הַמְשֻׁבָּן יָסַע בֶּן יְשָׂרָאֵל בְּכָל מִשְׁעֵיהֶם: ט וְאָסַלְאָא יִשְׁלַח הָעֵנֹן וְלֹא יָסַע
עֲדִים הַעַלְתוֹ: הֵן בַּי עָנֹן ט עַל־הַמְשֻׁבָּן יוֹמָם וְאֶש תָּהִיה לֵילָה בּוֹ לְעַינִי בְּלֵי
בַּיְתִיְשָׂרָאֵל בְּכָל (בֵּל) מִשְׁעֵיהֶם: חזק אָדִין

פרשת ויקרא

א וַיַּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר יְיָ אָהָל מוֹעֵד לְאָמֶר: ט דָּבָר אֶל־בָּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאֹמֶר תְּאַلֵּה אֶת־הַמִּשְׁבָּן כִּי־יָקִיר־בַּיִם מַכְסֵם קְרָבּוּ לִי מִזְהָבָה מִזְמַחָץ
תְּקִרְבוּ אֶת־קָרְבָּנֶיכֶם: ט אִם־עַלְלָה קְרָבּוּ מִזְהָבָה זָכָר וְכֵר תְּמִימִים יְקִרְבּוּ אֶל־פְּתָחָה
אֲهָל מוֹעֵד יְקִרְבּוּ אָתוֹ לְרָצֵנוּ לִפְנֵינוּ ט:
ט הֵן אָזוֹ מַכְלֵל אֲשֶׁר־יִשְׁבַּע עַלְיוֹ לְשָׁקָר וְשָׁלֹם אָתוֹ בַּרְאָשׁוֹ וְחַמְשָׁתִיו יְסָף עַלְיוֹ לְאָשֶׁר
הֵוָה לוֹ יִתְגָּנֵנוּ בְּיוֹם אַשְׁמָתוֹ: ט וְאֶת־אַשְׁמָתוֹ יְבִיא לִי אֵיל תְּמִימִם מִזְמַחָץ בְּעֵרֶך
לְאַשְׁמָם אֶל־הַפְּתָחָה: ט וּבְפֶרַע עַלְיוֹ הַכְּתָנוֹ לִפְנֵינוּ וּגְסַלְחْ לְנוּ עַל־אֶחָת מַכְלֵל אֲשֶׁר־יָעַשָּׂה
לְאַשְׁמָה בָּה: ט ט ט

פרשת צו

ו וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה לְאָמֶר: ט צו אֶת־אֲהָרֹן וְאֶת־בָּנָיו לְאָמֶר זוֹת תֹּורַת הַעֲלָה הָוָא
הַעֲלָה עַל־מִזְבָּחַ עַל־הַמִּזְבָּחַ בְּלַהֲלֵל הַלְּלָה עַד־הַבָּקָר וְאַשׁ הַמּוֹבֵח תּוֹקֵד בָּז: ג וְלֹבֶש
הַכְּתָנוֹ בָּד וּמַכְנֵס־יְבַד יְלַבֵּשׁ עַל־בָּשָׂר וְהָרִים אֶת־הַדְּשֵׁן אֲשֶׁר תָּאֵל הָאָש
אֶת־הַעֲלָה עַל־הַמִּזְבָּח וְשָׁמַו אַצֵּל הַמִּזְבָּח: ט וּפֶשֶׁת אֶת־בְּנֵי־וְלֹבֶשׁ בְּגַדִּים אֶת־גָּדִים
וְהוֹצֵא אֶת־הַדְּשֵׁן אֶל־מִזְבָּח לִמְחַנֵּה אֶל־מֵקֵם טַהָור: ה וְהֵאשׁ עַל־הַמִּזְבָּח תּוֹקֵד־בָּז
לֹא תִּכְבַּח וּבְעוֹר עַלְלָה הַכְּתָנוֹ עֲצִים בַּבָּקָר בַּבָּקָר וּעֲזֵד עַלְלָה הַעֲלָה וְהַקְּטִיר עַלְלָה
חַלְבֵי הַשְּׁלָמִים: ט אֲשׁ תִּמְיד תּוֹקֵד עַל־הַמִּזְבָּח לֹא תִּכְבַּח:

ט יְמִינָה וְבָנָיו אֶת כְּלַי־דְּבָרִים אֲשֶׁר־צֹוֹה יְיָ בַּיְת־מֹשֶׁה: ט ט ט
ט אָהָרֹן וּבְנָיו אֶת כְּלַי־דְּבָרִים אֲשֶׁר־צֹוֹה יְיָ בַּיְת־מֹשֶׁה: ט ט ט

תיקון ליל שבועות – סדר ת ridge מצוות

- (ט) מִצּוֹת בֵּית דִין לְדוֹן בְּדִין טוֹעַן וּגְנַטְעָן.
(ט) מִצּוֹת בֵּית דִין לְדוֹן בְּדִין גּוֹשָׁא שִׁבְרִים וְשֻׁכְרִים.
(ט) מִצּוֹת בֵּית דִין לְדוֹן בְּדִין הַשׁוֹאָל.
(ט) מִצּוֹת בֵּית דִין לְדוֹן בְּדִין הַמַּפְתָּח.
(ט) שֶׁלֹּא לְמִפּוֹר אָמָה הַעֲבָרִיה הַקּוֹנָה אָזְתָה מִיד
הָאָב.
(ט) שֶׁלֹּא לְגַרְעַע שֶׁאָרְבֵּסָות וְעֹנוֹת.
(ט) שֶׁלֹּא לְהַפְּטוּת אָב וְאַמָּ.
(ט) שֶׁלֹּא לְאִכּוֹל שֵׂרֶז הַגְּסָקל.
(ט) שֶׁלֹּא לְחַיּוֹת מַכְשָׁר.
(ט) שֶׁלֹּא לְהִנּוּת גָּגְרָבִים.
(ט) שֶׁלֹּא לְהִנּוּת גָּגְרָבִים בְּגַמְמוֹן.
(ט) שֶׁלֹּא לְעָנוֹת יִתְומִים וְאַלְמְנוֹת.
(ט) מִצּוֹת הַלֹּאה לְעָנוֹ.
(ט) מִצּוֹת הַטְּשִׁיה אֶחָר רְבִים.
(ט) מִצּוֹת פְּרוּק מִשָּׁא.
(ט) מִצּוֹת שְׂמֵתָה קְרָקָעָות.
(ט) מִצּוֹת שְׁבִיתָה בְּשֵׁבֶת.
(ט) מִצּוֹת חַגִּיגָה בֶּרֶגְלִים.
(ט) מִצּוֹת הַבָּאת בְּכֹוָרִים.
(ט) שֶׁלֹּא יִתְבְּעֵר חֹוב מַעַנִּי שָׁאַי לֹא מִה לְפִרְעֽוֹן.
(ט) שֶׁלֹּא יִשְׁתַּחַט יְדֵין לַיה לְפָלוֹת בְּרְבִיָּה.
(ט) שֶׁלֹּא לְקַלֵּל הַדִּין.
(ט) לֹא דָבְרָת הַשָּׁם.
(ט) שֶׁלֹּא לְקַלֵּל הַגָּשִׁיא.
(ט) שֶׁלֹּא לְהַקְדִּים חֲקִי הַתְּבוֹאוֹת.
(ט) שֶׁלֹּא לְאִכּוֹל וְבִשְׁר קְרָדְשֵׁי הַקְדָשִׁים.
(ט) שֶׁלֹּא לְהַקְטִיר וְלְהַקְרִיב עַל מִזְבָּח הַזָּהָב (חוֹז
מן הַקְטַרָת).
(ט) מִצּוֹת נִתְיַנִתָּה מִחְצִית הַשְּׁקָל בְּשָׁנָה.
- (ט) שֶׁלֹּא לְשִׁמּוּעַ טָעָנָה בְּעֵל דִין שֶׁלֹּא בַּפִּנִי בְּעֵל
דִין.
(ט) שֶׁלֹּא יְעִיד בְּעֵל עֲבָרָה.

סדר תרי"ג מצוות

- נדרך לומר התרי"ג מצוות בכוונה לשמר ולעשות ולקיים ואד הקב"ה המצורף מחשבה טוביה למנשה
- (ט) **שלא נא מנין באלווה בלתי השם לבוזו.**
 - (ט) **שלא לעשות פסל.**
 - (ט) **שלא להשתתפות בעבודה ורבה.**
 - (ט) **שלא לעבוד עבודה ורבה במה שדרפה להعبد.**
 - (ט) **שלא לשבוע לשוא.**
 - (ט) **שלא לעשות מלאכה בשבת.**
 - (ט) **שלא להרוג נקי.**
 - (ט) **שלא לנולות עררות אשת איש.**
 - (ט) **שלא לנונב נפש מישראל.**
 - (ט) **שלא להעיר שקר.**
 - (ט) **שלא לאחמו.**
 - (ט) **שלא לעשות צורת אדם אפלו לנו.**
 - (ט) **שלא לבנות אبني גוית במזבח.**
 - (ט) **שלא לפשט על המזבח.**
 - (ט) **מצוות דין עבד עבריה.**
 - (ט) **מצוות ימוד של אלמה העבריה.**
 - (ט) **מצוות פרידון אמה עבריה.**
 - (ט) **מצוות בית דין להרוג בוחן המחייב.**
 - (ט) **מצוות דין דיין קנסות.**
 - (ט) **מצוות בית דין להרוג בסוף המחייב.**
 - (ט) **מצוות בית דין לדון דין בהכמה שהזיקה שלא בדרכה.**
 - (ט) **מצוות דין לדון בגין הקבוה.**
 - (ט) **מצוות בית דין לדון בגין בתשלומים או במתה.**
 - (ט) **מצוות בית דין לדון בגין מטבחה.**
 - (ט) **מצוות בית דין לדון בגין שומר חם.**
- א מץות פריה ורביה.
- ב מץות מלחה.
- ג שלא לאכול גיד הנשה.
- ד מץות קדוש החדש.
- ה מץות שחיטת הפסח בארכבה עשר בנים.
- ו מץות אכילת בשר הפסח בלילה חמלה עשר בו.
- ז מץות השבתת חמץ.
- ח מץות אכילת מצה.
- ט מץות קדוש בכורות הארץ ישראל.
- ט מץות ספור יציאת מצרים.
- ט מץות פרידון פטר חמוץ.
- ט מץות עיריפת פטר חמוץ.
- ט שלא לאכול הפסח נא ומבלש.
- ט שלא להוטיר בשר הפסח עד בקר.
- ט שלא ימצא חמץ ברשותנו בפסח.
- ט שלא לאכול מכל דבר שיש בו חמץ.
- ט שלא להאכיל מן הפסח לישראל מוקה.
- ט שלא להאכיל מן הפסח לגר תושב.
- ט שלא להוציא מבשר הפסח חיזה.
- ט שלא לשבור עצם מן הפסח.
- ט שלא יאכל ערל מן הפסח.
- ט שלא לאכול חמץ בפסח.
- ט שלא יראה לנו חמץ בפסח.
- ט שלא ליצאת בשבת חמוץ לתחרום.
- ט מץות האמנה במציאות השם.
- ט מץות קדוש שבת בדרכים.
- ט מץות כבוד אב ואם.

פרשת שמיני

ט זיהו ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו וילקני ישראל: **כ** ויאמר אל-אהרן קח לך נגלה בזבker לחטאת ואיל לעלה תמים והקרב לפני יי': **ו** ואל-בנוי ישראל תדבר לאמר קחו שעירעים לחטאת ועגל וכבש בני-שנה תמים לעלה: **ז** מה כי אני יי' המעה אתקבם מארץ מזרלים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני: **ט** זאת תורת הבמה והעוז וכל נפש הארץ הרמשת בפמים ולבן נפש השרצת על-הארץ: **ט** להבדיל בין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל: **פפ**

פרשת תזריע

יב וידבר יי' אל-משה לאמר: **כ** דבר אל-בני ישראל לאמר אשר כי תזריע וילדה זכר ויטמאה שבעת ימים כי מי נתת דותה טטה: **ג** וביום השמיני ימול בשר ערלו:

יג ואמ-תראה עוד בבגדי א-בשתי א-ובערל או בכל-כל-יעור פרחת הוא באשר תשרפנו את אשר-בו הגענו: **ה** והבגדי א-השתי א-הערל א-כל-כל-יעור העול אשר תכיבס וסר מהם הנגע וכבש שניית וטהר: **ט** זאת תורת נגע-ערעת בגד העמר | או הפסחותים או השתי או הערב או כל-כל-יעור לטהרו או לטמאו: **פפ**

פרשת מצורע

יז וידבר יי' אל-משה לאמר: **כ** זאת תורת המצער ביום טהרתו והובא אל-הכהן: **ג** ויצא הכהן אל-מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע-הצרעת מנז-הצרע: **ט**

טו וזרתם את-בנין-ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את-משנני אשר בתוכם: **כ** זאת תורת הזב ואשר יצא ממנה שכבת-זרע לטמאה-בה: **יג** והזורה בנחתה והזב את-זבו לזר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם-טמאה: **פפ**

פרשת אחרי מות

טו וידבר יי' אל-משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפניהם וימתו: **כ** ויאמר

י' אל-משה דבר אל- אהרן אחיך ואלי בא בכל-עט אל-הקדש מבית לפ_rectת אל- פנִי הכהרת אשר על-האָרֶן ולו ימות כי בְּעַמּוֹן אֲרָאָה עַל-הכְּפָרָת: בְּזֹאת יְבָא אַהֲרֹן אֶל-הַקְדֵשׁ בְּפֶר בְּזַבְקָר לְחַטָאת וְאַיִל לְעַלָה:

יח כ' ולא-תתקיא הארץ אהלים בטמאכם אתה כאשר קאה את-הנוגי אשר לפניכם: ט' כי כל-אשר יעשה מכל התועבות האלה ונגרתו הנפשות העשות מקרוב עולם: ושמירתם את-משמורתך לבלתי עשות מחוקות התועבות אשר נעשה לפניכם ולא- תעטמו בהם אני יי' אלהיכם: פפ

פרשת קדושים

יט וידבר יי' אל-משה לאמר: ב' דבר אל-כל-עדת בני-ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני יי' אלהיכם: י' איש אמו ואביו תראו ואת-שבתני תשמרו אני יי' אלהיכם:

ג' והבדלתם בינו-הבהמה הטהרה לטמא וביזהעוז הטמא לטוּר ולא-חישקו את-נפשותיכם בהבהמה ובעוּז ובכל אשר תרמש האדמה אשר-הבדלתי לכם לטמא: ד' ותיתם לי קדושים כי קדוש אני יי' ואבדל אתכם מזיהעים להיות לך: ט' ואיש או-אשה כייתה בהם אוב או ידענו מות יומתו באבן ירגמו אתם דמייהם בס: פפ

פרשת אמור

כא ויאמר יי' אל-משה אמר אל-הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא-יטמא בעמיו: ב' כי אם-לשarrow הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחים: ולאחינו הבתולה הקרויה אליו אשר לא-היתה לאיש לה יטמא:

כ' וספרתם لكم ממחירת השבת מיום הביאכם את-עمر התונפה שבע שבותות תמיימות תהיינה: ט' עד ממחירת השבת השביעת תפארת חמשים יום והקרבתם מנחה חדשה ליה: ט' מקושתתיכם תכיאו | לחם תנופה שתים שני עשרים סלת תהיינה חיטה ליה: י' מקושתתיכם בפורים ליה: י' והקרבתם על-המלחם שבעת לבושים תמים בני שנה ופר בזבker אחד ואילם שניהם יהיו עליה לי ומונחתם ונסביהם אשה ריח-נינה ליה: ט' ועשיתם שעיר-עדים אחד לחתאת ושני כבשים בני שנה ליבח

זהר פרשת בראשית דף ח

רבי שמעון היה יתיב ולו עי באורייתא בלילה את-חברות בעלה. דתנוינו כל אנון חבירא דבנוי היכלא דכלה עצירico בההיא ליליא דכלה אודמנת למחייו לומא אחרא גו חופה בעלה למחייו עמה כל הוא ליליא, ומחרדי עמה בתקונאה דאייה את-תקנת למלעי באורייתא מתורה לנביים ומנגאים לכתובים ובדרשות דקראי וברזון דחכמתה. בגין דאלין אנון תקונין דילה ותכשיטה. ואיה וועלמתה עאלת וקימת על-חוּפה אלא בהדייה. ואלין אקרון בני חופה. ובין דעתלת לחופה קודשא בריך הוא שאיל עלהו וمبرך לון ומגעטר לון בעתרה דכלה. ובאה חולקון. והוא רב שמעון וכלהו מבריא מרנן ברנה DaoRiyta ומחדשי מלון DaoRiyta כל חד וחד מניהו. והוא חד רבי שמעון וכל שאר חבירא. אמר לון רב שמעון, באה ובה חולקון בגין דלמחר לא תיעול כללה לחופה אלא בהדייכ. בגין דכלו דמתקוני תקונאה בהאי ליליא וחדרן בה כליהו יהוץ רשםין וכתיבין בספרא זdocknia וקודשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכךן ועטרין דעלמא עלאה:

פתח רב שמעון ואמר, השם מספרים בגוד אל וגוו. קרא דא הא אוקימנא לא. אבל בזמנא דא דכלה את-עתרת למייל לחופה ביום דמחר את-תקנת ואתנהירות בקיושוטה בהדי חבירא דחדרן עמה כל ההיא ליליא ואיה חדאת עמהן. וביום דמחר במה אוכלוסין ומשרין מתבנשין בהדה. ואיה וכלהו מחייבן לכל חד וחד דתנוין לה בהאי ליליא. בגין דמתחברו בחדר ואיה חמתת בעלה מה כתיב, השם מספרים בגוד אל. השם דא חתן דעתל לחופה. מספרים ומנהרין בזורה דספר, דנhair וויר מספי עולם ועוד סייף עולם. בגוד אל, דא בבוד פלה דאקרי אל, דכתיב, אל זעם בכל יום. בכל יומי שתחא אكري אל, והשתא דעתלת לחופה אكري בגוד ואكري אל. יקר על זיך, נהיינו על נהיר, ושלטנו על שלטנו. בגין בההיא שעטת דשים על לחופה ואתי ונהייר לה, כל אנון חבירא דאתקינו לה כלו אתפערשו בשמהון תפון, הדא הוא דכתיב, ומעשה ידי מגיד הרקיע. מעשה ידי, אלין אנון מארי קימא וברית אكري קימא ובמא דאת אמר ומעשה ידינו בונגהו, דא ברית קימא דחתמים בברא דבר נש.

עמיקה. לבתור בהאי יומא ליתי תורה ששבכתחב, ויתחבר בהו, ווישתבחון בחדא בזונא חד לעליא. בדין מカリין עליה ואמרי, ואני זאת בריתם אוטם אמר יי' רוחוי אשר עלהך ודבריך אשר שמתי בפיך וגוז. ועל דא חסידי קדמאי לא הו נימיב הא ליליא והוא לעאן באורייתא, ואמרי, ניתי לאחנסנא ירתא קדישא לו ולבען בתוריון עליון. וההוא ליליא בנשת ישראלי אתעטרת עליהו ואתיא לאזונגא ביה במלכאה, ותרזיהו מתחערני על רישיהו דאנון דזונאי להכי. רבינו שמעון הци אמר, בשעתה דמחפנשי חבריא בהאי ליליא לנבייה, נמי לחקנא תכשיטי כליה, בגין דתשכח למשך בתכשיטה ותקוננה לנבי מלכא כדקה יאות. ובאה חוליקהון דחבריא, כדי יתבע מלכא למטרוניתא, מאן תקינו תכשיטה ואנהיר עטרהא ושוי תקוננה. ולית לך בעולם מאן דידעו לתקנא תכשיטי כליה אלא חבריא, ובאה חוליקהון בעולם דין ובעלמא דאתה. תא חז, חבריא מתקני בהאי ליליא תכשיטהא לכליה, וממעטרי לה בעטראה לנבי מלכא. ומאן מתקין לה למלכא בהאי ליליא, לאשתחחא בה בכלה, לאזונגא בה למטרוניתא. נהרא קדישא עמיקה דבל נחרין, אמא עלאה. הדא הוा דכתיב, צאניה וראייה בנות ציון בפלך שלמה וגוז. לבתור דאתקנית לה למלכא, ואתעטרת לה, אתית לזכאה לה למטרוניתא, ולאנון דמשתבחני גבה. למלכא דתוהה לה בר ייחידאי, אתה לזונגא לה למטרוניתא עלאה, Mai עבדת אמיה כל ההוא ליליא, עאלת לבי גוניזהא, אפיקת עטרה עלאה בשבעים אבני יקר סחרנהא, ואתעטרא לה. אפיקת לבושין דמלכו ואלבישות לה, ואתקנת ליה בתקוני דמלכין. לבתור עאלת לבי כליה, חמאת עולימתאה דקה מתקני עטרהא לבושהא תכשיטהא לתקנא לה. אמරה לנו, הא אתקנית בי טבילה, אחר דמיון נבעין, וכל ריחין ובוסמין סחרני אונז מין, לזכאה לבלתי, לית פלתי מטרוניתא דברי וועלימתאה, ויתדפנן בהhoa אחר דאתקנית בהhoa בי טבילה דמיון נבעין דעתמי. לבתור תקינו לה בתכשיטהא, אלבישו לה לבושהא, אעטרו לה בעטראה. למשך כדי ימי בררי לאזונגא למטרוניתא, ותקין היילא לכליה, ווישתבחן מדוריה בכו בחדא. כד מלכא קדישא ומטרוניתא וחבריא בהאי גונזא. ואמא עלאה דמתקנת בלא. אשתכח דמלכא עלהה ומטרוניתא וחבריא מדוריהון בחדא ולא מתרפרשין לעליון. הדא הוा דכתיב, יי' מי יגור באלהך וגוז' הולך תמים ופוצע צדק. מאן הו, אליא אונז דמתקני למטרוניתא בתכשיטהא בלבדושהא בעטראה, וכל חד פועל צדק אקרי. אמר רבינו חייא, אלמלא לא זכינא בעולם אלא למושמע מלון אלין די. ובאה חוליקהון דאנון דמשתקדי באורייתא, וידען אורחותי דמלכא קדישא, דרעותא דלהון באורייתא, עלייהו כתיב כי בי חשק ואפלתו אשגבחו וכתיב אחכלחו ואכבדהו.

שלמים: יי' והניר הפלון | אטם על'חים הבברים תנופה לפני יי' על-שני בבשים קדש יהינו לוי' להן: ואקראותם בעצם | היום הזה מקרא-אל-קס' יהינה לבם כל-מלאכת עבדה לא תעשו חקוק עולם בכל-מושבותיכם לדרכיהם: יי' ובקריםם את-קציר ארצכם לא-תכללה פאות שדר בקציך ולקוט קציך לא תלקלת לעני ולגל תעוז אטם אני יי' אלהיכם: פ

כ' ומבה בהמה ישלמנה ומבה אדם יומת: יי' משפט אחד יהינה לכם בגיר באורה יהינה כי אני יי' אלהיכם: יי' וידבר משה אל-בני ישראל' וויצו אות-המקלל אל-מחוץ למינה וירגמו אותו אבן ובני-ישראל עשו באשר צוה יי' את-משה: פפ

פרשת בהר

כ' וידבר יי' אל-משה בהר סיני לאמר: יי' דבר אל-בני ישראל' ואמרת אליהם כי תבאו אל-הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבט לוי: יי' ששית שנים תרוע שדר ושש שנים תזמר ברםך ואספה את-תבואה:

ה' בידלי בני-ישראל עבדים עבדי הם אשר-הוציאי אותם מארץ מצרים אני יי' אלהיכם: יי' לא-תעשו לכם אללים ופסל ומצביה לא-תקימו לכם ואבן משכית לא תנתן בא-ארצכם להשתחחות עליה כי אני יי' אלהיכם: יי' את-שבותתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יי': פפ

פרשת בחוקותי

ו' אס-בחוקתי תלבי ואת-מצותי תשמרו ועשהם אתם: יי' וגתתי גשמייכם בעתם ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתנו פריו: יי' והשיג לכם דיש את-בציר ובציר ישיג את-זרע ואכלתם לחםכם לשבע וישבתם לבטה בא-ארצכם:

כ' וכל-מעשר בקר וצאן כל אשר-יעבר תחת השבט העשيري יהיה-קדש לוי: יי' לא יבקר בין-טוב לרע ולא ימְרַגֵּנוּ ואס-המר ימְרַגֵּנוּ והיה-הוא ותמן-תו יהיה קדש לא יגאל: יי' אלה המצות (הה) אשר צוה יי' את-משה אל-בני ישראל בהר (בר) סיני: חוק אנדי

פרשת במדבר

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בַמִּדְבָּר סַעַת אַתָּה מָעוֹד בְּאַחֲרַת חַדֵּשׁ הַשָּׁנִי בְשָׁנָה הַשָּׁנִית לְצַאתָם מִארְץ מִצְרָיִם לִאמְרָן: כִּי־אָתָּה אֳחִיד־רָאשׁ כַּל־עָדָת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמַשְׁפְּחָתָם לִבְית אֲבָתָם בְּמַסְפֵּר שְׁמוֹת כָּל־זָכַר גָּלְגָּלָתָם: מִבּוֹן עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמֵעָלָה כָּל־זֶעָן עַבְּא בְּבִין־יִשְׂרָאֵל תְּפִקְדּוּ אֶתְכֶם לְעַבְּאָתָם אַתָּה וְאַהֲרֹן:

ד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמְרָן: כְּאֵל־תְּכַרְתּוּ אֶת־שְׁבֵט מַשְׁפָחָת הַקְהַתִּי מִתְּזֵד הַלּוּם: טוֹזֶאת | עָשָׂו לְהָם וְחַיו וְלֹא יַמְתוּ בְגַשְׁתָם אֶת־קְדָשָׁם הַקְדָשִׁים אֲהַרְן וּבָנָיו בְּאֵת וְשָׁמוֹ אָזָה אִישׁ עַל־עֲבָדָתְךָ וְאֶל־מִשְׁאָזָה: כ וְלֹא־יָבָא וּרְאוֹת בְּבָלָע אֶת־הַקְדָשׁ וּמִתְהָ

פרשת נשא

ה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לִאמְرָן: כִּי־נְשָׂא אֶת־רְאשָׁת בְּנֵי־גַּרְשּׁׁוֹן גָּמִינָם לַבְּיֹת אֲבָתָם לְמַשְׁפָחָתָם: כִּי־מִבּוֹן שְׁלָשִׁים שָׁנָה וּמֵעָלָה עַד בְּזִחְמְשִׁים שָׁנָה תְּפִלָּד אֶתְכֶם כָּל־הַבָּא לְעַבְּא עַבְּא לְעַבְּד עֲבָדָה בַּאֲחָל מָעוֹד: כִּי־זֹאת עֲבָדָת מַשְׁפָחָת הַגְּרָשִׁי לְעַבְּד וּלְמִשָּׁא:

ו כְּיֹאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לִאמְרָן: כִּי־דִבֶּר אֱלֹהֵינוּ וְאֶל־בָנָיו לְאֵמֶר כִּי־תְּבֻרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַمְרֹר לְהָם: ס כִּי־בְּרָכֶךָ יְהוָה וַיְשְׁמַרְךָ: ס כִּי־אִירְאָרְךָ || פְּנַיְוָן אֲלֵיךְ וַיִּשְׁמַע לַעֲשׂוֹם: ס כִּי־וְשָׁמַע אַתָּה שְׂמֵי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַנְיָא אֶבְרָכָם:

ז וְזֹאת | חַנְכְתָה המֻזָּבָח בַּיּוֹם הַמְשִׁיחָה אֶתְכֶם נְשִׁיאָיִן יִשְׂרָאֵל קֻרְבָּת בְּסֶף שְׁתִים עַשְׂרָה מַזְוְרָקִי־כְּבָשֶׂל שְׁנִים עַשְׂרָה בְפּוֹתַה וְהַבְּשָׁתִים עַשְׂרָה: כִּי שְׁלָשִׁים וּמִאַה קָבְרָה האחת בְּסֶף וְשְׁבָעִים הַמּוֹזָרָק האחד בְּלִבְּסֶף הַכְּלָלִים אַלְפִים וְאֶרְבָּעָ-מֵאוֹת בְּשָׁקָל הַקְדָשׁ: ס כְּפֽוֹת וְהַבְּשָׁתִים־עַשְׂרָה מַלְאָת קָטְרָת עַשְׂרָה עַשְׂרָה הַכְּפָרָה בְשָׁקָל הַקְדָשׁ כָּל־זְוּבָב הַכְּפּוּת עַשְׂרָים וּמֵאָה: ס כָּל־הַבָּלָר לַעֲלָה שְׁנִים עַשְׂרָה פָּרִים אַלְמָשְׁנִים עַשְׂרֶל בְּבָשָׁים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁנִים עַשְׂרָה וּמַנְחָתָם וְשַׁעֲרִי עַזִּים שְׁנִים עַשְׂרָה לְמְתָאָת: ס כָּל־בָּקָר | זְבוּח הַשְּׁלָמִים עַשְׂרָה וְאֶרְבָּעָה פְּרִים אַלְמָשְׁנִים שְׁשִׁים בְּבָשָׁים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁשִׁים וְזֹאת חַנְכְתָה המֻזָּבָח אַחֲרַי הַמְשִׁיחָה אֶתְכָם: ס וּבָבָא מִשָּׁה אָלֶה מָעוֹד לְדִבֶר אֶתְכָם וַיְשִׁמַע אֶת־הַקְול מִדִבְרֵי אָלְיַי מַעַל הַכְּפָרָה אֲשֶׁר עַל־אֲרֹנוֹ הָעָדַת מִבּוֹן שְׁנִים הַכְּרָבִים וַיֹּאמֶר אָלְיַי: ס פְּפְפְפ

מן הדבור ר' עַזְרָחָי וְהַמְדָבָר אָחָד בְּפִיה וְאָחָד בְּלָבָב. שְׁלֹשׁ טובות לֶלֶשׁ, שְׁמִירַת הֶלֶשׁ וְדִבּוֹר אִמְתָה.

זהר פרשת אמרור דף צד

רבי אבא ורבי חייא הוו אָזְלִי בָאָזְרָחָא, אמר רבי חייא, בתיב, וספרתם לכם מהחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה. מייא קא מיר. אמר ליה, הא אוקומוה חבירא. אבל תא חיז, ישראל כד הו במצרים, והוא ברשותא אחירא, והוא אחיזן במסאבותא, באחתא דא כד היא יתבה ביום דמסאבותא. בתר דאנగ'ר, עאלו בחולקה קדישא דאקרי ברית. בזין דאתה חדוזה, פסק מסאבותא מניה, בקדא אמרה כה שבע ימים. אוּפַּה, בינו דעאלו בחולקה קדישא, פסקא מסאבותיו, אמר קודשא בריך הוא, מכאן ולהלאה חושבנא לדכיותא. וספרתם לכם, לבם דיקא, כמה דעת אמר וספרה לה שבעת ימים, לה לעצמה, אוּפַּה ר'eca לכם לעצמכם. ולמה, בגין לאותהה במיןין עליאין קדישין, ולבתר למיתוי לאתחברא ביה במליכא ולקבלא אוריתיה. בתיב וספרה לה שבעת ימים, אוּפַּה שבע שבתות, בגין למזוי לאותהה במינו דההוא נהר דגינז וגפיק ואקרי מים חיים. וההוא נהר שבע שבתות נפקו מניה. ועל דא שבע שבתות חדאי, בגין למזוי ביה, כמה דעתה דיליה בליליא לאשtempsha בבעלה. בקדא כתיב וברדת הטל על המלחנה ליליה. על המלחנה כתיב, ולא כתיב וברדת הטל ליליה (אלא על המלחנה, בגין דירוד מההוא נקודה על אנון יומין דעתך ריאו מלחנה). ואימתי נחתה האי טלא, כד קריבו ישראל לטורא דסיני, בגין נחתה ההוא טלא בשלימו, וארכפו, ואתחפסקת זהה מניה, ואתחברו ביה במליכא וקבילו אוריתיא, ובנטש ישראל הא אוקימנה. ובההוא זמנה, ודאי כל הנחלים הולכים אליהם, לאחותהה ולאסתחה, וכלא אתקשרו (ס"א אתקדרו) ואתחברו ביה כלשא. תא חיז, כל בר נש דלא מני חושבנא דא, אנון שבע שבתות במליכא קדישא. אבל למותי לדכיותא דא, לא אקרי טהור, ולא כבללא דטהדור ההוא, ולאו הוא בצדאי למותי לייה חולקה באורייתא, ומאון דמעט טהור להא יומא, וחושבנא לא אתחאבד מניה, כד מיטי להא ליליא, לבני להא מלעי באורייתא ולאתחברא בה, ולנטרא דבכיו עללה דמעט עליה בההוא ליליא, וארכפו. ואוליפנא דאוריתא דבכיע ליה למלי עלייה להאי ליליא אוריתא דבכע פה, בגין דיתדפונ בחדא מבועא דENCHALA

קבלה

ספר יצירה

בשלשים ושתיים נתיבות פליות חכמה חקק י"ה י"ה י"ה צבאות אלה ישראאל אליהם חיים ומלאך עולם אל (שדי) רחום וחנון שוכן עד מרים וקדוש (שםו) ברא את עולם בשלשה ספרים בספר וספר וספר:

כללו של דבר, מקצת אלו מctrפים עם אלו ומקצת אלו מctrפים עם אלו, אלו עם אלו ואלו עם אלו, אלו תמורה אלו ואלו תמורה אלו, אלו בוגר אלו ואלו בוגר אלו, ואם אין אלו אין אלו, וכלם אודוקים בתלי ונגלל ולב:

גם את כל חפץ, זה לעממת זה עשה האלים, טוב לעממת רע ורע לעממת טוב, טוב מ טוב ורע מרע, טוב מבחין רע ורע מבחין טוב, טוב גנו ל טובים ורע גנו לרעים.

וכשבא אברהם אבינו והבית וראה וחקר והביז וחקק וחייב וצער וחשב ועלתה בידיו, ונגלה עליו והוא עליון המקרא זהה בטרם יצא בבטן ידעתיך, וקראו אזהבו וכברת לו ברית ולזרעו עד עולם, שנאמר והאמין כי ויחשבה לו צדקה, ברת לו ברית בין עשר אשבעות רגלו והיא המילה, ובין עשר אשבעות ידיו והוא הלשון, קשר עשרים ושתיים אותיות התורה בלשונו ונלה לו את סודן, משכן בימים, דלקו באש, רעשן ברוח, בערן בשבעה כוכבים, נהג בימים עשר מילות.

אור רזיה גויה, ארץ קור בطن, שמים חם וראש, זהו אמריש. שבתאי שבת ופה, עזק אחד בשבת ועין ימי, מאדים שני בשבת ועין שמאל, חמלה שלישי בשבת ואר ימי, נגה רביעי בשבת ואף שמאל, בocab חמישי בשבת ואין ימי, לבנה שני בשבת ואין שמאל, זהו בג"ד כפר"ת. ואלו שניים עשר מזלות, טלה נסן בבד, سور אויר מרה, תאומים סיון טחול, סրטן תמו המפס, אריה אב כולא ימי, בתולה אלול כולא שמאל, מאזנים תשרי קרכוב, עקרב מרחשון קבה, קשת כסלו יד ימי, כדי טבת יד שמאל, דלי שבט רגלו ימי, זגים אדר רגלו שמאל, זהו היז' וזה טי' לין ס"ע צ"ק. שלשה איזיבים הם, לשון בבד מרה. שלשה אזהבאים הם, ענינים אגניים לב. שלשה מתחים הם, שענים חוטם טחול. שלשה מימותים הם, שני נקבים תחתונים ופה. שלשה אינם בראשותו, עניינו אגני חטמו. שלוש שמעונות טובות לאין, ברכה שמעונה טובה וקלוס. שלוש ראיות רעות, עין נזפת עין רעה עין

פרשת בהעלתך

וינדרר יי אל-משה לאמר: דבר אל-אהרן ואמרתו אליו בהעלתך את-הנרת אל-מול פני המנורה יairo שבעת הגירות: ויעש בון אהרן אל-מול פני המנורה העלה נרתיה באשר צוה יי את-משה: וזה מעשה המנורה מקשה ולב עד-ירכה עד-פרקיה מקשה הוא במראה אשר הראה יי את-משה בון עשה את-המנרה:

יב ויאמר יי אל-משה ואביה ילקirl בפניה הלא תכלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מוחוץ למבחן ואחר תאסף: ותשגר מרים מוחוץ למבחן שבעת ימים והעם לא נסע עד-האסף מרים: ואחר נסעו העם מחרצות וינחנו במדבר פארון: פפפ

פרשת שלח

וינדרר יי אל-משה לאמר: שלח לך אנשיו ויתרו את-ארץ בונן אשר-אני נתן לבני ישראל איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשייא בהם: וישלח אתם משה ממדבר פארון על-פי יי כלם אנשי ראיי בניני-ישראל המה:

טו ויאמר יי אל-משה לאמר: לך אל-בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציאת על-בנפי בגדיהם לדרכם ונתנו על-ציצת הנקף פתיל תכלת: וויהיה לכם לציית וראיתם את-כל-מצוות יי ועשיתם אתם ולא-תתוריו אחריו לבבבל ואחריו עיניכם אשראתם זנים אחרים: ולמען תזוכו ועשיתם את-כל-מצוותי והייתם קדושים לאלהיכם: מא אני יי אלהיכם אשר הוציאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יי אלהיכם: פ פ

פרשת קrho

טו ויקח קrho בוניזהר בונקחת בונלוי ודתן ואבירם בוני אליאב ואון בונפלת בני ראובן: וילקמו לפני משה ואנשימים מבני-ישראל חמשים ומאתים נשאי עדה קראי מועד אנשי-ישם: ויקחלו על-משה ועל-אהרן ויאמרו אלהם רב-לכם כי כל-העדלה כלם קדושים ובתוכם יי ומדוע תחנשו על-קהל יי:

ויאמרך אלהים בהריכם את-חלבו מטהנו ונחשב לווים בחובאת גורן וכחובאת יעקב: לא ואכלתם אותו בכל-מלחמות אתם וביתכם כי-שבר הוא לכם חלך עבדתכם

בְּאֶחָלָמָעַד: כְּבָנָא-תְּשָׁאוֹ עַלְיוֹ חֲטָא בְּהַרְמִיכָם אַתְּ-חַלְבָוּ מִמְּנוּ וְאַתְּ-קְדָשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תְּחַלְלוּ וְלֹא תְּמֹתוּוּ פ פ

פרשת חקkt

יש וידבר יי אל-משה ואל-אַהֲרֹן לאמיר: בזאת חקkt ההתורה אשר-צדקה יי לאמר דבר | אל-בני יִשְׂרָאֵל וַיְקֹחַ אֱלֹךְ פֶּרֶה אֲדֻמָּה תְּמִימָה אֲשֶׁר אִזְבָּה מָוֹם אֲשֶׁר לְאַ-עֲלָה עַלְיהָ עַל: גונתתם אתה אל-אלעוז הכהן והוציא אתה אל-מחוץ למתחנה ושחת אתה לפניו:

כא ד ויאמר יי אל-משה אל-תְּקַרֵּא אַתָּה כִּי בִּידְךָ נִתְּתִּי אַתָּה וְאַתְּ-כָּל-עַמּוּ וְאַתָּה ארצו ועשית לו באשר עשית לסיכון מלך האמר אישר יוישב בחשיבות: ה ויבנו אתו ואתבנינו ואתבכל עמו עד בבלתי השאירלו שריד וירשו את הארץ: כב ויסעו בני יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעָרֹבוֹת מוֹאָב מַעַבְרָה לִירְדוֹן יְרוֹחוֹ: סס

פרשת בלק

כב וירא בלק בז-צפור את כל-אשר-עשוה יִשְׂרָאֵל לאמרי: ויגר מזאב מפני העם מאידי כי רביהוא ויקץ מזאב מפני בני יִשְׂרָאֵל: ויאמר מזאב אל-זקנין מדן עתה ילחכו הקהל את-ככל-סְבִיבָתֵינוּ בלחך השור את ירכ השדה ובלק בז-צפור מלך למזאב בעת הרוחא:

כח וירא פינחס בז-אלעוז בז-אַהֲרֹן הכהן ויקט מטוֹזֵח העדה ויקח רמח בידו: חוויבא אחר איש-ישראל אל-הקבאה וידקל את-שניהם את איש ישראל ואת האשה אל-קבתה ותעצל המגפה מעלה בני יִשְׂרָאֵל: ויהיו המותים במגפה ארבעה ועשרה אלף: פפפ

פרשת פינחס

כח וידבר יי אל-משה לאמיר: פינחס בז-אלעוז בז-אַהֲרֹן הכהן השיב את-חטמיי מעלה בני-ישראל בקנאות את-קנאות בתוכם ולא-כליות את-בנין-ישראל בקנאות: י לבן אמר הנני נתנו לו את-ברית- שלום:

חולב האשה מטמא לרוץון ושלא לרוץון, וחולב הבהמה אין מטמא אלא לרוץון. אמר רבי עקיבא, קל וחומר הדברים, מה אם חולב האשה שאין מיחד אלא לקטנים, מטמא לרוץון ושלא לרוץון, חולב הבהמה שהוא מיחד לקטנים ולגדולים, אין דין שיטמא לרוץון ושלא לרוץון. אמרו לו, לא, אם טמא חולב האשה שלא לרוץון, שדים מגפתה טהורה אמר להם, מחייב אני בחולב מבדם, שהחולב לרופואה, והמקיז לרופואה טהורה אמרו לו, סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאים מהן לרוץון טמאים. ושלא לרוץון טהורם. אמר להם, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים, שתחלתן אבל וסוף משקה, תאמרו בחולב שתחלתו וסופה משקה. עד פאן היה תהה תשובה. אמר רבי שמיעון, מבאו ואילך היינו משבין לפניו, מי גשים יוכיחו, שתחלתן וסוף משקה ואני מטמאין אלא לרוץון. אמר לנו, לא, אם אמרתם بما גשים, שאין רבנן לאדם, אלא לא-ארצות ולא-ילנות, ורב החולב לאדם:

מסכת עוקzin

כל שהוא יד ולא שומר, מטמא ומטמא ולא מצטרף. שומר, אף על פי שאינו יד, מטמא ומטמא ומctrף. לא שומר ולא יד, לא מטמא ולא מטמא: אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחלת לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עלמות, שנאמר, להנחלת אהבי יש ואוצרתיהם אמלא. אמר רבי שמיעון בן חלפקה, לא מצא הקדוש ברוך הוא כל מחייך ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר, יי נז לעמו יתנו יי יברך את עמו בשלום:

כ"ז וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה לוי בשבעתיכם מקרא-קדש יהה לכם כל-מלאת עבדה לא תעשו: כ והקריבתם עליה לריח ניחוח לוי פרים בני-בקר שניים איל אחד שבעה כבשים בני-שנה: כ ומנוחתם סלת בלילה באותו שלשה עשרנית לפער האחד שני עשרנים לאיל האחד: כ עשרון עשרה לברון לבש האחד לשבעת הכבשים: ג שער עזים אחד לכפר עליהם: לא מלבד עלת התמיד ומנחה תעשו תמים יהודים ונספיהם: ה

ט לה ביזט השמני עשרה תהיה לכם כל-מלאת עבדה לא תעשו: י והקריבתם עליה אשה ריח ניחוח לוי פר אחד איל אחד כבשים בני-שנה שבעה תמים: י מנוחתם ונספיהם לפער לאיל ולכבשים במספרם במשפט: י וושער חטא את אחד מלבד עלת התמיד ומנחה ונספה: י אלה תהעשו לוי במזעדיכם בלבד מנדירים ונדבתיכם לעלתיכם ולמנחותיכם ולנספיהם ולשלמים: י ז ואמר משה אל-בני ישראל כל אשר צוה י את-משה: פ פ

פרשת מטות

ג וידבר משה אל-ראשי המתוות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יי: ג איש כי-ידר נדר לוי אומר שבעה לאסר אסר על-נפשו לא יהל דברו בכל-היא מפיו יעשה: ד ואשה כי-ידר נדר לוי ואשרה אסר בבית אביה בנעריה: ג מ ויתן משה את-הגלען למזכיר בונמןשה וישב בה: ט ויאיר בונמןשה ה'ך וילבד את-חומותיהם ויקרא אתחז חוץ יאר: ט וגביה ה'ך וילבד את-קנות ואת-בונתה ויקרא לה נבח בשמו: פ פ פ

פרשת מסעי

ט א אלה מסעינו בני-ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאותם ביד-משה ואחרון: ב ויקtab משה את-מוציאיהם למסעיהם על-פי יי ואלה מסעיהם למושיעיהם: ו ויסעו מרעומסל בחדש הראשון במחשה עשר ים לחדש הראשון ממחרת הפלסח יצאו בני-ישראל ביד רמה לעיני כל-מצרים: י

ט א ותהיינה מחליה תרזה וחגלה ומלה ונזעה בנות אל-חדר לבני דידיהו לנשים: י מפשחת בונמןשה בז'ז'ז'ק הינו לנשים ותהי נחלתן על-מיטה משפחתי אביהו:

גמי, מישנן כל שנים עשר חדש, או חולון בחמוץ. רבי יוסף אומר, אם נתנו בשבלת הנהר, דיו:

מסכת כלים

אבות הטמאות, השער, ושבבת זרע, וטמא מטה, והמעורע ביום ספרו, וכי חטא שאין בהם כדי הזיה, הרי אלו מטמאין אדם וכליים במגע, וכלי חרש באוויר, ואיןם מטמאין במשא:

علוחית קטנה שנטלה פיה, טמאה. וגדולה שנטלה פיה, טהורה. של פליטון שנטלה פיה, טהורה, מפני שהיא סורחת את היד. לגינון גדולים שנטלו פיהו, טמאין, מפני שהוא מתקנן לבבשין. והאפרכס נול זוכנית, טהורה. אמר רבי יוסף, אשריך כלים, שנכנשת בטמאה ויצאת בטהרה:

מסכת טבול يوم

המקביג חלות על מנת להפריש, ונשכו, בית שמאי אומרים, חברו בטבול יום. ובית הלל אומרים, אינו חברו. מקרצות נושכות זו בזו, וכברות נושכות זו בזו, האופה חמיטה על גבי חמיטה עד שלא קרמו בתנור, וקוריות של מים המחלחלת, ורתימת גרישין של פול ראשונה, ורתימת יין חדש, רבי יהודה אומר, אף של ארץ, בית שמאי אומרים, חברו בטבול يوم. בית הלל אומרים, אינו חברו ומזהם בשאר כל הטמאות, בין קלות בין חמורות:

התורם את הבור ואמר, הרי זו תרומה על מנת שתתעללה שלום, שלום מן השבר וממן השפיכה, אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר, אף מן הטמאה. נשברה, אינה מדעתה. עד היכן תשבר ולא תדע, כדי שתתגלגל ותגיעה לבור. רבי יוסף אומר, אף מי שהיה בו דעת להתנות ולא התנה, נשברה אינה מדעתה, מפני שהוא תנאי בית דין:

מסכת מכシリין

כל משקה שתחלתו לרוץן אף על פי שאין סופו לרוץן, או שסופו לרוץן אף על פי שאין תחלתו לרוץן, הרי זה בכדי יתנו. משקין טמאים מטמאין לרוץן ושלא לרוץן:

י אלה המצות (הה) והמשפטים אשר צוה יי ביד-משה אל-בני ישראל בערבה מואב על ירדן (ו). ירדו: חוק אניד

פרשת דברים

א אלה הדברים אשר דבר משה אל-כל-ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מול סוף יזרעאל ובין-תפל ולבן וחצרות זו זיהב: אחד עשר יום מחורב דרך הרישער עד קדש ברנע: ויהי בארכבים שנה בעשתי עשר חדש באחד לחודש דבר משה אל-בני ישראל כל אשר צוה יי אתה אלהם:

ג עד אשר יניח יי לאחיכם בכמם וירשו גסיהם את-הארץ אשר יי אלהיכם נתנו להם בעבר הירדן ושבתם איש לירשתו אשר נתתי לכם: ואת-יזועע ציתיב בעת ההיא לאמר עיניך הראת את כל-אשר עשה יי אלהיכט לשני המלכים האלה כויעשה יי לכל-המחלכות אשר אתה עבר שמה: כ לא תיראום כי יי אלהיכם הוא הנלחם לכם: ססס

פרשת ואתחנן

ג ואתחנן אל-יי בעת ההוא לאמר: כד אָלַנְיָי (הקריה: אלהים) אתה החלוק להראות את-עבדך את-גִּדְעֹן ואת-יְהוֹשָׁפָט ואת-צְדָקָה החזקה אשר מי-אל בשמים ובארץ אשר יריעשה במעמידו וכגבורתך: מה אעbara-נָא ואראה את-הארץ הוטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבן:

ה ויקרא משה אל-כל-ישראל ויאמר אלהם שמע ישראל את-החקים ואת- המשפטים אשר א נכי דבר באזיכם היום ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם: ב יי אל-הינו ברית עמו ברית בחרב: לא את-אבתינו ברית יי את-הברית הזאת כי א לנו א נחנו אלה פה היום בלילה חים: כ פנים בפנים דבר יי עםכם בהר מתוקה האש: ה א נכני עמד בין-יְהוָה לְהַגֵּד לכם את-דבר יי כי יראתך מפני האש ולא-עליתם בהר לאמר: ו א נכי יי אלהיך אשר הוזאתיך מאץ מצרים מבית עבדים: לא-יריה לך אלהים אחרים על-פני: ח לא-תעשה לך לך פס' כל-תמונה אשר בשמים ממול ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת הארץ: ט לא-תשתתחה להם ולא תעבדם כי א נכי יי אלהיך אל קנא פקד עזן אבות

מרפה בשים, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה אחת, בית שמאו אומרים, זב גמזה: בית הלו אומרים, מטה משבב ומושב, יצירך בבית חיים, ופטרו מן הקרבן: אלו פוסלים את התורמה, האוכל אצל ראשון, והאוכל אצל שני, וה绍חה משקין טמאין, והבא ראשון ורבו בנים שאובין, וטהור שנפל על ראשו ועל רבו שלשה לגין מים שאוביין, והספר, והדים, וטבול יום, והأكلים והכלים שנטמאו במשקים:

מסכת נדה

שמעאי אומר, כל הנשים דין שעטן. והלו אומר, מפקידה לפיקידה, אבל לימים הרבה. וחכמים אומרים, לא בדבר זה ולא בדבר זה, אלא מעט לעת ממעטת על יד מפקידה לפיקידה, ומפקידה לפיקידה ממעטת על יד מעט לעת. כל אשא שיש לה וסת, דיה שעטנה. המשמשת בעדים, הרי זו בפיקידה, וממעטת על יד מעט לעת ועל יד מפקידה לפיקידה:

הראה יום אחד עשר וטבלה לערב ושם, בית שמאו אומרים, מטמאין משבב ומושב, ותיבין בקרבון. בית הלו אומרים, פטורין מן הקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושם היא את ביתה ואחר בך ראתה, בית שמאו אומרים, מטה משבב ומושב ופטורים מן הקרבן. ובית הלו אומרים, הרי זה גרגון. ומזהים בראה בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושם, שמטמאין משבב ומושב ותיבין בקרבון. טבלה ביום שלאחריו ושם, הרי זו תרבות רעה, ומגנון ובעילתו תלויים:

מסכת טהרות

שלשה עשר דבר בגיןת העור הטהור, צריכה מחשבה, ואינה צריכה הכשר, ומטמאה טמאת אקלין בכביצה, ובזית בית הבליה, והאוכלה טעון הערב שמש, וחכמים עליה על בית המקדש, ושורפין עליה את התורמה, והאוכל אחר מן חמיה ממנה סוגר את הארכבים, שחיטטה ומליקתה מטהרות את טרפתה, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, אמן מטהרות. רבי יוסי אומר, שחיטטה מטהרת, אבל לא מליקתה:

בין העגולים לצgin, רשות הרבנים. ברם שלפני הבזערם, רשות היחיד, ושלאחר הבזערם, רשות הרבנים. אםתמי, בזמן שהרבנים נכנים בו ויזדים בו. כל של בית הבד, ושל גת, והעקל, בזמן שהן של עז, מנגן והן טהורין. בזמן שהן של

השם בדף, ולא עוד אלא שאתם כוחבין את המושל מלמעלו ואת השם מלמטה, שנאמר, ויאמר פרעה מי כי אשר אשמע בכלו לשלח את ישראל. וכשהקה מהו אומר, כי הצדיק:

מסכת אהלות

שנים טמאים במת, אחד טמא טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. שלשה טמאים במת, שנים טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. ארבעה טמאים במת, שלשה טמאים טמאת שבעה ואחד טמא טמאת ערב. כיצד שנים, אדם הנגע במת טמא טמאת שבעה, ואדם הנגע בו טמא טמאת ערב: עשרה מקומות אין בהן משומם מדור גויים, אלה הערבים, והסבאות, והאריפין, והברגינן, והאלקטיות, ובית שער, ואויריה של חצר, והמרחץ, ומוקם החאנס, ומוקם הלויגנות:

מסכת נגעים

مراות נגעים שנים שעון ארבעה. בהרת עזה בשלג, שנייה לה כסיד ההיכל, והשאט בקרים ביצה, שנייה לה בצמר לבן, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, השאט בצמר לבן, שנייה לה בקרים ביצה:

שני מוציאים שנתערכו קרבנו של אחד מהם, ומת אחד מהם, זו ששללו אנשי אלכסנדריה את רבי יהושע. אמר להם, יכזוב נכסיו לאחר ויביא קרבנו עני:

מסכת זבים

הרואה ראה אחת של זוב, בית שמא אומרים, בשומרת יום בגנדי يوم. ובית הלל אומרים, בבעל קרי. ראה אחת, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה שתים או אחת מרובה בשתיים, בית שמא אומרים, זב גמורה. ובית הלל אומרים, מטמא משגב ומושב, יציריך בבית מים חיים, ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה, מודים בית שמא בזוה שאינו זב גמורה. ועל מה נחלקו, על הרואה שתים או אחת

על-בניהם ועל-שלשים ועל-רבעים לשנאי: ועשה חסד לאלים לאחבי ולشמרי מצותו {מצויה}: לא תהא את-שם-ך אלהיך לשוא כי לא נתקה כי אתה אשר ישא את-שם-ך לשוא: שומר את-זום השבת לקדשו כאשר צוק כי אלהיך: ששת ימים תעבד ועשית כל-מלאותך: וו' זום השביע שבת לוי אלהיך לא-תעשה כל-מלאה אתה ובעניך ובטחת ובעד-זאת-אמתך ושורה וחמורך וכל-בהמתך וגך אשר בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך במוך: וזכרך כי עבד היה בארץ מצאים ויאצא כי אלהיך ממש ביד חקקה ובזורע נטויה על-מן צוק כי אלהיך לעשوت את-זום השבת: בכד את-אביך ואת-אמך באשר צוק כי אלהיך לממן | יאריכון ימיך ולמן יטב לך על האדמה אשר-ך אלהיך נתן לך: לא תרצה ולא תגנוף ולא תונגב ולא תגענה ברעך עד שוא: כי ולא תחמוד אשת רעה ולא תתחאה בית רעה שדהו ועבדו ואמתו שרו וחומו וכל אשר לרעך: ט את-הדברים האלה דברי אלה ל-כל-קהלם בדור מתוך האש הענו והערפל כל גודל ולא יסף ויקתבם על-שני לחות אבני ויתנים אליהם: וויה בשמעכם את-הקהל מתוך החשך והחר בער באש ותקרבו אליו כל-ראשי שבטיכם וזקניהם: כי ותאמורו הן הראנו כי אלהינו את-בבון ואת-גדלו ואת-קל שמענו מתוך האש היום הזה ראיינו כי-דבר אלהים את-האדם והי: כי ועתה למה נמות כי תאכלנו האש הגדלה הזאת אס-יספים | אונחנו לשמע את-קהל "אי-להינו עוז ומןנו: כי מי כל-בשר אשר שמע קול אלהים חיים מדבר מתוך האש במננו ויחי: כי קרב אתה ושמע את כל-אשר יאמר כי אלהינו ואות | תדבר אלינו את כל-אשר ידבר כי אלהינו אליך ושמענו ועשינו: כי וישמע כי את-קהל דבריהם בדברכם אליו ויאמר כי אלה שמעתי את-קהל דברי העם הזה אשר דברו אלהיך היטיבו כל-אשר דברו: כי מיתין והיה לבבם זה להם ליראה את-וישמר את-קהל מצותי כל-הימים למן יטב להם ולבנייהם לעלם: כי לך אמר להם שובי לכם לאהלהם: כי ואת-הפה עמד עמדו ואדרבה אלהיך את כל-המצווה והחקים והמשפטים אשר תלמדם ועשוי בארץ אשר אנכי נתן להם לרשותה: ושמրתם לעשوت כאשר צוח כי אלהיכם אתכם לא תסרו ימין ושם אל: בכל-הדרך אשר צוח כי אלהיכם אתכם תלכו למן תחיזון וטוב לכם והארכתם ימים בארץ אשר תירשו: וו' זאת המצווה החקים והמשפטים אשר צוח כי אלהיכם למד אתכם לעשות בארץ אשר אתם עברם שמה לרשותה: ולמן תירא את-ך אלהיך לשמר את-כל-חיקתי ומזויתך אשר אנכי מצוך אתה ובנק ובונך כל ימי חייך ולמן יארוכו ימיך: ושמעת ישראל

ושמרת לעשות אשר ייטב לך ואשר תרבונ מادر באשר דבר יי אללהי אבתחיך לך ארץ ובת חלב ודבש: ז שמע ישראל יי אללהינו יי | אחד: ה ואהבת את יי אלהיך בכל-לבך ובכל-נפשך ובכל-למאנך: ו וה' הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבך: ו שננתם לבוך ודברת בס בשבתך בבייך ובלבתך בדרך ובלבך ובគומך: ח וקשותם לאות עליך והיו לטפת בין עיניך: ט וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך: ס

ו ידעת כי יי אלהיך הוא האלים הנאמנו שמר הברית והחסד לאהבו ולשמרי מצותו {מצוחוי} לאף דור: ומשלם לשנאיו אל-פנוי להאחים לא אחר לשנאו אל-פנוי שלם-לו: א ושמרת את המצוות ואת החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוך היום לעשיותם: פפ

פרשת עקב

ו והיה | עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם ושמר יי אלהיך לך את הברהית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך: ג ואהבת וברך והרכך וברך פריביטך ופריר-אך מטהך דגנך ותרישך ויצחך שנר-אלפיך ועשתרת צאנך על האדמה אשר-נסבע לך תחתך: ד ברוך תהיה מכל-הימים לא-היה בך עקר ועקרה ובבהמתך: ט והסיר יי ממקה כל-חליל וכל-מדוי מקרים הרעים אשר ידעת לא ישם בך וגנותם בכל-שנואיך: ט ואכלת את-כל-הימים אשר יי אלהיך נתנו לך לא-תחוס עינך עליהם ולא תעבד את-אלהיהם כי-ሞקש הוא לך: ס

ו עתה ישראל מה יי אלהיך שאל מעיך כי אם ליראה את-יי אלהיך ללבת בכל-דרךו ולאהבה אותו ולעבד את-יי אלהיך בכל-לבך ובכל-נפשך: « לשמר את-מצוות יי ואת-חיקתינו אשר אנכי מצוך היום לטוב לך: ח הן לי אלהיך השמים ושמי השמים הארץ וכל-אשר-בה: ט רק באבתחך חشك יי לאהבה אותך ובחר בזרים אחרים בהם מכל-הימים ביום זה: ט ומתקומם אתה ערלה לבכם וערפכם לא תקשו עוד: יי אלהיכם הוא אלהי הארץ ואדני הארץ אלהיך הנצל הגבר והנזר אשל לא-ישראל פנים ולא יכח שכך: יי עשה משפט יתום ואלמן ואhab גור לחתך לו לחם ושמלה: ט ואהבתם את-הגר בירגירים היהם הארץ מזרים: כ את-יי אלהיך תירא אותו תעבד ובו תדבק ובשמו תשבע: כ הוא תהלהך והוא אלהיך אשר עשה את-הגדלה ואת-הנזר את-האללה אשר ראו עיניך:

טהורים בוגר. שתה מים טמאים, טהורם, מפני שהם טהורים בוגר. בלע טבעת טהורה, נכנס לאهل הפת, זהה ושנה וטל והקאה, הרי היא בוגרת שהיתה. בלע טבעת טמאה, טובל ואוכל בתרומה. הקאה, טמאה וטמאתו. חז שהוא תחוב באדם, בזמנו שהוא נרא, חוץ. ואם אין נרא, טובל ואוכל בתרומות:

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר, עגלה בת שנתה, ופירה בת שתים. וחכמים אומרין, עגלה בת שתים, ופירה בת שלוש או בת ארבע. רבי מאיר אומר, אף בת חמיש בשלה הוקנה, אלא שאין ממתינו לה, שמא תשחר, שלא תפסל. אמר רבי יהושע, לא שמעתי אלא שלשית. אמרו לו, מה הלשון שלשית. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה שלשית, לאחרות במנין. וכשהאתה אומר שלשית, בת שלוש שנים. כיוצא בו אמרו, ברם רביעי. אמרו לו, מה הלשון רביעי. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה רביעי, לאחרות במנין. וכשהאתה אומר רביעי, בז אربع שנים. כיוצא בו אמרו, האוכל בבית המגע פרס בשלש לקב. אמרו לו, אמרו ממנה עשרה לסתה. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה בשלש לקב, אין בו חלה. וכשהאתה אומר ממנה עשרה לסתה, מעתתו חלה: טבל את האזוב ביום זהה בלבד, בלבד ביום זהה ביום (ביום זהה ביום שלמחרת), פסול. אבל הוא עצמו טובל בלבד ומזה ביום, שאין מין עד שתגנץ החפה. וכך שעשנו משלחה עמוד השחר, בשר:

מסכת ידים

מי רבי עית נותר לנו לדים, לאחד אף לשנים. מחצית לג', לשלה או לארכעה. מלג', לחמשה ולעשרה ולמאה. רבי יוסף אומר, ובלבך שלא יפחד לאחרון שעבם מרבי עיטה. מוסיפין על השנאים, ואין מוסיפין על הראשונים:

אמר צדוקי גليلי, קובל אני עליכם פרושים, שאתם פותחים את המושל עם משה בgmt. אמרו פרושים, קובלינו אנו עליך צדוקי גليلי, שאתם כותבים את המושל עם

מסכת קנים

חטאת העוף נעשית למיטה, וחטאת בהמה למלعلاה. עלות העוף נעשית למלعلاה, ועלות הבהמה למיטה. אם שניה בזיה ובזה, פסול. סדר קנים כד הוה, החזקה אחד חטאת ואחד עולה. בנדרים ונדברות, כלן עולות. איזהו גדר, האומר הרוי עלי עולה. ואיזהו נדבה, האומר הרוי זו עולה. מה בין נדרים לנדברות, אלא שהנדרים, מתו או נגנבי, חיבים באחריוותם. ונדברות, מתו או נגנבו, אין חיבים באחריוותם:

האשה שאמרה, הרוי עלי קו בשאלך זכר, ילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנו להן, והנהן צריך לעשות שלש פרידין מלמעלו, ואחת מלמטה. לא עשה כן אלא עשה שתים למלעלו ושתיים למלה ולא נמלה, עריכה להביא עוד פרידה אחת ויקריבנה למלעלו, מפני אחד. משני מינין, תבאי שתים. פרישה נדרה, עריכה להביא עוד שלש פרידין, מפני אחד. משני מינין, תבאי ארבע. קבעה נדרה, עריכה להביא עוד חמיש פרידין, מפני אחד. משני מינין, תבאי שיש. נתנו להן ואין ידוע מה נתנה, הילך הפהן ועשה ואין ידוע מה עשה, עריכה להביא עוד ארבע פרידין לנדרה ושתיים לחובתה, וחטאת אחת. בין עזאי אומר, שתי חטאות. אמר רבי יהושע, זה הו שאמരה, כשהוא חי קולו אחד, וכשהוא מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה, שני קרניו שתי חצוצרות, שני שוקיו שני חלילי, עורו לתוך, מעיו לנבלים, בני מעיו לבנורות. ויש אומרים, אף עמרתו לתכלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקiny עם הארץ כל ומון שפטוקני דעתו מטרפה עלייהו, שנאמר, מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יכח. אבל זקini תורה אין פה, אלא כל ומון שפטוקני דעתו מתישבת עלייהו, שנאמר, ביששים חכמה ואך ימים תבונה:

סדר טהרות

מסכת מקואות

שש מעלות במקואות, זו למלعلاה מזו וזו למלعلاה מזו. מי גבאים, שתה טמא ושותה טהור, טמא. שתה טמא ומלא בכל טהור, טמא. שתה טמא ונפל בכור של תרומה, אם הדיח, טמא, ואם לא הדיח, טהור:

אכל אכלים טמאים, ושותה משקים טמאים, טבל וקהיאן, טמאים, מפני שאין

כ"ב שביעים נפש ירכז אבתיך מצרים ועתה שמקי יי אללהיך רבכבי השםם לרבות:
 א" ואהבת את יי אלהיך ושמירתו וחקתו ומשפטיו ומצותו כל'הימים:
 ב' וידעתם היום כי לא את-בניכם אשר לא-ידעו ולא-שר לא-ראו את-מוסר יי אלהיכם את-גדלו את-ידי החולקה וורען הנטויה: ו' ואהבת את-אתתנו ואת-אתתנו ואת-אתתנו עשה בתוך מצרים לפרעה מלך-מצרים ולכל-ארץ: ז' ואשר עשה לחיל מצרים לסתוי ולרכבו אשר הצליף את-מי יס-סוך על-פניהם ברדפים אחרים ויאבדם יי עד היום הזה: ה' ואשר עשה לכם במדבר עד-באכם עד-המקום הזה: ז' ואשר עשה לדתנו ולאכירים בני אליאב בנו-ראובן אשר פצתה הארץ את-פיה ותבלעם ואת-בתיהם ואת-אלהיהם ואת-היקום אשר בריגלים בקרב כל-ישראל: ט' עיניכם הראת את כל-מעשה יי הגדל אשר עשה: ח' ושמרתם את-כל-המצוה אשר ענכי מצהך היום למן תחולו ובאתם וירשתם את-הארץ אשר אתם עברים שמה לרשותה: ט' ולמן הארץ ימול על-הארחה אשר נשבע יי לאבותיכם לחת להם ולזרען הארץ זבת חלב ודבש:

ויהי אם-שםע תשמעו אל-מצווי אשר ענכי מצוה אתכם היום לאהבה את-יי אלהיכם ולעבדו בכל-לבבכם ובכל-נפשכם: י' ונתתי מטר-ארצכם בעתו יורה ומלאך ואספת דגונך ותירשך ויצחרך: ט' ונתתי עשב בשדיך לבהמתך ואכלתך ושבעתך: ט' השםרו לכם פוריפטה לבבכם וסרתם ועבדתם אל-הים אחרים והשתחויהם להם: י' וחרה אר-אי בכם ועצר את-השדים ולא-יהיה מדרך והאדמה לא תתן את-יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יי נתן لكم: י' ושמחתם את-דברי אלה על-לבבכם ועל-נפשכם וקשרתם אתם לאות על-ידכם והיו לטוטפת בין עיניכם: ט' ולמדתם את-בניכם לדבר בס בשתקה בביתך ובכבודך ובשכבה ובគומך: ט' וכתבתם על-מוות ביתה ובשעריך: ט' ולמן ירכז וימיכם וימי בניכם על הארץ אשר נשבע יי לאבותיכם לחת להם כי מי השם על-הארץ:

כ' כי אם-שמר תשמעו את-כל-המצוה הזאת אשר ענכי מצוה אתכם לעשתח לאהבה את-יי אלהיכם לילכת בכל-דריכיו ולדקה הרכב: ט' וזריעש יי את-כל-הגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועצמים מוקם: ט' כל-המלך אשר תרדך קרירגעלכם בו לכם יהיה מז-המדבר והלבנון מוזהנער נהר-פרת ועד הים האחוריינה יהיה גבלכם: ט' לא-יתיאב איש בפניכם פחדכם ומוארכם יתנו | יי אלהיכם על-פניכם כל-הארץ אשר תדרכו-בה באשר דבר לכם: ט ט ט

פרשת ראה

יא כ ראה אָנֹכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלה: כ אַתְ-הָבְרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמַעַו אֶל-מִצּוֹת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוָה אֶתְכֶם הַיּוֹם: כ וְהַקְלָלָה אָס-לָא תִּשְׁמַעַו אֶל-מִצּוֹת יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וּסְרָתָם מִיהָדָךְ אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוָה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְכַת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֶחָרִים אֲשֶׁר לְאַידְעָתָם:

ט שבעה שבעות הספר-לך מהלך חרמש בקמה תחל לסתך שבעה שבעות: ועשית חג שבעות לי אליהיך מסת נדבתיךך אשר תנתן באשר יברכך יי אליהיך ושמחתך לפני יי אליהיך אתה ובגך ובתך ועבדך ואמתך ולהלו אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרובך במקומם אשר יברך יי אליהיך לשכנון שמנו שם: י ווכראת כי עבד היה במצרים ושמרת ועשית את החקים האלה:

ו חג הסبت תעשה לך שבעת ימים באספה מגורך ומיקבך: ז ושמחת בחגך אתה ובגך ובתך ועבדך ואמתך והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך ט שבעת ימים תחג לי אליהיך במקום אשורי-יבחר יי כי יברכך יי אליהיך בכל תבואהך ובבל מעשה לך ותיתך אך שמח: ט שלוש פעמים ב שנה יראה כל-זוכרך את-פני יי אליהיך במקום אשר יברך בחג המצוות וב חג השבעות וב חג הסכונות ולא יראה את-פני ריקם: י איש במתנתך ידו בברכת יי אליהיך אשר נתולך: ס ס ס

פרשת שופטים

טו י שופטים ושוטרים תתקונ-לך בכל-שעריך אשר יי אליהיך נתן לך לשבטיך ושפטו את-העם משפט-צדק: ט לא-תטה משפט לא חכיר פנים ולא-תתנק שחד כי השחד יעור עני חכמים ויסכל דבריך צדיקם: כ צדק צדק תרדף לממן תחיה וירושת את-הארץ אשר יי אליהיך נתן לך:

כא וענו ואמרו ידינו לא שפכה {שפכו} את-הדם הזה ועינינו לא רואו: ח כפר לעמך ישראל אשר-פדייך יי ואלתנתך דם נקי בקרוב עמק ישראל ונכפר להם הדם: ט ואתה תבער הדם הנקי מקרובך כי-תטעשה הישר בעני יי: ס ס ס

פרשת כי תצא

כא כי-תצא למלחמה על-אייך ונתנו יי אליהיך בידך ושבית שבי: ז וראית

מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הTEMPILAH. ומדורה הייתה שם, ובית כסא של בבודו. וזה היה בבודו, מצאו גנוול, ידוע שיש שם אדם, פתוח, ידוע שאין שם אדם. ירד ויטבל, עליה ונסתפג, ונתחמס בגנד המדורה, בא וישב לו אצל אחיו הכהנים עד שהשערים נפתחים ויצא והולך לו:

השיר שבו הרים אוזרים במקדש, ביום הראשון כי אוזרים, ליי הארץ ומלאה תבל וישב בה. שני הרים, גדול יי ומhalb מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היה אוזרים, אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט. רביעי היה אוזרים, אל נקמות יי אל נקמות הופיע. חמישי היה אוזרים, הרינו לאלהים עזינו הרים לאלהי יעלב. ששית היה אוזרים, יי מלך גאות לבש יי שע התאזור אף תוכן תבל בל תמות. שבת היה אוזרים, מזמור שר ליום השבת, מזמור שר לעתיד לבא ליום שכלו שבת ומנוחה לחמי העולם:

מסכת מדות

בשלשה מקומות הכהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס ובבית הינזון ובבית המזקה. ולהלויים בעשרים ואחד מקומות, חמשה על חמשה שער הר הבית, ארבעה על ארבע פנותיו מתוכו, חמשה על חמשה שער הארץ, ארבעה על ארבע פנותיה מבחווץ, ואחד בלשכת הקרבן, ואחד בלשכת הפלכת, ואחד לאחורי בית הכפרת:

שבדרום (ג'א שבצתון), לשכנת העז, לשכנת הגולה, לשכנת הגזית. לשכנת הגזית אמר רב אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היה שם משפטה. אבל שאול אומר, לשכנת בהן גדול היהת, והיא היה אחורי שכחתון, וגג שכחתון שוה. לשכנת הגולה, שם היה בור קבוע והגמל נתון עליו, ומשם מספיקים מים לכל הארץ. לשכנת הגזית, שם היה סנהדרי גדול של ישראל יושבת ודנה את הכהנה. וכך נגמץ בו פסל, לובש שחורים ומתקעט שחורים ויזא והולך לו. וישראל נמצא בו פסל, לובש לבנים ומתעטף לבנים, נכס ומשמש עם אחיו הכהנים. ויום טוב היה עוזים, שלא נמצא פסל בורע שלהרן הכהן, וכך היה אוזרים, ברוך המקום בדור הזה, שלא נמצא פסל בורע של אהרן הכהן, וברוך הוא שבחר באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפניו יי בבית קדשי הקדשים:

רבי שמעון אומר, כבשים קודמין לעזים בכל מקום, יכול מפני שהוא מבחרין מהו תלמוד לומר, ואם כבש יביא קרבענו לחטאת, מלמד ששניהם שוקליין. תורים קודמין לבני יונה בכל מקום, יכול מפני שהוא מבחרין מהו, תלמוד לומר, ובן יונה או תר לחטאת, מלמד ששניהם שוקליין. האב קודם לאם בכל מקום. יכול שבבוד האב עוזר על בבוד האם, תלמוד לומר, איש אמו ואביו תיראו, מלמד ששניהם שוקליין. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חביב בבוד אביו. וכן בתלמוד תורה, אם זכה הבן לפני הרבה, הרבה קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו תיבין בבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטו בדרך, מועלין בהן. שחתון בדרך וקבל דמן באפנון, באפנון וקבל דמן בדרך, שחתון ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או שחתון חייז לומן וחוץ למוקמן, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע, כל שהיה לה שעת התר לבננים, אין מועלין בה. ושל娅 היה לה שעת התר לבננים, מועלין בה. אייז היה שהיה לה שעת התר לבננים, שלנה, ושנטמאה, ושיצאה. אייז היה של娅 היה לה שעת התר לבננים, שנשחטה חוץ לזמןה, חוץ למוקמה, ושבלו פסולין וזרקו את דמה:

פרוטה של הקדש שנפלה לתוכה הвис, או שאמר פרוטה בכיס זה הקדש, בין שהוציא את הראשונה, מעל, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, עד שיוציא את כל הвис. מודה רבי עקיבא באומר פרוטה מן הвис זה הקדש, שהוא מוציא והוא לך עד שיוציא את כל הвис:

מסכת תמיד

בשלשה מקומות הכהנים שמורים בבית המקדש, בבית אבטינס, ובבית הניצוץ, ובבית המזקה. בית אבטינס ובית הניצוץ היו עליות, והרובים שמורים שם. בית המזקה כפה, ובית גדור היה, מקופה רוגדים של אבן, וokane בית אב ישנים שם, ומפתחות העזרה בידם, ופרקיה בנהן איש כסתו בארץ. לא היו ישנים בגדירות קדש, אלא פושטין ומכללים ומינחים אותו תחת ראשיהם, ומתכסין בכסות עצמן. ארע קרי לאחד מהן, יוצא והולך לו במסבה ההורכת תחת הבירה, והגרות דולקין

בשביה אשת יפת-תאָר וחקמתה לך לאשה: «והבאתה אל-תזך ביתה גגולה אַתְּצִפְרִנִיה: » והסירה את-שמלת שביה מעלה וישבל בבייתך ובכיתה את-אַבִיה ואות-אַמִה ירח ימים ואחר בון תבואה אליה ובעלתה והיתה לך לאשה: « והא אַס-לָא חפצת ביה ושלחחה לנפשה ומכלך לא-תמברנה בבקש לארת-עمر ביה תחת אשר עניתה: »

כ"ה זכור זאת אשר עשרה לך עמלך בדריך בצחכם ממצרים: « אשר קרד בירך ויזגב בך כל-הנחשלים אחריך ואתה עיר ויגע ולא ירא אלהים: » ויהי בהניח יי' אליהיך | ל' מכל-אייך מסביב בארך אשר יי' אליהיך נתנו לך נחלה לרשותה תמחול את-זיכר עמלך מתחמת השמים לא תשכח: פפ

פרשת כי תבו

כ"ז והיה כי-תבזא אל-הארץ אשר יי' אליהיך נתנו לך נחלה וירושתת וישבת בה: « ולקחת מראשית | כל-פרקי האדמה אשר תביא מארצך אשר יי' אליהיך נתנו לך ושמת בטנא והלכת אל-המקומות אשר יבחר יי' אליהיך לשכנן שמו שם: » וባאת אל-הכלה אשר יהיה ביוםיהם הימים הימים ואמרת אליו הגדי היום לי אליהיך כי-באתך אל-הארץ אשר נשבע יי' לא-בתינו לחת לנו:

כט ותבואו אל-המקום הזה ויצא סיתון מלך-חשבון ועוג מלך-הבשן לקראותנו למלחמה ונתקם: « ונקח את-ארצם ונתנה לנו חלה לראובני ולגדי ולחמי שבת המנש: » ושמרתם את-דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכלו את כל-אשר תעשו: פפ

פרשת נצבים

כט א' אתם נצבים היום כלכם לפניו יי' אליהיכם ראשיכם שבטיכם וקניכם ושתריכם כל איש ישראל: טפכם נשייכם וגרכ' אשר בקרוב מתנייד מהטיב עזיך עד שאב מימיך: א' לעברך בברית יי' אליהיך ובאלתו אשר יי' אליהיך ברת עמק היום:

כ' הגדי לך היום כי אבד תאבד לאות-אריכון ימים על-האדמה אשר אתה עבר את-הירדן לך שמה לרשותה: « העדרת בכם היום את-השימים ואת-הארץ החיים והמוות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וורעך:

כ לאהבה את-ה' אל-ה' לשבוע בכלו ולזכקה־בו כי הוא ח'יך ואיך ימ'יך לשבת עלה אדמתה אשׁר נשבע לך לאברהם ליחסך וליעקב לחתת להם: פפ

פרשת וילך

טא וילך משה וידבר אתה־דברים האלה אל־כל־ישראל: ויאמר אליהם בונמאות ושולשים שנה אנכי ה'ום לא־וכל עוד לצאת ולבדוא וי אמר אליל לא תעביר את־הירקון הזה: כי אל-ה'יך הוא | עבר לפ'יך הו-א-י-שֵׁמֵיד אתה־הגויים האלה מלפעניך וירשתם יהושע הוא עבר לפ'יך כאשר דבר היי: ועשה כי להם כאשר עשה לשיכון ועלוג מלכי הארץ ולא־רכם אשר השמיך אתכם: ה ונתקנס יי לפניכם ועשיתם להם בכל־המצווה אשר צוויתם אתם: ח'זוק ואמתו אל-תיראו ואל-תתערצו מפניהם כי כי אל-ה'יך הוא ה'לך עמד לא ירפק ולא יעוזך:

ס הקהילו אליו את־בל־זקני שבטים ושתירכם ואדבורה באזניהם את־דברים האלה ואעידה בם את־השםים ואת־הארץ: ט כי יעדתי אחרי מותי כי השחתת משחthon וសרתם מוזהדרך אשר צוויתם אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית הימים כי תחעשו את־הרע בעני יי להכעיסו במעשה ידיכם: ו ידבר משה באזני כל־קהל ישראל את־דברי השירה הזאת עד תם: פפ

פרשת האדינו

טב האזינו השםים ואדבורה ותשמע הארץ אמר־יפי: ג יעך כמ'ן לך לך תיל בטל אמרתי בשערם עלי־דשא וכרביבים עלי־עשב: כי שם יי אקראי הבן גDEL לאל-ה'ינו:

מה וידבר כי אל-משה בעצם היום הזה לאמר: ט עליה אל-ה' העברים הזה הר־נבו אשר בארץ מואב אשר על־פני ירחו וראה את־ארץ בנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה: ומתק בהר אשר אשר עליה שמה והאשך אל-עמיך באשר־מת אח'ון אחיך בהר ההר ואיסף אל-עמו: נ עלי אשר מעלתם ב' בתוך בני ישראל במיריבת קדש מדבר־אצן על אשר לא־קדשתם אותו בתוך בני ישראל: כי מגנד תראה את־הארץ ושם לא תבוא אל-הארץ אשר־אני נתן לבני ישראל: פפ

אליעזר, ומה דברים אמרים, בעיר הלויים. אבל בעיר ישראל, עוזין שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את עיר ישראל. הכהנים והלוים מוכרים לעולם וגואלים שנאמר, גאלת עולם תהיה להווים:

מסכת Tamra

הכל ממירים, אחד אנשים ואחד נשים. לא שאדם רשאי להמיר, אלא שאם המיר מומר ווסף את הארכאים. הכהנים ממירים את שליהם, וישראל ממירים את שליהם. אין הכהנים ממירים לא בחטא ולא בא羞 ולא בבכורה. אמר רב כי יוחנן בן נורי, וכי מפני מה אין ממירים בבכורה. אמר לו רבי עקיבא, חטא ונasm מתנה לבניהם, והבכור מתנה לבן, מה חטא ונasm אין ממירים בו, אף הבכור לא ימירנו בו. אמר לו רבי יוחנן בן נורי, מה לי אין ממיר בחטא ונasm שאין זכאים בינם בחייבים, תאמר בבכור שזכאים בו בחtiny. אמר לו רבי עקיבא, והלא כבר נאמר, והיה הוא ותמורתו היה קדש, היכו קדשה חלה עליון, בבית הבעלים, אף תמורה בבית הבעלים:

כל הקדשים שנשחטו חוץ לזרען וחוץ למקוםן, הרי אלו ישרפו. אם תלוי ישרפה. רב יהודה אומר, יקבר חטא העוף הטעה על ספק, תשרף. רב יהודה אומר, יטילנה לאמה. כל הנשרפין לא יקברו, וכל הנקיירים לא ישרפו. רב יהודה אומר, אם רצה להחריר על עצמו לשרוף את הנקיירים, רשאי. אמרו לו, אין מתר לשנות:

מסכת כתנות

שלשים ושמש ברותות בתורה, הבא על האם, ועל אשת האב, ועל הפללה, הבא על הזכר, ועל הבהמה, ואשה המביאה את הבהמה עליה, הבא על אשה ובתה, ועל אשת איש, הבא על אחותו, ועל אחות אביו, ועל אחות אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחיך, ועל הנדרה, המנדת, והעזב עבודה זרה, והנותן מערעו למלך, ובועל אובי, המחול את השבת, וטמא שאכל את הקדש, והבא למתקדש טמא, האוכל חלב, זdem, ונוטר, ופגול, השוחט והמעלה בחוץ, האוכל חמץ בפסח, והאוכל והועש מלאכה ביום הקפורים, המफטר את השמן, והמ�טר את הקטרת, והפסך בשמן המשחה. הפסח והמלח במעות עשה:

פרשת זוזת הברכה

ג וְזֹאת הַבָּרֶכה אֲשֶׁר בָּרוּךְ מֶלֶךְ הָאָלֹהִים אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנָיו מִזְוְחָת: ב וַיֹּאמֶר יְהוָה מֶלֶךְ בָּא וְזֹרֶחֶת מְשֻׁעִיר לְמִזְרָחָה כִּי-מִן-הַיּוֹם וְאַתָּה מְרַבֵּת קָדְשֶׁךָ מִמַּיִּנוֹ אֲשֶׁר תָּבִרֵךְ לְמִזְרָחָה: ג אַף חַבֵּב עַמּוֹם כָּל קָדְשָׁיו בְּזֶה וְהַלְּתָכָה לְרִגְלָךְ יְשָׁא מִדְבָּרָתֶיךָ: ד תּוֹרָה צְוָה-לְךָ מֶלֶךְ מְזֻרָּשָׁה קְהִלָּת יִצְחָק: ה וַיֹּהֵי בִּשְׁרוֹן מֶלֶךְ בְּהַתָּאֵל רְאֵשִׁי עַם יְחִיד שָׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: ו יְחִי רְאוֹבָן וְאֶלְיָהָם וְיְהִי מְתִיעּוֹ מִסְפָּר:

ד וְלֹא-לִקְםָנָד בִּנְבֵּיא עַד בִּישְׂרָאֵל כִּמֶּלֶךְ אֲשֶׁר יָדָעוֹ יְהוָה פְּנִים אֶל-פְּנִים: א לְכָל-הָאָתָה וְהַמּוֹפְתִּים אֲשֶׁר שָׁלַחוּ יְהוָה לְעֹשָׂות בָּאָרֶץ מְצֻרִים לִפְרֹעָה וּלְכָל-עַבְדֵיכְיוּ וּלְכָל-אֶרְצֵיכְיוּ: ב וְלֹא-לִקְמָנָד (ה) הַחֲזָקָה וְלֹא-לִקְמָד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה מֶלֶךְ מֶלֶךְ (כל) יִשְׂרָאֵל: חֹק אִיד

מסכת בכוורות

הלוּקוּח עַבְר חָמוֹר שֶׁל נְכָרִי, וַהֲמֹכָר לוֹ אַף עַל פִּי שְׁאַינוּ רְשָׁא, וַהֲמִשְׁתַּחַת לוֹ, וַהֲמִקְבֵּל מִמְּנָנוּ, וַהֲנוֹתָן לוֹ בְּקַבְלָה, פָּטוּר מִן הַבּוֹרָה, שְׁנָאֵמָר, בִּשְׂרָאֵל, אֶבֶל לֹא בָאֶחָרִים. פְּהָנִים וְלוּוִים פָּטוּרִין מְקֹל וְחוֹמָר, אֶם פָּטוּר שֶׁל יִשְׂרָאֵל בָּמְדָבָר, דֵין הָוָא שְׁפָטוּרְוּ שֶׁל עַצְמָמָן:

יצאו שְׁנִים בְּאֶחָד, מִזֶּה אַזְטָן שְׁנִים שְׁנִים. מִנָּאָנוּ אֶחָד, תְּשִׁיעִי וּעֲשִׁירִי מַקְלָקְלִין. יצאו תְּשִׁיעִי וּעֲשִׁירִי בְּאֶחָת, תְּשִׁיעִי וּעֲשִׁירִי מַקְלָקְלִין. קָרָא לְתְּשִׁיעִי עֲשִׁירִי וּלְעֲשִׁירִי תְּשִׁיעִי וּלְאֶחָד עַשְּׂרֶת עֲשִׁירִי, שְׁלַשְׁתָּן מַקְדָּשִׁין. הַתְּשִׁיעִי נְאָכֵל בָּמוֹמוֹ, וּהַעֲשִׁירִי מְעָשֵׂר, וְאֶחָד עַשְּׂרֵה קָרְבָּשְׁלָמִים וְעַזְזָה תִּמְוֹרָה, דְּבָרִי רַבִּי מְאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, וּכְיֵישׁ תִּמְוֹרָה עַזְזָה תִּמְוֹרָה. אָמַר רַבִּי מְאִיר, אֶלְוּ הַיְהָ תִּמְוֹרָה, לֹא הַיְהָ קָרְבָּשָׁה. קָרָא לְתְּשִׁיעִי עֲשִׁירִי וּלְעֲשִׁירִי עֲשִׁירִי וּלְאֶחָד עַשְּׂרֶת עֲשִׁירִי, אֵין אֶחָד עַשְּׂרֶת מַקְדָּשִׁין. זה הַבְּלָל, בְּלֹ שְׁלָא גַּעֲקָר שֶׁם עֲשִׁירִי מִמְּנָנוּ, אֵין אֶחָד עַשְּׂרֶת מַקְדָּשִׁין:

מסכת עריכין

הַכְּל מְעֻרִיבִין וּנְעֻרִיבִין, נֹדְרִים וּנְדֹרִים, פְּהָנִים וְלוּוִים וּיִשְׂרָאֵלים, נְשִׁים וּעֲבָדִים. טְמֻתוֹם וּאֱנֹדרָגִינוֹס נֹדְרִים וּנְדֹרִים וּמְעֻרִיבִין, אֶבֶל לֹא נְעֻרָק אלָא זֶבֶר וּנְקֵבָה וּדְאַית. תְּרַשׁ שְׁוֹתָה וְקַטּוֹן נֹדְרִין וּנְעֻרִיבִין, אֶבֶל לֹא נֹדְרִין וּלֹא מְעֻרִיבִין, מִפְנִי שְׁאֵין בָּהֶם דָּעַת. פְּחֹות מִבָּן חַדְשׁ גָּדָר, אֶבֶל לֹא נְעֻרָק:

יִשְׂרָאֵל שִׁירַש אֶת אַבִּי אָמוֹ לֹוי, אֵינוֹ גֹּזֶל בְּסֶדֶר הַזָּה. וּבָן לֹוי שִׁירַש אֶת אַבִּי אָמוֹ יִשְׂרָאֵל, אֵינוֹ גֹּזֶל בְּסֶדֶר הַזָּה, שְׁנָאֵמָר, בַּי בְּתִי עָרִי הַלּוּיִם, עד שֵׁיהָא לֹוי וּבְעָרִי הַלּוּיִם, דְּבָרִי רַבִּי. וּחַכְמִים אֹמְרִים, אֵין הַדָּבָרִים אִמּוֹרִים אֶלָּא בְּעָרִי הַלּוּיִם. אֵין עֹשִׁים שָׁדָה מְגַרֵּשׁ וְלֹא מְגַרֵּשׁ שָׁדָה, וְלֹא מְגַרֵּשׁ עִיר וְלֹא עִיר מְגַרֵּשׁ. אָמַר רַבִּי

בכדי כי הפלג נתנו ארונותה המפלק למלך ויאמר ארונה אל-המפלק יי' אלהיך ירצהך: כו' ויאמר המלך אל-ארונה לא' כי-kan אָקָנָה מְאֹתָך בְּמַחְיִר וְלֹא אֶעֱלָה לֵי אֲלֹהִי עַלוֹת חָנָם וְיָכוֹן דָּוִד אֶת-הַגָּדוֹן אֶת-הַבְּקָר בְּכֶסֶף שְׁקָלִים חֲמֵשִׁים: כ' וַיַּבְנֵן שֶׁם (שֶׁבֶת) דָּוִד מִזְבֵּח לֵי וַיַּעֲלֵל עַלוֹת וְשְׁלָמִים וַיַּעֲתֵר י' לְאָרֶץ וַתַּעֲצֵר הַמַּגְפָּה מִעַל (טב) יִשְׂרָאֵל: דאמ

מסכת עבודה זרה

לפנֵי אַיִדָּהוֹן שֶׁל גּוֹים שְׁלַשָּׁה יָמִים אָסָר לְשָׂאת וְלַתְּתַת עַמְּהָנוֹ, לְהַשְּׁאֵלֵן וְלַשְׂאֹל מֵהָנוֹ, לְהַלּוּתֵן וְלַלּוּתֵן מֵהָנוֹ, לְפִרְעֹן וּלְפִרְעֹן מֵהָנוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָזָרָם, נִפְרְעָעָן מֵהָנוֹ מִפְּנֵי שְׁהָוָה מִצָּרָה לֵי. אָמָרְוּ לוֹ, אֲף עַל פִּי שְׁמֵץָר הוּא עַכְשָׁוֹ, שְׁמָחָה הוּא לְאַחֲרֵי זָמָן:

הלוּקָח בְּלִי תְּשִׁמְישׁ מִן הַגּוֹי, אֶת שְׁדַרְכּוֹ לְהַטְבִּיל, יְטִבֵּיל. לְהַגְּעִיל, יְגַעֵּיל. לְלָבֵן בְּאוֹר הַשְּׁפּוֹד וְהַאֲסְכָּלה, מְלָבֵן בְּאוֹר וְהַסְּכָין, שָׁפָה וְהִיא טֹהָרָה:

מסכת אבות

משה קבל תורה מסיני, ומיסורה ליהושע, יהושע לויים, זקנים לבניאים, ונביאים מיסורה לאנשי בניתה הגודלה. הם אמרו שלשה דברים, הם מותנים בדיון, והעמדו תלמידים הרבה, ועשׂוׂו סיג ל תורה:

בון הא הא אומר, לפום צערא אגרא: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא בראeo אל לא לבונדו, שאמרה, כל הגavra בשמי ולכבוד בראותיו יצרתיו אף עשיתו. ואומר, יי' מלך לעלם ועוד: רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר, יי' חפץ למען צדקה, יגידיל תורה ויאדר:

מסכת הוריות

הזרו בית דין לעזר על אחת מכל מצות האמורות בתורה והליך היחיד ועשה שוגג על פיהם, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהו, בין שלא עשו ועשה, פטור, מפני שתלה בבית דין. הזרו בית דין וידע אחד מהן שטענו או תלמיד והוא ראוי להזראה והליך ועשה על פיהם, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהו, בין שלא עשו ועשה, הרי זה חייב, מפני שלא תלה תלה בבית דין. זה הכלל התוללה בעצמו, חייב. והתוללה בבית דין, פטור:

בנה קודם ללוּי, לוי לישראל, ישראֵל למלך, ומפור לנתין, וננתין לגור, וגיר לעבד משחרר. אימתי, בזמנן שבלז שווין. אבל אם היה מפור תלמיד חכם וכזה גדול עם הארץ, מפור תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

מלכים

אייא והמלך דוד זקון בא בימים וככלחו בגנדים ולא ייחם לו: ויאמר לו עבדיו יבקשו לאדני המלך נעירה בחוליה ועמדת לפני המלך ותהיילו סכנת ושבגה במלחך וחם לאדני המלך: ויבקשו נעירה יפה בכל גבול ישראל וימצאו אתה אבישן השונגמיה ויבאו אתה למלאך:

בכך וידבר אותו טובות ויתן אתחטפסאו מעל בסא המלכים אשר אותו בבל: כת ושותא את בגדי כלאו ואכל לחם תמיד לפניו כלימי חיון: וארחתו ארחתה (א) תמיד נתנה-לו מאי המלך דבר-יום ביום כל ימי (ב) חי (חיון): דנא

שעה

א' חזון ישעהו בזאנמוֹן אשר חזיה על-יהודה וירושלים ביום עזיהו יותם אחינו חזקיהו מלכי יהודה: דשמעו שליט ואנני הארץ כי יי' דבר בנים גודלי ורוממתי והם פשטו ב': ידע של קנהו וחמור אבוס בעליו ישואל לא ידע עמי לא התבונן: שי כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשיה אשר אני עשה עמדים לפני גאנסיי פנו יעד זרעם ושמכם: מוהיה מדיחדש בחදשו וmedi שבט בשבתו יבוא כל-בשר להשתתחות לפני אמר יי': כו' ויצאו וראו (ו) בפנרי האנשים הפשעים בי כי חולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראן לבל (ל) בשור: ווהיה מדיחדש בחදשו וmedi שבט בשבתו יבוא כל-בשר להשתתחות לפני אמר יי': דנא

ירמיהו

א' דברי ירמיהו בזחלקייהו מוזהבhnיט אשר בענთות בארץ בנימנו: ואשר היה דבר-יְהִי אָלָיו בִּימֵי יְאָשִׁيهו בָּזָאנָמוֹן מֶלֶך יְהוּדָה בְּשַׁלַּש-עֶשֶׂר שָׁנָה לְמֶלֶך: ויהי

בימיו יהויקים בז'יאשיהו מלך יהודה עד-תם עשת-יעשרה שנה לאזכינו בז'יאשיהו מלך יהודה עד-גלוות ירושלים בחודש החמישי:

ונב' וידבר אליו טובות ויתן א-כסאו ממעל לכסא מלכים {המלךים} אשר אותו בבל: ושהה את בנדי כלאו ואכל לחם לנינו תמיד כל-ימיו היו {ח'}: יד ואחרתו ארחתם (ח') תמיד נתנה-לו מאת מלך-בל דביריהם ביזמו עד-זום מותם כל ימי (ט) ת'יו: דין

חזקאל

א' ויהי | בשלשים שנה בראשו בחמשה לח'דש ואני בתקד-הגולה על-נ-הר-כבר נפתחו השמים וארא מהאות אללהם: ב' בחמשה לח'דש היא השנה החמישית לגולות המלך יוצבין: היה היה דבריו אל-יחיאל ברכובוי הפטון בארי כשדים כיב. על-נ-הר-כבר ותהי עליו שם יד' י' וארא והנה לויח סורה באה מז-עפ'ן ענו גדו' ואש מתלקחת ונגה זו סבב ומtopicה בעין החשמל מתוך האש: ומתוקה דמות ארבע חיות זהה מרアイין דמות אדם להנה: וארבעה פנים לאחת ואربع בענפים לאחת להם: ורגליםם רגלי ישרה וכף רגליים מכל רגלי עגל ונצחים בעין נשחת קלא: והוא (ז'י) אדם מפלח בענפים על ארבעת רבעיהם ופניהם ובכיפה לאربعעתם: חברות אשא אל-אחותה בענפים לא-ישבו בכלתו איש אל- עבר פניו ולכו: ודמותם בעניהם פניהם אדים ופני אריה אל-הימין לאربعתם ופני-שור מהשmaiolo לאربعעתם ופני-נשר לא-רבעתם: וא-פניים ובכיפה פרוזות מלמעלה לאיש שלדים חברות איש ושעים מכוסות את גויתיהנה: י' ואיש אל- עבר פניו ילכו אל אשר היה-שם הרוח ללכת לא ישבו בכלתו: י' ודמותות החיות מרアイם בגחליאש בערותם במראה הלפדים היא מתחלחת בין החיות ונגה לאש ומז-האש יוצא ברק: י' והחיות רצוא ושוב במראה הבזק: ט' וארא החיות והנה אוף אחד הארץ אעל החיות לאربعעת פניו: ט' מראה האופנים ומעשיהם בעין תרש'ך ודמות אחד לאربعעתם ומראייהם ומעשיהם באשר היה האוף בתוך האוף: י' על-ארבעת רביעיהם בכלכם ילכו לא ישבו בכלתו: י' וגביהם ונגה להם ויראה להם וגביהם מלאת עיניהם סבב לאربعעתם: ט' ובלכת החיות ילכו האופנים אעלם ובנהשא החיות מעל הארץ יושאו האופנים: ט' על אשר היה-שם הרוח ללכת ילכו שעמה הרוח ללכת והאופנים יושאו לעמם כי רוח החיים באופנים: ט' בכלכם ילכו ובCMD יעדמו ובנהשאם מעל הארץ יונשו האופנים לעמם כי רוח החיים

מסכת שבועות

שבועות שתים שנה ארבע. ידיעות הטמאה שתים שנה ארבע. יציאות השבת שתים שנה ארבע. מראות נגעים שנים שהם ארבעה:

היכן שורי, אמר לו אני יודע מה אתה סח, והוא שמת או נשבר או נגנב או אבד, משביעך אני ואמר אמן, ח'ב. אמר לנו שאשcker והשוכר היכן שורי, אמר לו מות, והוא שנשבר או נשבה, נשבר, והוא שמת או נשבה, נשבה, והוא שמת או נשבר, נגנב, והוא שאבד, אבד, והוא שנגנב, משביעך אני ואמר אמן, פטור. מהות או נשבר או נשבה, והוא שנגנב או אבד, משביעך אני ואמר אמן, ח'ב. אבד כל המשגה מחובה לחובה ומפטור לפטור ומפטור לחובה, פטור. מחובה לפטור. (זה הכלל, כל הנשבע להקל על עצמו, ח'ב. להחמיר על עצמו, פטור):

מסכת עדות

שמעי אמר, כל הנשים דין שעטן. והלל אומר, מפקידה לפיקידה, אבל לימים הרבה. וחכמים אומרים, לא בדברי זה ולא בדברי זה, אלא מעט לעת ממעטת על יד מפקידה לפיקידה, ומפקידה לפיקידה ממעטת על יד מעט לעת. כל אשה שיש לה וסת, דיה שעטה. המושחת בעדים, הרי זו בפקידה, וממעטת על יד מעט לעת ועל יד מפקידה לפיקידה:

אמר רבי יהושע, מקבל אני מרבי יוחנן בן זכאי ששמע מרבו ורבו מרבו הלכה למשה מסיני, שאין אלהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרב, אלא לרחק המקורין בדורע ולקרב המקורין בדורע. משפחת בית צrifeh היתה בער הירחון ורחה בון ציון בדורע, ועוד אחרית היתה שם וקרבה בן ציון בדורע, בגין אלו אלהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרב. רבי יהודה אומר, לך רב אל לא לרחק. רבי שמעון להשות המחלקה. וחכמים אומרים, לא לרחק ולא לקרב אלא לעשות שלום בעולם, שנאמר, הנה אני שלח לכם את אלה הנביא וגוי והшиб לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם:

שהוא חיב, הלוחו ואני נוטנו לך, חיב, שבען על אומנותו הלוחו. אמר רבי ישמעאל, הרוצה שיחכים, יעסוק בדיני ממונות, שאין לך מڪוע בתורה גדול מהו, שהו בمعنى הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות, ישמש את שמעון בן גנס:

מסכת סנהדרין

דיני ממונות בשלשה. גוזיות וחבלות בשלשה. גזק וחצי גזק, תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה. האונס והמפתח והמושcia שם רע, בשלשה, דברי רבי מאיר. ותקמים אומרים, מוציא שם רע בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דין נפשות:

המתגנبا בשם עבודה זורה ואומר כך אמורה עבודה זורה, אפילו בגין את ההקלבה לטמא את הטמא ולטהר את הטהורה הבא על אשת איש, בגין שנכנסה לרשות הבועל לנשואין אף על פי שלוא נבעל, הבא עליה הרי זה בחנק. וווממי בית בהנו ובועלה, שבל הווממי מקדים לאotta מיתה, חז' מזוממי בית בהן ובועלה:

מסכת מכות

בצד העדים נעשים זוממים, מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גירושה או בן חלוצה, אין אומרים יעשה זה בגין גירושה או בגין חלוצה תחתינו, אלא לכה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חיב לנשות, אין אומרים גילה זה תחתינו, אלא לכה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שגרש את אשתו ולא נתן לה כתבתה, והלא בין היום ובין למועד סופו לתן לה כתבתה, אומדין כמה אדם רוצה למן בכתבתה של זו, שאם נתאלמנה או נתגרשה, ואם מתה ירשנה בעלה. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חיב לחברו אלף וזה על מנת לתן לו מבואן ועד שלשים יום, והוא אומר מבואן ועד עשר שנים, אומדין כמה אדם רוצה למן ולהיו בינו אלף וזה, בגין נתנן מבואן ועד שלשים יום בין נתנן מבואן ועד עשר שנים:

רבי חנניא בן עקשייא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא ליפות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר, כי חוץ למען צדקתו, יגדיל תורה ויאדר:

באופנים: כו ודמות על-ראשי החיל רקייע בצעין הקרא הנורא נטו על-ראשיהם מלמעלה: כו ותחת הרכיע בנטיהם ישנות אשר אל-אחותה לאיש שעתם מכוסות להנה ולאיש שעתם מכוסות להנה את גוותיהם: כו ואשמע את-קול בנטיהם בקהל מהנה בעמדם תרפינה בנטיהם: כו ויה-יקול מעל לركיע אשר על-ראשם בעמדם תרפינה בנטיהם: כו וממעל לركיע אשר על-ראשם במראה אבונספיר דמותם בסא ועל דמותם הפה דמות במראה אדם עליו מלמעלה: כו וארא | בצעין חשמל במראה אש בית-לה סביב מראה מתינו ולמעלה וממראה מתינו ולמטה ראיתי במראה אש ונגה לו סביב: כה במראה הקשת אשר יהלה בענן ביום והשם בין סביב הוא מראה דמות בבודאי ואראה ואפל על-פני ואשמע קול מדבר: כי ותשאני רוח ואשמע אחריו קול רעש גדול ברוך בבודאי ממקומו:

כח ופתת-נגבה חמץ מאות וארבעת אלף מדה ושערם שלשה שער שמעון אחד שער ישכר אחד שער זבולון אחד: כה פאת-זמה חמץ מאות וארבעת אלף שעריהם שלשה שער אחד אשר אחד שער נפתלי אחד: כה סביב שמנה (שה) עשר אלף ושם-העיר מיום יי' (ה) שמה: דינא

תרי עשר

מושעא דבר-יי | אשר היה אל-הושע בנו-בארי בימי עזיה יותם אחיו יחזקיה מלכי יהודה ובימי ירבעם בנו-יאש מלך ירושאל: בתקלת דבר-יי בהושע ואמיר יי' אל-הושע לך קח לך אשת זוננים וילדי זוננים קירזנה תזנה הארץ מאחרי יי' וילך וילך את-צמר בת-דבלים ותפר ותלך-לו: בז'

חבקוק בצעי בהיכל קדשו הס מפניו כל-הארץ: כה תפלה לחבקוק הנביא על שיגנות: כי שמעתי שמעך יראתי י פעלך בקרב שנים חיהו בקרב שנים תודיע ברגן רחם תזוכור: כה אלה מתמן יבוא וקדוש מהר-פארן סלה בסה שמיט הוזו ותחלתו מלאה הארץ: ונגלה באור תחיה קרנים מיזוז לו ושם חביבון עזה {עוז}: ה לפניו ילקד חבר ויצא רשות לריגליין: עמד | וימדד ארץ ראה ויתר גולם ויתפצעו הררי-עד שחו גבעות עלום היליכות עולם לו: תחת און ראיית אהלי כושן יראון יריעות ארץ מדין: כה הבנחריט חריה יי' אם בנחריט אפק אס-ביס עברתך כי תרבב על-סוסיך מרכבתיך יושעה: עריה תעוז קשתח שבעתות מטות אמר סלה נחרות

תבקע הארץ: ראוך יהילו הרים זרים מים עבר נטון תהום קולו רום ידיהו נשא: שמשירח עמד זבליה לאור חציך יהלכו לנגה ברק חניתך: י בזעם תצעד אָרֶץ באך תךוש גוים: יְצַאֵת לִישֵׁע עַמְּךָ לִישֵׁע אֲתָמְשִׁיחָךְ מִחְצָת רָאשׁ מִבֵּית רְשֻׁעָרֶת יְסֹוד עַד-צֹאָר סָלָה: ד נִקְבָּת בְּמִטְיוֹ רָאשׁ פָּרוֹז {פרזי} יִסְעַרְוּ לְהַפְּנֵי עלי'תם כְּמוֹ-לְאָכֵל עַנִּי בְּמִסְתָּר: ט דְּרַכְתּ בַּיִם סָוִסִּיךְ חָמֵר מִים רְבִים: ט שְׁמַעַתִּי ותרכז בפטני ל科尔 צללו שפטתי בוזא רקב בעצמי ותחתי ארזיא אשר אנתה ליום צלה לעלות לעם יגוזנו: כ כי האניה לא-תפרק ואין בול בפנום בחש מעשה-ה-זיה וshedmot לאי-עה אכל גור ממקלה צאן ואין בקר ברפתים: י ואני בי על-זה אגילה באלה ישע: ט יי' (הקריה: אללים) אדני חיל וישראל רגלי באילות ועל-במושתי ידרכני למן-זה בגענותה:

מלאנו כ זכרו תורת משה עבדי אשרא צויתי אותו בחרבן על-כל-ישראל חקקים ומושפיטים: י הניה אנכי שלח לכם את אלה הנביא לפניו בוזא יום יי' הגודל והנורא: י והשיב לבב' (בב') אבות על-בניהם ולב בניהם על-אבותם פ'אנבא והכתי את-הארץ (ה) חרם: הניה אנכי שלח לכם את אלה הנביא לפניו בוזא יום יי' הגודל והנורא: נdry

כתובים

רות

א ויהי ביום שפט השפטים ויהי רעב בארץ וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו: י ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני-בניו | מחלון ובליון אפרתים מבית לחם יהודה ויבאו שדי-מואב ויהו-שם: י וימת אלימלך איש נעמי ותשאר היא ושני בנייה: י וישאו להם נשים מאבירות שם האחת ערפה ושם השנית גאות וישבו שם בעשר שנים: י וימתו גם-שניהם מחלון ובליון ותשאר האשה משני ילדה ומאישה: י ותקם היא וכלהיה ותשבר משדי מואב כי שמעה בשדה מואב כי-פקד יי' את-עמו לחתם להם לחם: י ותצא מז-המקומות אשר היה-שמה ושתי כלותיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל-ארץ יהודה: י ותאמר נעמי לשתי כלותיה לבנה שנונה אשה לבית אמה יעשה {יעש} יי' עמכם חד באשר עשיותם עם-המתים ועמך: ט יתנו יי' לכם ומאתן מנוחה אשה בית אישה ותשך להן ותשאנה קולו ותבכינה: י ותאמנה-לה כי-אתך

בו, ומטלית שהיא שלוש על שלוש, הרי אלו של בעל הבית. מה שהחרש מוציא בפוץ, הרי אלו שלו, ובכשיל, של בעל הבית. ואם היה עוזה אצל בעל הבית, אף הנסתה של בעל הבית:

מסכת Baba Metzia

שנים אוחזין בטלית, זה אומר אני מצאתה וזה אומר אני מצאתה, זה אומר כליה שליל וזה אומר כליה שליל, זה ישבע שאין לו בה פחות מחיצה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחיצה, וכיילקן. זה אומר כליה שליל וזה אומר חיצה שליל, האומר כליה שליל ישבע שאין לו בה פחות שלשה חלקים, והאומר חיצה שליל ישבע שאין לו בה פחות רביעי, זה נוטל שלשה חלקים וזה נוטל רביעי:

שתי גנות זו על גב זו והירק בינותים, רבבי מאיר אומר, של עליון. רבבי יהודה אומר, של תחתון. אמר רבבי מאיר, אם ירצה העליון לך את עפרו, אין באין ירך. אמר רבבי יהודה, אם ירצה התחתון למלאת את גנותו עפר, אין באין ירך. אמר רבבי מאיר, לאחר ששניהם יכולין למצות זה על זה, רואין מהיכן ירך זה כי. אמר רבבי שמעון, כל שהעלון יכול לפחות את ידו ולטול הרי הוא שליל, והשאר של תחתון:

מסכת Baba Batra

השתפין שרצו לעשות מחיצה ב怯ח, בונין את הפטל באמצע. מקום שנגנו לבנות גויל, גוית, בפיסין, לבנים, בוגנים. הכל במנגנון המדרינה. בגוייל, זה נוטן שלשה טפחים וזה נוטן שלשה טפחים. בגנית, זה נוטן טפחים וממחза וזה נוטן טפחים וממחза. בקפיסין, זה נוטן טפחים וזה נוטן טפחים. בלבנים, זה נוטן טפחים וממחза וזה נוטן טפחים וממחза. לפיכך אם נפל הפטל, המקום והאבנים של שניהם: המלה את חbero בשטר, גובה מנקסים קשעבים. על ידי עדים, גובה מנקסים בני חורין. החזיא עליו בתב ידו שהוא חיב לו, גובה מנקסים בני חורין. ערב היוצא לאחר חתום שטרות, גובה מנקסים בני חורין. מיטה בא לפני רבבי ישמעאל ואמר, גובה מנקסים בני חורין. אמר לו בָּנָנָס, אין גובה לא מנקסים מושעבים ולא מנקסים בני חורין. אמר לו, למה. אמר לו, הרי החזוק את אחד בשוק ומצחאו חbero ואמר לו הנה לו ואני נוטן לך, פטור, שלא על אמונתו הלה. ואיזה ערבת

נדר בנייר ובקרבון ובשבועה. בנדרי כשרים, לא אמר בולם. בנדבותם, נדר בנייר ובקרבון:

בראשונה היו אמורים, שלוש נשים יוצאות ונוטלות כתבה, האומרת טמה אני לך, דברים ביני לבינה, נטולה אני מן היהודים. חזרו לומר שלא תהא אשנה נוטלת עיניה באחר ומקלקלה על בעלה, אלא האומרת טמה אני לך, טובא ראה להדריה. דברים ביני לבינה, יעשו דרך בקשה. נטולה אני מן היהודים, יפרח לך, ותהא מושחתו, ותהא נטולה מן היהודים:

מסכת נזיר

כל בני נזירות בנזירות. האומר איה, הרי זה נזיר או אהא נזה, נזיר נזיק, נזית, פוזח, הרי זה נזיר. הריini בזה, הריini מסלסל, הריini מכבל, הרי עלי לשלח פרע, הרי זה נזיר. הרי עלי צפירים, רבוי מאיר אומר, נזיר וחכמים אמורים, אין נזיר: נזיר היה שמואל, בדברי רבי נהורי, שנאמר, מורה לא עללה על ראשן. כאמור בשמשון מורה ונאמר בשמו אל מורה, מה מורה האמורה בשמשון נזיר, אף מורה האמורה בשמו אל נזיר. אמר רבוי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם. אמר לו רבוי נהורי, והלא כבר נזיר, ונאמר שמו אל איד ושם שואול והרגני, שכבר היה עליו מורה של בשר ודם:

סדר נזיקין

מסכת Baba Kama

ארבעה אבות נזיקין, השור והבור והמבעה וה הבער. לא הרי השור בהרי המבעה, ולא הרי המבעה בהרי השור. ולא זה וזה שיש בהן רווח חיים, בהרי האש שאין בו רווח חיים. ולא זה וזה שדרבו לילד ולהזוק, בהרי הבור שאין דרכו לילד ולהזוק. הצד השווה שבחו, שדרכו להזוק ושמירתו עלייה, ושהזוק קב המשיק לשלם תשולמי נזק בORITY הארצ'ן.

מוזין שהובס מוציא, הרי אלו של. ושהسورק מוציא, הרי אלו של בעל הבית. הובס נוטל שלשה חוטין והן של. יתר מפונ, הרי אלו של בעל הבית. אם היה השchor על גבי הלבן, נוטל את הכלthon וHen. החיט ששיר מחות כדי לתפור

נשוב לעמדך: ותאמר נעמי שבנה בנתי למבה תלכה העוזר-לי בניט במען והיו לכם لأنנים: ובנה בנתנו לך כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרתי יש-לוי תקונה גם הייתה הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: «הלtan | תשברנה עד אשר יגדרו הלחן תעננה לבתתי היה לארש אל בנתנו כי מר-לי מל מכם כי יצאה כי ידיים: ותשנה קולן ותבנינה עוז ומתשק ערפה לחמותה וורות דבקה בה: » ותאמר הנה שבה יבמתק אל-עמה ואל-אללה שובי אחריו במתקה: ותאמר רות אל-תפניע-יבי לעזוב לשוב מאריך כי אל-אשר תלבי אלך ובאשר תלני אלין עמדו עמי ואלהיך אללה: « באשר תמול אמות ושם אקרים בה יעשה כי לו וכבה יוסיף כי הפטה יפריד ביני וביןך: » ותרא כי מתחנצת היא ללבת אתה ותחדיל לדבר אליה: « ותלבנה שתיהם עד-בוזנה בית לחים וייה בבוענה בית לחים ותלים כל-העיר עליה ותأمرנה הזאת נעמי: » ותאמר אל-תקראנה לינו נעמי קראנו לינו מלא כי-הר-מר שעדי לי מאד: « אנל מלאה הלבכתי וריקים השיבני יי' למה תקראנה לי נעמי ווי עננה בי ושיuki הרע לי: » ותשב געמי ורות המואביה כלתול עפה השבה משדי מזאב והמה באו בית לחים במחלת קציר שעירים:

בא ולגעמי מידע {מודע} לאישה איש גבור חיל ממפשחת אלימליך ושמו בעז: ותאמר רות המואביה אל-געמי אל-כח-גנא השדה ואלקטה בשבלים אחר אשר אמר אמא-חנן בעינויו ותאמר לה לכי בתני: « ותכל ותבוא ותלקט בשלה אחורי הקצרים וינקר מקורה חילכת השדה לבעו אשר ממפשחת אלימליך: » וניה-בגעז בא מabit לחם ויאמר לקוצרים יי' עמקים ויאמרו לו יברוך יי': « ויאמר בעז לנערו הנאנב על-הקוצרים למי הנערה הזאת: » ויעז הנער הנאנב על-הקוצרים ויאמר נערה מזאביה היא השבה עם-געמי משדי מזאב: ותאמר אלקח-גנא ואספתן בעמרים אחורי הקוצרים ותבאו ותעמדו מאו הבקר وعد-עתה זה שבתה הבית מעת: « ויאמר בעז אל-דורות הלו שemptה בתני אל-תלבוי ללקט בשלה אחר וגעם לא חלבוני מזויה וכלה תדקין עס-נערת: » עיניך בשדה אשר-קי-צחוון והלבכת אחריה הלו צניתי אתי-הנעורים לבתני געך עצמת והלבכת אל-הכללים ושתית מאשר ישא-בון הנעררים: ותפלל על-פניהם ותשתחוו ארצה ותאמר אליו מהוו עמ' מלאתי חן ביעינך להכליני ואנכי נברה: « ויעז בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר עשית אתחומתך אחורי מזות איש ותענבי אביך ואמהך וארץ מולדתך ותלבוי אל-עם אשר לא-זעמת תמול שלשות: » ישלם יי' פעלך ותהי משברתך שלמה מעם יי' אלהי ישראל אשר-בא-תלחשות תחת-בנפיו: » ותאמר אמא-חנן בעניך אדני כי נחמתני וכי דברת על-לב

שפחחה ואנכי לא אהיה באהת שפחחה: י ויאמר לך בעו לעת האכל גשי הלה ואכלת מזלהחים וטבלת פתק בחרץ ותשב מצד הקעריים ויצבעת לה קלי ותאכל ותשבע ותתר: ט ותקם ללקט ויצו בעו את-גערו לאמר גם בין העמרים תלקט ולא תבלימהה: ט וגם שליטשלו לה מוזהבותים ועוזבתם ולקיטה ולא תגערובבה: ותלקט בשדה עד-הערב ותחבט את אש-רלקלטה ויהי באיפה שעדים: ח ותשא ותבוא העיר ותרא חמותה את אש-רלקלטה ותוציא ותפזר לה את אש-הזהורה משבעה: ט ותאמר לך חמותה איפה לקטת חיים ואנה עשית יהי מכירך ברוך וגדר לחמותה את אש-רעשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשית עמו היום בזע: ותאמר נעמי לכלתך ברוך הוא לי אשר לא-עוזב חסדו את-החותמים ואת-המתים ותאמר לה נעמי קרוב לנו האיש מגאלנו הוא: כ ותאמר רות המזאבה גם | ביד-אמר אל עס-הגערים אש-רלי תדליך ערד אס-כלו את כל-הקציר אש-רלי: כ ותאמր נעמי אל-רות כלתת טוב בתוי כי יצא עס-גערותי ולא יפצעו-ך בשדה אחר: י ותדבק בענורות בעו ללקט עד-בלות קער-השערים וקצר החטים ותשב את-חמותה:

ג ותאמר לה נעמי חמותה בתוי הלא אבקש-ך מנוח אשר ייטבלך: ד ועתה הלא בעו מדעתיו אשר היה את-גערו הנזהר הוא זהה את-גערן השערים הלילה: ו/orחאת | וסכת ושמחת שלוחך {שמלטיך} עליך וירדתי {ירדת} הגערן אל-תודען לאיש עד כלתו לאכל ולשתות: ויהי בשכובו ויעדעת את-המקום אשר ישכב-שם ובאות גלית מרגליתו ושבתיו {ושכבת} והוא גיד לך את אשר תעשין: ה ותאמר אליה כל אש-תאמרי {אלי} קרי ולא כתיב {אעשה}: ותרד הגערן ותטע בבל אש-רעשתה חמותה: י ואכל בעו וושת וויטב לבו ויתא לשכוב בקעה הערמה ותבא בבל ותגל מרגליתו ותשכוב: ח זהה בחצי הלילה ויחרד האיש וילפת ותגה Ashe שכבת מרגליתו: ט ויאמר מיאת ותאמר אנכי רות אמתך ופרשך בנטך המתים, ותחית המתים באה על ידי אלה זכור לטוב, אמן:

משנת רבינו מאיר, בטלו מושלי משלים. משנת בן עזאי, בטלו השקדנים. משנת בן זומא, בטלו הדרשנים. משנת רבינו יהושע, פסקה טוביה מן העולם. משנת רבינו שמعون בן גמליאל, בא גوابי ורבו צרות. משנת רבינו אלעזר בן עזירה, פסק העשר מן החכמים. משנת רבינו עקיבא, בטל בבוד התורה. משנת רבינו חנינא בן דוסא, בטלו אנשי מעשה. משנת רבינו יוסף קטנותא, פסקו חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא, שהיה קטנותו של חסידים. משנת רבינו יוחנן בן זפא, בטל זיו החכמה. משנת רבינו גמליאל הזקן, בטל בבוד התורה ומתח טהרה ופרישות. משנת רבינו ישמעאל בן פאבי, בטל זיו הכהנה. משנת רבבי, בטל ענוה ויראת חטא. רבבי פינחס בן יאיר אומר, משותר בית המקדש, בושו חברים ובני חורין וחופו ראשם, ונידלו אנשי מעשה, ונברו בעלי זרע ובעל לשון, ואין דורש ואין מבקש ואין שואל, על מי לנו להשען, על אבינו شبשים. רבבי אליעזר הגדול אומר, מיום שחרב בית המקדש, שרוי חכימיא למחייו בספרא, וספריא בחונא, וחונא בעמא דארעא, ועמא דארעא אולא ודילדה, ואין שואל ואין מבקש. על מי יש להשען, על אבינו شبשים. בעקבות ממשיכא חזפא יסガ, ויקר יאיר, הגן תתן פריה והיז בוקר, והמלכות תהפכ ל민ות, אין תובחה, בית ועד יהיה לזנות, והגיל יחרב, והגבלו ישות, ואנשי הגבול יטובבו מעיר לעיר ולא יחוינו, וחכמת סופרים מסרחה, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערם פני זקנים ליבינו זקנים יעדמו מפני קטנים, בן מנбел אב, בת קמה באמה, בלה במחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור בפני הצלב, הבן אינו מתביש מאביו, ועל מי יש לנו להשען, על אבינו شبשים. רבבי פינחס בן יאיר אומר, זריזות מביאה לידי נקיות, ונקיות מביאה לידי טהרה, וטהרה מביאה לידי פרישות, ופרישות מביאה לידי קדשה, וקדשה מביאה לידי ענוה, וענוה מביאה לידי יראת חטא, ויראת חטא מביאה לידי חסידות, וחסידות מביאה לידי רוח המקדש, ורוח המקדש מביאה לידי תפחת המתים, ותחית המתים באה על ידי אלה זכור לטוב, אמן:

מסכת נדרים

כל בני נדרים בנדרים, וחדרמים, ושבועות בשבועות, ונזירות בנזירות. האומר לחברו, מדרני ממד, מפרקני ממד, מרחקני ממד, שנייני אוכל לך, שאיני טועם לך, אסור. מנחה אני לך, רביעיקבאה היה חוץ בזזה להחמיר. בנדרי רשעים,

אל שגנראו לשפשמי הם מתקרנסין שלא בטער, אני שגנראתי לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בטער, אלא שהרעותי מעשי וקפקחתי את פרנסתי. אבל גורין אש צדין אומר משום אבא גוריא, לא לימד אדם את בנו חפר, גמל, ספר, ספן, רועה, וחנני, שאמנונן אמןות לסתים. רביה יהודה אומר משמו, החקרים רבינו רשותים, הגמלים רבנו בשרים, הפסנין רבנו חסידים. טוב שברופאים לגיהנם, והקשר שבטבחים שחתפו של עמלך. רביה נהורי אמר, מניה אני כל אמניות שבועלם ואני מלמד את בני אלא תורה, שאדם יכול משכירה בעולם הזה והקשו קימת לעולם הבא. ושאר כל אמניות אינן בו, בשארם בא לידי חלי או לידי זקנה או לידי יstorין ואני יכול לעסוק במלאכתו, הרי הוא מות ברעב. אבל התורה אינה כן, אלא משמרתו מכל רע בעירותו ונונתנה לו אחרית ותקונה בזקנותו. בעירותו מהו אומר, וכי ייחליפו בכח. בזקנותו מהו אומר, עוד ינובון בשיבה. וכן הוא אומר באברהם אבינו, ואברהם זכו בא בימים וי' ברך את אברהם בכלל מצינו שקים אברהם אבינו את כל התורה כליה עד שלא נתנה, שנאמר, יעקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרתי מצותי חקומי ותורתיכי:

מסכת גיטין

המביא גט ממדינת הים, עיריך שייאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבנו גמליאל אומר, אף המבאי מן הרקם ומון החגר. רביה אליעזר אומר, אפלו מփר לדדים לודים וחכמים אומרים, אינו עיריך שייאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המבאי ממדינת הים והمولדה. והמבאי ממדינה למדינה במדינת הים, עיריך שייאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבנו שמעון בן גמליאל אומר, אפלו מהגמונייא להגמונייא:

ביה שמאו אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם בן מצא בה דבר ערוה, שנאמר, כי מצא בה ערות דבר. בית הלל אומרים, אפלו הקידחה תבשילו, שנאמר, כי מצא בה ערות דבר. רביה עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שנאמר, והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

מסכת סוטה

המקנא לאשתו, רביה אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו. רביה יהושע אומר, המקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים:

טו ותבוא אל-חמותה ותאמר מיראת בתך ותגדר לה את כל-אשר עשה לך האיש: ותאמר שש-השנעים האלה גתנו לי כי אמר אלוי קרי ולא כתיב אל-תבואי ריקם אל-חמותך: כי ותאמר שבי בתך עד אשר תדען אין יפל דבר כי לא ישקל האיש כי-אם-יכלה הדבר היום:

דא ובעו עליה השער וישב שם והגה הגדל עבר אשר דבר-בשו ויאמר סורה שבה-פה פלוני אלמני ויסר ויישב: כי וילך שעשרה אנשיים מזקנין העיר ויאמר שבולה ושבוה: כי ויאמר לנайл חלקת השדה אשר לאחינו לאylimלך מכרה נעמי השבה משודה מזאב: כי ואני אמרתיך אגלה אונגו לאמר קנה גנד הישבים גנד זקנין עמי אס-תגאל גאל ולא גאל הנידה לי ואדע [ואדעת] כי אין זלחן לנайл ואני אחריך ויאמר אני אגאל: כי ויאמר בעו ביזס-קנאות השדה מיד נעמי ומאת רות המזאבה אשתחמת קניתי {קנית} להקים שם-המת עלה-גחלת: כי ויאמר הגדל לא אוכל לגאל-{לגאל}-לי פראשחת את-גחלת גאל-ליך אתה את-גאלתי כי לא אוכל לגאל: וזה לפנים בישראל על-הגאלה ועל-התמורה לךם פל-דבר שלפי איש געלן וננתן לרעהו וזהת הטעודה בישראל: כי ויאמר הנайл לבעו קנה-ליך וישלח געלן: כי ויאמר בעו לזקנין וככל-העם עדים אTEM היום כי קניתי את-כל-אשר לאylimלך ואות כל-אשר לבלזון ומחלון מיד נעמי: וגם אתרות המאבה אשתחמת מחלון קניתי לי לאשה להקים שם-המת עלה-גחלת ולא-יברת שם-המת עם אחוי ומישער ממקום עדים אTEM היום: כי ויאמרו כל-העם אשר-בשער והזקנין עדים יתנו כי אתה האשהuba הא-ביבתק כרכל | וכל-הא אשר בנו שתיחים אתה בית ישראל ועשה-חיל באפרטה וקרא-שים בבית לחם: כי ויהי ביתה פרץ אשר-ישראל תמר להוודה מז-הזרע אשר יתנו לך מז-הנערה הזאת: כי וילח בעו אתרות ותהיilo לאשה זבקא אליה ויתנו לך הרינו ותלך בנו: כי ותאמנה הנשים אל-נעמי בزاد כי אשסר לא השבית לך גאל היום ויקרא שם בישראל: כי והיה לך למשיב נפש ולכלכל את-שיתבתך כי כל-כך אשר-הבתהך ילדוו אשר-היהיא טוביה לך משבעה בנים: כי ותלקח נעמי את-הילל ותשתחה בחיקתך ותהיilo לאמנת: כי ותכלך אותה לזו השכנות שט לאמר יلد-בן לנעמי ותקרהנה שמו עוזב הוא אביך ישי אביך זוד: כי ואלה תולדות פרץ הוליד את-חצזון: כי וחצזון הוליד את-תלם ורם הוליד הוליד את-עמנגד: כי ועמנגד הוליד את-גנשון ונחשון הוליד את-שלמה: כי ושלמן הוליד את-בבזו ובעו הוליד את-עובד: כי ועובל הוליד (ה) את-ישע וישע הוליד את-(אף) זוד: נאד

כפנדיקית. אמר להם, לכשתהא פנדיקית נאמנת, הפנדיקית הוצאה להם מקהלו ותרמלו וספר תורה שהיה בידו:

מסכת כתובות

בתוכה נשאות ליום הרביעי, ואלמנה ליום החמישי. שפעמים בשבת בתני דין יושבין בערים, ביום השני וביום החמישי, שאם היה לו טעת בתולים היה משבים לבית דין:

הכל מעליין לאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, ואין הכל מוציאין. הכל מעליין לירושלים, ואין הכל מוציאין. אחד אנשיים ואחד נשים (אחד עבדים). נשא אשה בארץ יִשְׂרָאֵל וגרשא בארץ יִשְׂרָאֵל, נזון לה ממונות הארץ יִשְׂרָאֵל. נשא אשה בארץ יִשְׂרָאֵל וגרשא בקופוטקיא, נזון לה ממונות הארץ יִשְׂרָאֵל. רבן שמעון בן גמליאל אומר, נזון לה ממונות קופוטקיא. נשא אשה בקופוטקיא וגרשא בקופוטקיא, נזון לה ממונות קופוטקיא:

מסכתקידושין

האשה נקנית בשלוש דרכים, וكونה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמא אומרים, בדיין ובשוה דיין, ובית הלל אומרים, בפריטה ובשווה פריטה. וכמה היא פרוטה, אחד ממשוננה באסר האיטליך. וكونה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה, וكونה את עצמה בחליצה ובמיתת הדיון:

רבי יהודה אומר, לא ירעא רוק בהמה, ולא יישנו שני רוקים בטלית אחת. תלמידים מתירין. כל שעסקי עם הנשים, לא יתיחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את בנו אמונה בין הנשים. רבי מאיר אומר, לעוזם לימד אדם את בנו אמונה נקיה, וקהלת, ויתפלל למני שהעשר והענקים שלו, שאין אמונה שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האמונה ולא עשירות מן האמונה, אלא הכל לפני זכותו. רבי הרבשון: בפרק שנדי מלכים בה תשלג בצלמו: הר-אללים הר-בשון הר גבענים שמעון בן אלעזר אומר, ראית מיםיך חי ועויף שיש להם אמונה, והן מחת פרנסין שלא בטער, והלא לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני. ומה

תהלים

א אֲשֶׁר־הָאִישׁ אָשֶׁר | לֹא חַלְכֵב בְּעֵצֶת רְשֻׁעִים וּבְדָרְךָ חַטָּאים לֹא עַמְד וּבְמוֹשֵׁב לְצִים לֹא יִשְׁבֶּב: כ בְּאָמֵן בְּתוֹרַת יְחִינְפֹּצֶז וּבְתוֹרַת יְהִנְמָה יְהָנָה יוֹם וּלְלָה: ג וְהָנָה בְּעָז: שַׁתּוֹל עַל־פְּלַנְגִּים נְיִם אָשֶׁר פֶּרְזִין | יָתַן בְּעֵתָה וְעַלְהָו לְאַיְבּוֹל וְכָל אָשֶׁר־עִשָּׂה צְלִיחָה: ד לְאֶבֶן הַרְשָׁעִים כִּי אֶסְמָמֵץ אֲשֶׁר־תַּקְפְּנוּ רֻחוֹ: ה עַל־בָּן | לְאֶקְמָן רְשֻׁעִים בְּמִשְׁפַּט וְחַטָּאים בְּעַדֶּת צְדִיקִים: ו כִּי־יְזַקֵּע אֵיךְ צֶדֶקְךָ צָדִיקִים וְצְדֶקָה רְשֻׁעִים תָּאָבֶד:

ט א לְמָנָצָח מְזֻמָּר לְדוֹד: ב הַשְּׁמִים מָסְפָּרִים בְּבּוֹד־אָל וּמַעֲשָׂה יָדוֹ מִגֵּד הַרְקִיעָה: ג יוֹם לְיוֹם יַבְעֵע אָמֵר וּלְלָה לְלִילָה יְמֻחַה־דָעַת: ד אַיְזָא מָר וְאַיְזָא דָבָרִים בְּלֵי נִשְׁמָע קְוֹלָם: ה בְּכָל־הָאָרֶץ | וַיָּאֵן קֻום וּבְקִצָּה תָּבִל מְלִילָם לְשַׁמֵּשׁ שִׁם־אָהָל בָּהָם: ו וְהָא בְּחַתּוֹ יַצָּא מַחְפַּתּוֹ יְשִׁישׁ בְּגַבּוֹר לְרוֹזָא אֶרְחָה: ו מַקְצָה הַשְׁמִים | מָזָא וּתְקוֹפָה עַל־קִזּוֹתָם וְאַיְזָא נְסָתָר מַחְמָתָה: ח תָּוֹרַת יְיַעַד מִשְׁבְּתַת נְפֵשׁ עַזָּה יְיַעַדָּה מַחְפִּימָת פָּתָה: ט פְּקֻדִּי יְיָ שָׁרִים מִשְׁמָחֵילָב מִזְוְתִּים | בֵּרֶה מַאיָּתִת עֵינִים: י יָרָאת יְיָ | טָהָרָה עַזְמָדָת לְעֵד מְשֹׁפְטִיִּי אֶתְמָתָא צְדָקוֹן וְחַדָּוֹן: אֵה גָּהָםְדָּמִים מִזְהָב וְמִפְזָב מִתְוּקִים מְדֻבָּשׁ וּגְפָתָ צָוִיפִים: בְּגַם־עַבְדֵדְךָ גִּזְהָר בָּהָם בְּשָׁמְרוֹס עַקְבָּךָ: גַּשְ׀גְּיוֹת מִידְיָבִין מְנִסְתָּרוֹת נְקִינָה: ד גַּם מְזָדִים | חַשְׁךְ עַבְדֵךָ אָלִימַשְׁלָוְבִּי אוֹ אַיִתָּם גַּנְקְבִּי מְפַשֵּׁעָךָ: ט יָהָוָ לְרַצָּוֹן | אָמְרַיְּפִּי וְהַגְּזִוִּי לְבִי לְפִנֵּיךְ יְיָ צָוָרִי וְגַאלִי:

ט ט א לְמָנָצָח לְדוֹד מְזֻמָּר שִׁיר: ב יְקּוּם אֱלֹהִים יָפּוּצַו אֹיְבָיו וּנוֹסֹו מְשַׁנְאָיו מְפָנוּיו: ג בְּהַגְּדוֹת עַשְׂנָה תְּנִדְרֵה בְּהַמִּס דּוֹנֵג מְפַגִּיאָשׁ יְאָבְדוֹ רְשֻׁעִים מִפְנִי אֱלֹהִים: ד וְצִדְיקִים יִשְׁמְחוּ יַעֲלְזוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים וּיְשִׁינוּ בְּשֶׁמֶחה: ה שִׁירְוֹן לְאֱלֹהִים זְמָרוֹ שָׁמוֹ סְלוֹ לָרְכָב בְּעִרְבּוֹת בֵּיה שְׁמוֹ וּעַלְוָו לִפְנֵי: ו אָבִי יְתּוֹ�מִים וְדִין אַלְמָנוֹת אֱלֹהִים בְּמַעַן קָדָשו: ז אֱלֹהִים | מַוְיִשֵּׁב יְחִילִים | בֵּיתָה מוֹצִיאָא אַסְיִרִים בְּכּוֹשְׁרוֹת אֶיךָ סְוֶרֶלים שְׁבָנוּ צְחִיכָה: ח אֱלֹהִים בְּצָאתְךָ לִפְנֵי עַמֵּךְ בְּצָעִדְךָ בַּיְשִׁימָוֹן סָלה: ט אֶרְץ רִעְשָׁה | אַפְּשָׁמִים גַּטְפּוֹ מִפְנִי אֱלֹהִים זוּה סַיִן מִפְנִי אֱלֹהִים אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל: גַּשְׁשָׁמִים גָּדְבָּות וְחִכְמִים מִתְרִין. תַּגְעִיר אֱלֹהִים נַחֲלָתָךְ וְגָלָה אֶתְתָּה כְּנַגְנַתָּה: א חִיתָּתָךְ יְשַׁבּוּבָה תַּכִּינָה בְּטוֹבְתָךְ לְעָנֵי אֱלֹהִים: כ אַדְנֵי יָצְאָרֶם הַמְבָשָׁרוֹת עַבָּא רַב: א מַלְכֵי צְבָאות יָדוֹן יָדוֹן וְנָזְנַת־בְּית תְּחִלָּק שְׁלָל: ד אֶסְמָ-תְּשִׁבְבּוֹן בַּין שְׁפָטִים בְּגַעַפִּי יְזָהָה נַחַפה בְּכֹסֶף וְאֲבָרוֹתָה בִּירְקָנָק חָרוֹז: ט בְּפֶרֶשׁ שְׁנָדֵי מַלְכִים בָּה תַּשְׁלָג בְּצָלְמוֹן: ט הר-אֱלֹהִים הר-בְּשָׁוֹן הר-גַּבְנִים הר-בְּשָׁזֵן: ט לְפָה | תְּרָאָדוּן הָרִים גַּבְגַּנוֹס הַהַר חָמֵד אֱלֹהִים לְשִׁבְתוֹ אָרְיוֹ יְשָׁבָנוּ לְנִצָּח: ח רַכְבָּאֱלֹהִים רְבִתִּים אֶלְפִּי שְׁנָאָנוּ אַדְנֵי בָּם סַיִן בְּקֶדֶשׁ: ט עַלְיָת לְמַלְוֹם |

שכית שבי לקחת מתנות באדם ואך סורדים לשבען | יה אללהים: כ ברוך אדני יום | זום עטמס-לנו האל ישועתנו סלה: כה האל | לנ אל למושעות וליי (הקריה: לאלהים) אדני למאות תוצאות: כ אד-אללים ימחץ ראש איביו קדקד שער מתחלה באשימים: כ אמר אדני מבשן אשיב מञצחים ים: כ למן | תמחץ גולד בדם לשון בלבד מאזיבים מנהו: כ ראו הלוותיך אלהים הלוות אל מלכי בקדש: כ קדמו שרים אחר נגנים בתוזע עלמות תפפות: כ במקהלהות ברכו אלהים אדני ממקודר ישראל: כ שם בנימן | צער רdem שרי יהודה רגמתם שריobelון שרי נפתלי: כ צוה אלהיך עוז עוזה אלהים זו פעלת לוג: כ מהיכל עלי-ירושלם לך יובללו מלכים שי: לא גער חית קנה עתת אבירים | בעגלי עמים מתרפס בראיצ'יכספ בזר עמים קרבנות יחפזו: כ יאתיו חשמנים מען מצרים בוש תרייך ידיו לאלהים: כ מלכות הארץ שירו לאלהים ומרו אדני סלה: ד לרבכ בשמי שמי-קדם הן יתנו בקהל קול עז: כ תננו עז לאלהים על-ישראל גאותו ועוז בשחקים: כ נורא אלהים ממקודש אל ישראל הוא נתן | עז ותעוצמות לעם ברוך אלהים: שיט אשרי תמיידך מהלבים בחרות יי: א אשרי נצרי עדתו בכל-לב ידרשו: אך לא-פעלו עולה בדרכיו הלו: איתה צויתה פקיד לשמר מאד: א אחל לבנו דרכו לשמר חוקיך: או לא-אבוש בהביטה אל-כל-מצוותך: א אודך בישר לבב בילד מפטיע צדקה: ח אתי-צדקה אשמר אל-תעובי עד-מאד:

במה יוכה-גנער את-ארחו לשמר דברך: בכל-לבך דרשתיך אל-תשנין מצאותך: א בלבי צפנתי אמרתך למן לא אחותאלך: כ ברוך אתה יי לפניו חוקיך: יבשתי ספרתי כל משפטיך כל מעתיך שליחי בעל כל-הון: ט בפקודך אשicha אביטה ארחותיך: ט בחקתיך אשחתעש לא אשכח דברך: ט גמל על-עבדך אחיה ואביטה נפלאות מתורתך: ט גר אונci בארץ אל-תסתיר מפני מצותיך: ג גרסה נפשי לתאה אל-משפטיך בכל-עת: ט גערת זדים ארוויים השוגם מצותיך: כ גל מעלי חרפה ובו צי עדתיך נארתיך: ט גם ישבו שרים כי נדבר עבדך ישיח בחקיך: כ גם-עדתיך שעשנאי אנשי עצמי:

ט דבקה לעפר נפשי חוני בדרכך: י דרכyi ספרתי ותענני למדני חוקיך: ט דרכ פקודך הבניינו אשייח בnalאותיך: כ דלפה נפשי מתוגה קימני בדרכך: ט דרכ שקר הסר ממעי ותורתך חנני: י דרכ-אמונה בחרתי משפטיך שנייתיך: לא דבקתי בעודתיך יי אל-תבישני: כ דרכ-מצוותיך ארוץ כי תרchip לבי:

עשר. בקרים ועריות גדלות קורין בארכעה עשר, אלא שהבקרים מקדימים ליום הבניא:

מעשה ראובן נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר נקרא ומתרגם. מעשה עגל הראשון נקרא ומתרגם, והשני נקרא ולא מתרגם. ברכבת בהנים, מעשה דוד ואמנון, לא נקראין ולא מתרגמים. אין מפטירין במרכבבה, ורבבי יהודה מתייר. רבבי אליעזר אומר, אין מפטירין בהזע את ירושלים:

סדר נשים

מסכת יבמות

חמש עשרה נשים פוטרות ערויותיהם ועריות ערויותיהם מן החליצה וממן היבום עד סוף העולם. ואלו הן, בתו, ובת בתו, ובת אשתו, ובת בנה, ובת בתה, חמותו, ואמ חמותו, ואם חמי, אחותו מאמו, ואחות אמו, ואחות אשתו, ואשת אחיו מאמו, ואשת אחיו שלא היה בעולם, וכלתו, הרי אלו פוטרות ערויותיהם ועריות מאמו, ואשת אחיו שלא היה בעולם, וכלתו, הרי אלו פוטרות ערויותיהם ועריות ערויותיהם מן החליצה וממן היבום עד סוף העולם. וכלו אם מתו או מאננו או נתגרשו או שנמצאו אילו ניות, ערויותם מתרגות. ואיתם יכול לומר בחרותם ובאים חמותו ובאים חמי שנמצאו אילו ניות או שנאננו:

אמר רביעיקב, בשירדי לנהרדעא לעבר השנה, מצאי נחמה איש בית דלי ואמר לי, שמעתי שאין את האשה בארץ ישראל על פי יעד אחד, אלא רבבי יהודה בן בבא. ונומתי לו, בן הדברים. אמר לי, אמור להם ממשי, אטם יודעים שהמדינה הזאת משבשת בגיסות, מקבלי מרבנן גמליאל הזקן, שימושיאין את האשה על פי יעד אחד. וכשבאתה והרצית הדברים לפני רבנן גמליאל, שמה לדברי ואמר, מצאיו חבר לרבי יהודה בן בבא. מתו הדברים נזכר רבנן גמליאל, שנרגנו הרוגים בטל ארזא, והשיא רבנן גמליאל הזקן בשותיהם על פי יעד אחד והחזקו להיות משיאין על פי יעד אחד, והחזקו להיות משיאין יעד מפי אחד, מפי עבד, מפי אשה, מפי שפחה. רבבי אליעזר ורבבי יהושע אומרים, אין משיאין את האשה על פי יעד אחד. רביעיקב אומר, לא על פי אשה ולא על פי עבד ולא על פי שפחה ולא על פי קרובים. אמרו לו, מעשה בבני לוי שהלכו לצער עיר התמരים וחלה אחד מהם בדרך והביאו בפנדק, ובחזרתם אמרו לפנדקית איה חברותנו, אמרה להם מת וקברתוי, והשיאו את אשתו. אמרו לו, ולא תהא בהנת

ג' הורני יי' הרך חליך ואצראנה עקבר: יי' הבינני ואצראה תורתק ואשמרנה בכל-לב:
לה הדריכני בנטיב מצויה כיבנו חפצתי: יי' הטלבי אלעזותיך ואל אל-בעע:
לו העבר עני מראות שוא בדרכך חניינ: יי' הקם לעבדך אמטרתך אשר ליראחה:
ט' העבר חרטמי אשר יגרת כי משפטיך טוקים: יי' הנה תפאתך לפיקיך בצדקה:
חניינ:

מ' ויבאני חסדק יי' פושאתך באמטרתך: מ' ואעננה חרפי דבר כי-ב'תית בדרכך:
מו' ואל-תאכל מפי דבר-אמת עד-מאד כי למשפטיך יחולתי: מ' ואשמרה תורתק
תמיד לעוזם ועד: מ' ואתחלה בהרחה כי פקדיך דרישתי: מ' ואדרכה בעטליך
גנד מלכים ולא אבושים: מ' ואשתגעש במצוותיך אשר אהבתה: מ' ואשא-כפי אל-
מצוותיך אשר אהבתה ואשכח בחקיך:

ט' זכריך לרבקה לעבדך על אשר יחולתני: מ' זאת נחמתי בעני כי אמטרתך חיתני:
ס' זדים הליינו עד-מאד מטורתק לא נטיטה: יי' זכרתי משפטיך מעולם | יי'
ו' ואתנחים: מ' זלעה אחזהתני מרשעים עזבי תורה: יי' זמרות היודי חליך בבית
מגורין: מ' זכרתי בלילה שמן יי' ואשמרה תורהך: יי' זאת היתה-לך כי פקדיך נצראת:

ו' חלקו יי' אמטרתי לשמר דבריך: מ' חליות פניך בכל-לב חונני באמטרתך: ט' חשבתי
דרבי ואשיבה רגלי אל-עדתיך: ט' חשתי ולא התמהמהתי לשמרמצוותיך: א' חבלי
רשעים עזוני תזרתק לא שבחתני: ט' חצotta-לילה אקום להזות לך על משפטיך
צדקה: ט' חבר אני לכל אשר יראוך ולשמרי פקידיך: יי' חסדק יי' מלאה הארץ
חקיך למדיין:

ס' טוב עשות עס-עבדך יי' בדרכך: ט' טוב טעם ודעתי למדיין כי במצוותיך האמנתי:
ס' טרם אעננה עני שגן עטה אמטרתך שמרתיכ: ט' טוב-אטה ומפליב למדיין חיקיך:
ט' טפלו עלי שקר זדים אני בכל-לב | אחר פקידיך: ט' טפש בחלב לבם אני תורהך
שעשעתה: ט' טוב-לך קידעתי למן אלמד חיקיך: ט' טוב-לך תורה-פיך מלאלי זהב
וכסף:

ע' ידיך עשוני זיכוגוני הבינני ואלמה מצויתיך: ט' יראיך יראוני וישמחו כי לדרכך
יחלתמי: ט' ידעתי יי' פ'צדך משפטיך ואמונה עניתני: ט' יהינא חסדק לנחמני
באמירתך לעבדך: ט' יבאוני רחמים ואחיה כי-تورתק שעשעתי: ט' יבשו זדים כי-
שקר עזותינו אני אשיח בפקודיך: ט' ישובו לי יראיך ידעו {ייזען} שעדיין: ט' יהי
לב' תפימים בחקיך למן לא אבושים:

מסכת תענית

מאימתי מזכירין גבורות גשים. רבי אליעזר אומר, מיום טוב בראשון של חג.
רבי יהושע אומר, מיום טוב האשחן של חג. אמר לו רבי יהושע, הו אל ואין
הגשים סימן ברכה בחג, למה הוא מוכיר. אמר לו רבי אליעזר, אף אני לא
אמרתי לשאול, אלא להזכיר, משיב הרוח ומזריך הנשמות בעונתו. אמר לו, אם כן,
לעלם יהא מזכיר:

אמר רבנן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל בחמשה עשר באב
וכיום הכהנים, שהן בנות ירושלים יוצאות בכליהם לבון שאולין, שלא לביש את מי
שאין לו. כל הכהנים טענון טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בפערומים. ומה
היו אמותה, בחור שיא נא עיניך וראה מה אתה בוחר לך. אל תתן עיניך בניו, תן
עיניך במפשחה. שקר החן והבל היפי,asha יראה כי היא תחתה. ואומר, תננו
לה מפרי זיהה, ויהללה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר, צאיינה וראינה בנות ציון
במלך שלמה בעתה שעטרה לו אמו בום חתנתו ובום שמחת לבו. בום חתנתו
זו מתן תורה, ובום שמחת לבו זה בונין בית המקדש שיבנה במהרה ביוםינו אמן:

מסכת שקלים

באחד באדר משמעין על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורין את
המגלה בכרבין, ומתקנון את הדריכים ואת הרוחבות ואת מקאות המים, ועושין
כל ערבי הרבים, ומיציגין את הקברות, ווועצאיין אף על הכלאים:

אבר הטעמיד נתניין מחייב כבש ולמטה במזרחה (נ"א במערב), ושל מוספין נתניין
מחייב כבש ולמטה במערב (נ"א במזרח), ושל ראש חדים נתניין מטבח ברבב
המזבח מלמטה. השקלים והגבורים אין נהגין אלא בפני הבית, אבל מעשר דנין
ומעשר בהמה והבכורות נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. המקדיש
שקלים ובפרומים, חרי זה קדש. רבי שמעון אומר, האומר בכוראים קדש, אין קדש:

מסכת מגילה

מגלה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר, באربعעה עשר, בחמשה
עשר, לא פחות ולא יותר. ברכין המקבין חממות יהושע בן נון קורין בחמשה

צבור חיב, כך כל יחיד ויחיד חיב. רבנן גמליאל אומר, שליח צבור מוציא את הרבים ידי חובתן:

מסכת יומה

שבעת ימים קודם יום הכהנים מפrièreין כהן גדול מביתו לשלבת פלהדרין, ומתקין לו בהן אחר תחתיו, שמא יארע בו פסול. רבינו יהודה אומר, אף אשה אחרת מתקינה לו, שמא תמות אשתו, שנאמר, וכפר בעדו ובعد ביתו, ביתו זו אשתו. אמרו לו, אם כן, אין לדבר סוף:

הואומר אהט ואשוב, אהט ואשוב, אין מספיקין בידיו לעשות תשובה. אהט ואיום הכהנים מכבפר, אין يوم הכהנים מכבפר עבירות שבין אדם למוקם, يوم הכהנים מכבפר עבירות שבין אדם לחברו, אין يوم הכהנים מכבפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאיכם לפני יי' טהרו, עבירות שבין אדם למוקם, יום הכהנים מכבפר. עבירות שבין אדם לחברו, אין יום הכהנים מכבפר, עד שירצה את חברו. אמר רבבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפניכם מי אতם מטהרין,ומי מטהר אתכם, אביכם شبשים, שנאמר, וזרקתי עליכם מים טהוריים וטהרתם. ואומר, מקווה ישראל יי', מה מקווה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

מסכת סוכה

סבה שהיא גבולה למעלה מעשרים אמה, פסולה. רבינו יהודה מכשira. ושהינה גבולה עשרה טפחים, ושאין לה שלש דפנות, ושהמחטה מרבה מאלתיה, פסולה. סבה ישנה, בית שמאי פוסלין, ובית הלל מבשירין. ואיזו היא סבה ישנה, כל שעשאה קדם לחג שלשים יומם. אבל אם עשאה לשם חג, אפילו מחללת השנה, בשורה:

חל להיות יום אחד להפסקה בינוים, משמר שזמננו קבוע היה נוטל עשר חולות, ומהתעבב נוטל שתים. ובשאר ימות השנה, הנensus נוטל שיש, והיויצא נוטל שיש. רבינו יהודה אומר, הנensus נוטל שבע, והיויצא נוטל חמיש. הנensus חולקין באפוץ, והיויצאים בדרכם. בלעה לעולם חולקת בדרכם, וטבעת הקבוצה, ומלחנה סתומה:

פה כלתה להשוותך נפשי לדברך יחולתי: כב כלו עני לאמרתך לאמר מתי הנקמני: כג כי היהתי בוגר בקיוטור חיליך לא שכחתי: כד במא ימיעבדך מתי תעשה ברכפי משפט: מה ברוצלי זדים شيוחת אשר לא בתורתך: ט כל מצותיך אמונה שקר רדפני עוזרני: פ במעט בוגרני בארץ אוני לאינזובי פקדיך: מה בחסוך חני ואשمرة עדות פיך:

ט לעולם יי' דברך נצבר בשימים: ג' לדך ודר אומונתך בוננת ארץ ותעמד: צ' לממשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך: ככ לולי תורתך שעשנוי או אבדתי בעני: ז' לעולם לאשכח פקודיך כי גם חיתני: זז לך אני הוישענוי כי פקודיך דרשתך: זה לי קנו רשותים לאבדני עדתיך אתחבננו: זז לכל-תכללה ראותך רחבה מצותך ממד:

ז' מה-אהבתך תורתך כל-היום היא שיחתי: זז מאיבי תחכמוני מצותך כי לעולם הייאלי: ט' מפל-מלפני השכלתי כי עדותיך שענוה לך: ק' מזקנים אתחבננו כי פקודיך נצרתתי: כא מפל-ארח רע כל-את רגלי למון אשםך דברך: קכ' מממשפטיך לא-ሥרתי כי-אתה הורותני: קה מה-גמלוץ לחבי אמරתך מדבר לפפי: קה מפקודיך אתחבננו על-מן שנאתי | כל-ארח שקר:

קה נר-לרגלי דברך אוד לנחתתי: ק' נשבעתי ואקימה לשמר ממשפטיך צדקך: קד גננותי עד-ממד יי' חנני בדרכך: קה גדבות פ' רצחנא יי' וממשפטיך למدني: קט נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי: קי' נתנו רשותים פח לי ומקודך לא חערתי: קא נחלתי עדותיך לעולם כי-ישzon לבני הפה: קב' נטתי לבי לעשות חיקך לעולם עקב:

קג סעפים שנאתי ותורתך אהבתך: קד סתרי ומגני אתה לדברך יחולתי: קטו סורו-מעני מרעים ואחרה מצות אליה: קטו סמכי באמרתך ואחיה ואל-תבישני משבריך: קז סעדי וואשעה ואשעה בחיקך תמיד: קהי סלית כל-שוגים מחילך פישך שקר תרמייתם: קט סנים השבת כל-רישעי-ארץ לנו אהבתך עדתיך: קה סמר מפחדך

בשער וממשפטיך יראתי:

כא עשיתי משפט וצדק בל-תנחיני לעשקי: קכ' ערלב עבדך לטוב אל-יעשקי זדים: קכ' עני בלו לשועתך ולאמרתך צדקך: קדי עשה עם-עבדך בחסוך וחיקך למدني: קה עבדך אני הבניי אודעה עדתיך: קמי עת לעשות לי הפור תורתך: קמי על-מן

מסכת ביצה

ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאו אומרים, תאכל. ובית היל אומרים, לא תאכל. בית שמאו אומרים, שאור בכזית וחמצ בכפותבה. ובית היל אומרים, זה וזה בכזית:

מי שזמנן אצלו אורחים, לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זפה להם מנחותיהם מערוב יום טוב. אין משקין ושותהין את המדבריות, אבל משקין ושותהין את הביתיות. אלו הן בתיות, הלנות בעיר. מדבריות, הלנות באפר:

מסכת מועד קטן

משקין בית השלחין במועד ובשביעית, בין ממעין שעוגיות צואת בטהלה. אבל אין משקין לא מפני הגשים ולא מפני הקילון. ואין עוזין עוגיות לגפניהם:

בראשי חדשים בחינה ובפורים, מענות ומטפחות, בזה ובזה, אבל לא מוקונות. נגמר המות, לא מענות ולא מטפחות. איזהו עוני, שכלו עונות באחת. קינה, שאחת מדברת וכלו עונות אחרת, שנאמר, ולמדנה בנתיכם נהי ואשה רעהה קינה. אבל לעתיד לבא הוא אומר, בלע המות לנצח ומחה אלני יי' (הקריאה: אלהים) דמעה מעל כל פנים (וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי' דבר):

מסכת ראש השנה

ארבעה ראשי שנים הם. באחד בניסן, ראש השנה למלכים ולרגלים. באחד באדר, ראש השנה למלך בהמה. רבוי אלעזר ורבוי שמעון אומרים, באחד בחשוון. באחד בחשוון ראש השנה לשנים, ולשיטין ולזבלות, לנטיעת ולירקות. באחד בשבט, ראש השנה לאילן, כדברי בית שמאו. בית היל אומרים, בחמשה עשר בו:

סדר תקיעות, שלוש של שלש שלש. שטור תקיעה בשלש טרוועות. שטור תרוועה בשלש יבבות. תקע בראשונה ומשך בשניה בשתיים, אין בידיו אלא אחת. מי שברך ואחר כד נתמנה לו שופר, תזקע ומריע ותזקע שלש פעמים. לשם ששליה

אהבתך מצוותיך מזוהב ומפוץ: כה עלי-בן | כל-פקודיך כל ישראתי כל-ארח שקר שנאתך:

קט פלאות עדותיך על-בן נצרתם נפשך: כי פתח דבריך יאיר מבין פתחים: קלא פיר פערתך ואשאהפה כי למצותיך יאהבי: כי פנה-אל וחנני במשפט לא-הבי שםך: קלו פעם הכו באמරתך ואל-תשפט-בי כל-און: כי פדני מעשך אדם ואשمرה פקודתך: קלה פניך האר בעבדך ולמדני את-תתקהך: כי פלגייםים ירדנו עיני על לא-שמרו תורהך:

כל צדיק אתה כי יישר משפטיך: קלה צוית צדק עדתיך ואמונה מادر: כי צמתתני קנאתי כי-שכחנו דבריך צרי: כי צורפה אמרתך מادر יעבדך אהבה: קמא עיר אנכי ונבואה פקדיך לא שכחתי: כי בצדקה צדק לעולים ותורתך אמתה: קמג צר-ומצוק מצאוני מצוותיך שעשתי: כי צדק עדותיך לעולים הבניינו ואחיה:

כמה קראתי בבל-לב עני יי' חקיך אצורה: כי קראתיך הושענני לא-שمرה עדתיך: כמה קרמתי בנפש ואשועה לדבריך {לברך} {יתלה}: כמה קדמו עני אשמרות לשיח באמרתך: כמה קולי שמעה בחסוך יי' במשפטך חני: כי קרבו לרדי' ומה מתורתך רחקו: קנא קרוב אתה יי' וככל-מצוותיך אמתה: כי קדם ידעתי מעדריך כי לעולים יסודם:

כג ראה-ענני וחלצני כי-תורתך לא שכחתי: כי ריבת ריבי וגאלני לא-מורתך חני: כמה רחוק מרשעים ישועה כי-חקליך לא דרשוי: כי רחמים רבים | יי' במשפטיך חני: כי רבים רפואי וצרי מעדותיך לא נטחתי: כמה ראיתי בגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא שמרו: כי ראה כי-פקודיך אהבתך יי' בחסוך חני: כי ראש-דברך אמתה אל-עלום כל-משפט צדקה:

קס שרים רפואי חנג ומדבריך {ומדבריך} פחד לבי: כי ששה אנכי על-אמרתך במויאא שלל רב: כי שקר שיאתי ואתעבה תורהך אהבתך: כי שבע ביום הלתיך על משפטיך צדקה: כי שלום רב לא-הבי תורהך ואיזילמו מכם: כי שברתי לישועתך יי' ומצוותיך עשתי: כי שמרה נפשי עדתיך ואהבתם מادر: כי שמרתי פקודתך ועדתיך כי כל-דרכני גנדך:

קס תקבר רנתי לפניך יי' כדברך הבניינו: כי תבוא תחנתי לפניך בא-מורתך האלני: קעה תבענה שפט תהלה כי תלמידך חקיך: כי פגע לשוני אהבתך כי כל-מצוותיך

אמות, אין צריך לטעט: שער שגנומץ בא מקדש, בהן מוציאו בהמין, שלא לשחות את הטמאה, דברי רבי יוחנן בן ברוקה. רבי יהודה אומר, בצתת של עז, שלא לרבות את הטמאה. מהכו מוציאין אותו, מן הרכבל וממן האולם ומבין האולם ולפניהם, דברי רבי שמואל בן ננס. רבי עקיבא אומר, מקום שחייבין על זדון ברית ועל שגנתו חטא, ממש מוציאין אותו, ושאר כל המקומות פוגין עליו פסכה. רבי שמואל אומר, מקום שהתיירו לך חכמים, משלה ננתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות:

מסכת פסחים

אור לארכעה עשר בזקון את החמצן לאור הנגר. כל מקום שאין מבנים בו חמץ אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי سورות במרטה, מקום שמנכיסין בו חמץ. בית שמאו אומרים, שתי سورות על פנוי כל המרטה. ובית הלל אומרים, שתי سورות החיצנות שנן העליונות:

הפסח אחר חצות, מטמא את הידים. הפגול והגונתר, מטמאין את הידים. ברך ברכבת הפסח, פטר את של זבח. ברך את של זבח, לא פטר את של פסח, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו:

מסכת חגיגה

הכל תיבין בראיה, חז' מחריש שוטה וקפטן, וטמטום ואנדראגינוס, ונשים, ועבדים שאינם מושחררים, החגר, והסתומא, והזקן,ומי שאינו יכול לעלות ברגין. איזהו קטן, כל שאינו יכול לרבוב על כתפיו של אביו ולעלוות מירושלים להר הבית, דברי בית שמאו. ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלוות מירושלים להר הבית, שנאמר, שלש רגליים:

בצד מעברים על טהרת עזורה, מטבילין את הכלים שהיו במקדש, ואומרים להם, הזהרו שלא תנגעו בשלהן (ובמנורה) ותטמאווה. כל הכלים שהיו במקדש, יש להם שנאים ושלשים, שאם נתמאו הריאשונים, יביאו שנאים תחתיהם. כל הכלים שהיו במקדש, טעוגין טבילה, חז' מזבח הזהב ומזבח הנחתשת, מפני שהוא בפרקע, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מפני שנן מצפין:

עדך: קש תהייך לעזרני כי פקדיך בחרתך: קש תאבתי לשועתק יי' אֶתְזָרַתְךָ שערני: קש תחינפשי ותחללך ומשפטך עזרני: קש תעתי בשעה אבד בקש עבדך כי מצותך לא שכחתי:

סנה הילניה | הילדי אל בקדשו הילוהו ברקיע עוז: הילוהו בגבורתי הילוהו בלב גדלו: הילוהו בתקע שופר הילוהו בנבל וכנור: הילוהו בטף ומחול הילוהו במנים ועגב: הילוהו בצלצלי-שמע הילוהו בצלצלי תרואה: פל הנשמה (הה) הילל זה (הה) הילניה: נדא

איוב

א איש היה בארץ-עוז איזוב שמו והוא איש הארץ וישראל ואלהים וسر מרע: ב וילדו לו שבעה בנים ושלש בנות: ויהי מקין שבעת אלפי-צאן ושלשת אלף גמלים וثمان מאות צמד-בקר וחמש מאות אתונות ועבודה רבבה מאד ויהי איש ההוא גדול מפל-בנין-קדם:

מכטו ולא נמצא נשים יפות לבנות איזוב בכל הארץ ויטנו להם אביהם נחלה בתקוד אחיהם: ויהי איזוב אחר-זאת מאה וארכבים שנה וירא {ויראה} את בנו ואה בנו בנו ארבעה דורות: וימת איזוב (אב) זקן ושבע (ע) ימים: נדא

משלי

א משלו שלמה בזידוד מלך ישראל: לדעת חכמה ומוסר להבini אמר בינה: ללקחת מוסר השבל אדק ומשפט ומוסר:

ב אשת-חיל מי ימצא ורחק מפנינים מברה: אין בטח בה לב בעלה ישילל לא יחסר: כ גמלתו טוב ולא-רע כל ימי חייה: י' דרשاه צמר ופשטים ותעש בחפץ כפיה: ד היהת באניות סוחר מפרקת תביה לחמה: ט ותקם בצד לילה ותתנו טרף לביתה ותק לנערתיה: ט וממה שדה ותקחהו מפרק כפיה נטעה {נטעה} ברכם: י' חgra בצעז מתינה ותאפס זרעה: י' טעם כיטוב סחרה לא-יבכה בלילה כלילה {נה}: י' יידה שלחה בכישור וכפיה תמכו פלאך: כ בפה פרשה לעני יודיה שלחה לאבינו: כ לא-תירא לביתה משלג כי כל-ביתה לבש שניים: כ מרבדים עשתה-לה שש וארגמן לבושה: כ נודע בשערים בעלה בשבתו עם-זקניא-ארץ:

כ סךין עשותה ותמלר רוחנור נתנה לפנינו: כ עוזיהדר לבושה ותשתוק ליום אחרון: כ פינה פתחה בחכמה ותורת תסס על-לשונה: כ צופיה הילכות {הילכות ביתה ולחם עצלהות לא תאכל}: כ קמו בניה ויאשרו בעלה ויהלה: כ רבות בנות שעשו חיל אמת עליית על-כלנה: כ שקר החן ורבב היפי אשא יראת-ך היא תחתל: לא תנוללה (לה) מפרי ידה ויהללה בשערם (בב) מעשיה: נiad

קהילת

א. דברי קהילת ג'ודז'וד מלך בירושלם: ב. הבל הבלים אמר קהילת הבל הבלים הכל: מה-יתרן לאדם בל-עמלו שיעמל תחת השם: י. ויתר מהמה בני הוזהר עשות ספירים הרביין אין לך ולhog הרבה יצעתبشر: י. סוף דבר הבל נשמע את האלים ירא ואחת-מצותיו שמור כייזה כל-האדם: ז. כי את(את) כל-מעשה האלים יבא במשפט על כל-נעולים אמת-טוב ואם-(עפ) רע: סוף דבר הבל נשמע את האלים ירא ואחת-מצותיו שמור כייזה כל-האדם: נידא

שיר השירים

א. שיר השירים אשר לשלה: כ ישקני מגשיקות פיהו ביטובים דודיך מיען: ג. לריח שמניך טובי שמן תורק שמד עלבון על-מן עמלות אהבונך: ח. ברמי שליל לפני האלף לך שלמה ומאתים לוטרים את פריז: ד. היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולד השמיינן: ז. ברח | דודי (ז) ודמות-ך לצבי או לעפר האילים על הר (ז) בשים: יאדו

איכה

זה קוראים בלהש

א. איכה | ישבה בדור העיר רבתי עם היהת באולםנה רבתי בגזום שרתי במדינות היהת למס: ב. בלו תבלה כללה ודמעה על להיה איזה מנהם מל'אהבה בלא-רעליה בגדו בה היו לה לאיבים: ג. גلتה יהודה מען ומרב עבדה היא ישבה בגזום לא מצאה מנוח כל-רדיפה השיגוה בין המצרים: ה. למה לנצח תשבחנו תעוזנו לארכ' ימים: כ. השיבנו יי | אליך ונשוב {וונשובה}

מסכת ביכורים

יש מביאין בכורים וקורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין. אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך של יחיד או של רבים, וכן המבריך מתוך של יחיד או מתוך של רבים לתוך שלו. הנוטע לתוך שלו והבריך לתוך שלו ודרך היחיד ודרך רבים באם-ע, הרי זה אינו מביא. רבוי יהודה אומר, בזה מביא:

למה אמרו הבכורים בנכסי להן, שהוא קונה מהם עבדים וקרענות ובהמה טמאה, ובעל חוץ נוטל בחובו, והאשה בכתבתה, בספר תורה. ורבי יהודה אומר, אין נותנין אותם אלא לחבר בטובה. וחכמים אומרים, נותנין אותם לאנשי משמר, והם מחלקין בינויהם בקדשי המקדש:

סדר מועד

מסכת שבת

יציאות השבת, שתים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. כיצד. חמש עומד בחוץ ובעל הבית בפניהם. פשט העני את ידו לפנים וגנתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מותכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ וגנתן לתוך ידו של עני, או שנטל מותכה והכנס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מותכה, או שנטן לתוךה והוציא, שניהם פטורים. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מותכה, או שנטן לתוךה והכנס, שניהם פטורים:

מ' פירין גדרים בשבת, ונשallowן לדברים שהן לצדק השbeta. פוקין את המאור, ומזדין את המפלית ואת המקויה. ומעשה בימי אביו של רבוי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את המאור בטפיה, וקשרו את המקדשה בגמי לדע אם יש בגנית פותח טפח אם לאו. ומדבריהם למדנו, שפוקין ומזדין וקוסרין בשבת:

מסכת עירובין

מבי' שהוא נבזה למעלה מעשרים אלף, ימעט. רבוי יהודה אומר, אין צירה. והרחב מעשר אמות, ימעט. ואם יש לו צורת הפתחה, אף על פי שהוא רחוב מעשר

ח' ק' יםינו בקדם: ככ כי אס' (א) מאס מסתנו קצפת עליינו עד' (א) מأد: השיבנו יי' | אליך ונשובה חדש ימינו בקדם:ائد

דניאל

א' בשנת שלוש למלכות יהויקים מלך יהודה בא נבוכדנאצר מלך-בבל ירושלים ויצר עליה: ב' ייתן אלני ביז' אתייהויקים מלך יהודה ומכת כל בית-האללים ויבאים ארץ-שנער בית אלהו ואת-הכלים הביא בית אוצר אלהו: ג' ניאמר המלך לאשפנו רב סריסו להב' מאבני ישראל ומזרע המלוכה ומהפרתמים:

יב' ומעת הוסר התמיד ולחת שקווש שםם ימים אלף מאתים ותשעים: י' אשרי המחבה וגיאע למימים אלף שלוש מאות שלשים וחמשה: י' ואתה לך לך לzech ותנעה ותעמד לגילך לגילך (א) הימין: ידא

אסתר

א' ויהי ביום אחשוריוש הוא אחשוריוש המלך מהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: ב' ביום ההם כשבת | המלך אחשוריוש על כסא מלכוות אשר בשושן הבירה: ג' בשנת שלוש למלכו עשה משטה לכל-שריו ועבדיו חיל | פרס ומדי הפרתמים ושרי המידינות לפני:

ו' ויום המלך אחשוריוש {אחשוריוש} | מס על-הארץ ואי הים: ד' וכל-מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גודלה מרדכי אשר גודלו המלך הלו-אחים בתוכים על-ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: י' כי | מרדכי (א) היהודי משנה למלך אחשוריוש וגדול ליהודים ורוצי לרבי אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל'(ל) זרענו: ידא

דברי הימים

אי' אדם שת אונש: כ' קינן מהללאל ירד: ג' חנוך מתוישלח למלך:

ב' י' לא מלאות דבר-יי בפי ירמי'ו עד-ऋתת הארץ את-שבתוותה כל-ימי השמה שbetaה לא מלאות שבעים שנה: כ' ובשנת אחת לברש מלך פרס לכלות דבר-יי

מלך אדים בשבעית. ורע לוּף העליון, ורע בראשים, ורע בצלים, ורע לפת וצננות, ושאר ורעני נגה שאין נאכלים, פטרים מן המשרות, ונלקחין מלך אדים בשבעית, שאף על פי שאביבה תרומה, הרי אלו יאכלו:

מסכת מעשר שני

מעשר שני אין מזכירין אותו, ואין ממשבנין אותו, ואין מחליפין אותו, ולא שוקלון בוגר, ולא יאמר אדים לחברו בירושלים, הילך יוו ותן לי שמו, וכן שאר כל הפרות. אבל נזתני זה לזה מתנת חנים:

יוחנן כהן גדול העביר הודיעות המשער אף הוא בטל את המוערים ואת הנוקפים. ועד ימי היה פטיש מכה בירושלים. ובימיו אין אדים צריך לשאול על הדמאי:

מסכת חלה

חמשה דברים חיבין בחלה, החטים והשעורים והבسمין ושבלה שועל ישיפון, הרי אלו חיבין בחלה, ומצתרין זה עם זה, ואסוריין בחדש מלפני הפסח, ומלקצ'ור מלפני העمر. ואם השירשו קודם לעמר, העמר מתיירן. ואם לאו, אסוריין עד שיבוזה העמר הבא:

בן אנטינוס העלה בכורות מבבל, ולא קיבל ממנה. יוסף הפלין הביא בכוריין ושםן, ולא קיבל ממנה. אף הוא העלה בינוי ובני بيתו לעשות פסח קטן בירושלים, והחוירוהו, שלא יקבע הדבר הזהה. אריסטון הביא בכורי מאפקמיא וקיבלו ממנה מפני שאמרו, הקונה בסוריה, בקונה בפרק שבירושלים:

מסכת ערלה

הנוטע לסתיג ולקורות, פטור מן הערלה. רבי יוסי אומר, אפילו אמר הפנימי למאכל והחיצון לסתיג, הפנימי חיב והחיצון פטור:

ספק ערלה, בארץ ישראל אסור ובסוריה מתר. ובחויצה לארכץ יורד ולוקח, ובכלל שלא יורדו לוקט. ברם נטווע ירך ויירק נמבר חוותה לו, בארץ ישראל אסור ובסוריה מתר, ובחויצה לארכץ יורד ולוקט, ובכלל שלא לוקט ביה החדש אסור מן התורה בכל מקום. והערלה הילכה. והכלאים מדברי סופרים:

תיקון ליל שביעות – כתובים

בפי ירמיהו העיר יי' אֶת־דָּרוֹן בּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ־פָּרָס וַיַּעֲבֵר־קָוָל בְּכָל־מֶלְכוֹתָיו וְגַם־בְּמִקְּבָּח
לְאָמָר: כִּי בַּהֲ-אָמָר (אך) כּוֹרֵשׁ | מֶלֶךְ פָּרָס כָּל־מֶלְכוֹתָה הָאָרֶץ גַּמְנָה לִי יְיָ אֱלֹהִי
הַשְּׁמִים וְהַוְּאָ-פְּקָד עַלְיָ לְבִנּוֹתָלָו בֵּית בִּירוּשָׁלָם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה מִיְּבָכָם מִכְּלָעָמוֹ
יְיָ אֱלֹהִי עַמּוֹ (ש) וַיֹּאמֶר: יְאָד

עדרא

א' ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דברי מפי ירמיה העיר יי' אֶת־דָּרוֹן בְּרֵשׁ
מלך-פרס ויעבר-קואל בכל-מלךות וגַם-בְּמִקְּבָּח לאמר: כִּי בַּהֲ אָמָר בּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ פָּרָס
כָּל מֶלְכוֹת הָאָרֶץ גַּמְנָה לִי יְיָ אֱלֹהִי הַשְּׁמִים וְהַוְּאָ-פְּקָד עַלְיָ לְבִנּוֹתָלָו בֵּית בִּירוּשָׁלָם
אשר ביהودה: כִּי מִיְּבָכָם מִכְּלָעָמוֹ יְיָ אֱלֹהִי עַמּוֹ וַיַּעַל לִירוּשָׁלָם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה וְבָנָה
את-בָּיִת יְיָ אֱלֹהִים יְשָׁאֵל הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלָם:

ונכון יי' זכרה להם אֱלֹהִי עַל גָּאֵל הַבְּהִנָּה וּבְרִית הַבְּהִנָּה וְהַלּוּם: וְתוֹהָתִים מִפְּלָ-
נְכָר וְעַמְּמִידָה מִשְׁמְרוֹת לְבָהִנָּים וְלְלוּם אִישׁ בְּמַלְאָכָתוֹ: לא ולקרבו העצים (הס)
בעתים מזמינות ולבכורים זכרה-לִי אֱלֹהִי (א) לטובה: חוק ידא

אחד, חברו, ויש בה מושום כלאים, והשומטה בשבת חיב. רבי יהודה אומר, עד
שליש. השק והקפה מצטרפין לכלאים:

מסכת שביעית

עד אימתי חורשין בשדי האילן ערב שביעית, בית שמא אומרים, כל זמן שהוא:
יפה לפרי. ובית הלל אומרים, עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיות בדברי אילו:
המחזר חוב בשבעית, רוח חכמים נזחה הימנע. הלווה מן הגר שנטיגרו בינוי
עמו, לא יחויר לבניו, ואם החזיר, רוח חכמים נזחה הימנע. כל המטלטלי נקנין
במשיכה, וכל המקדים את דברו, רוח חכמים נזחה הימנע:

מסכת תרומות

חמשה לא יתרומו, ואם תרמו אין תרומתן תרומה. החרש, והשוטה, והקפו,
והתוציאים את שאין שלן, נכרי שתרם את של ישראל אפילו בראשות, אין תרומת
תרומה:

מדליקין שמן שרפה בבטן כסיות, ובבטן מדושים, ובמבואות האפלין ועל גבי
החולין בראשות פהן. בת ישראל שנשחת לפהן והוא לモקה אצל אביה, אביה
מדליק בראשותה. מדליקין בבית המשתה אבל לא בבית האבל, דברי רבי יהודה.
ורבי יוסי אומר, בבית האבל אבל לא בית המשתה. רבי מאיר אסורongan וכאן.
רבי שמעון מתיירongan וכאן:

מסכת מעשרות

כלל אמרו במעשרות, כל שהוא אבל, ונשמר, וגדולי מן הארץ, חיב במעשרות.
ועוד כלל אחר אמרו, כל שתחלו אבל וסופה אבל, אף על פי שהוא שומרו
להושך אבל, חיב קטן ונגדל. וכל שאין תחלתו אבל סופה אבל, אינו חיב עד
שיעשה אבל:

שום בעל בכוי, ובצל של רכפָא, וגריסין הקילקין, והעדשים המעריות, רבי מאיר
אומר אף הקרכס, רבי יוסי אומר אף הקוטנים, פטורים מן המעשרות, ומלקחין

כבוד אב ואם, וגמלות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו, ותלמוד תורה בנגד כלם:

מי שיש לו חמשים וזהו והוא נושא ונוטן בהם, הרי זה לא יטול. וכל מי שאינו עריך לטול ונוטל, אינו מות מן הזקנה עד שיצטרך לבריות. וכל מי שאריך לטול ואני נוטל, אינו מות מן הזקנה עד שיפרגנס אחרים ממשלו, ועליו הכתוב אומר, ברוך הגבר אשר יבטח בי והוא י_mbטחון. וכן דין שעון דין אמרת לאמתו. וכל מי שאינו לא חגר ולא סומא ולא פשח ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מות מן הזקנה עד שהיה באחד מהם, שנאמר, ודorous רעה תבזענו, ונאמר, צדק צדק תדרת. וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדין, אינו מות מן הזקנה עד שעיניו בהות, שנאמר, ושחד לא תקח כי השחד יעור פקחים:

מסכת דמאי

הקלין שבגדמי, השיתין, והרימין, והעורדיין, ובנות שוקמה, ובנות שקמה, ונובלות התמירה, והגפני, והגפה. וביהודה, האוג, והחמצ, והבסבר. רבבי יהודה אומר, כל השיתין פטורין, חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה. כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המסתפות:

מי שיש לו עשר שורות של עשר עשר פרדי יין, ואמר, שורה החיצונה אחת מעשרה, ואין ידוע אייזו היא, נוטל שתי חניות לוכסן. חצי שורה החיצונה אחת מעשרה, ואין ידוע אייזו היא, נוטל ארבע חניות מארבע ויזוות. שורה אחת מעשרה, ואין ידוע אייזו היא, נוטל שתי שורות לוכסן. חבית אחת מעשרה, ואין ידוע אייזו היא, נוטל שתי שורות לוכסן. חבית אחת מעשרה, ואין ידוע אייזו היא, נוטל שתי שורות לוכסן. מכל חבית וחבית:

מסכת קלאים

החותם והזונין אינם כללאים זה בזו. השערורים ושבלה טועל, הקסמן והשייפון, הפול והספיר, הפרקדו והטפח, ופול הלבן והשעונית, אינם כללאים זה בזו: אותן הגרדין ואומות הכבסים, אסורות משום כללאים. התזקף תכיפה אחת, איןיה חبور, ואין בה משום כללאים, והשומטה בשבת פטור. עשה שי ראייה לעצך

משניות

סדר זרים

מסכת ברכות

מאימתי קורין את שמע בערבית, משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרכומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. ותיכמים אומרים, עד חצות. רבנן גמליאל אומר, עד שעילה עמוד השחר. משעה שבאו בינו מבית המשתה, אמרו לו, לא קריינו את שמע. אמר להם, אם לא עליה עמוד השחר, חיבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצוין עד שעילה עמוד השחר. הקייר חלבים ואברים, מצוין עד שעילה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצוין עד שעילה עמוד השחר. אם כן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרתק אות האדם מן העברה:

חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברכ על הטובה, שנאמר, ואהבת את יי אלハイ בכל לבך ובכל נפשך ובכל מאנך בכל לבבך, בשני יציריך, ביציר טוב וביציר רע. ובכל נפשך, אפלו הוא נוטל את נפשך ובכל מאנך, בכל ממוניך. דבר אחר בכל מאנך, בכל מידה ומה הוא מזדה לך הוא מזדה לו במאיד מאה. לא יכול אדם את ראשו בוגנד שער המזרחה, שהוא מכוון בוגנד בית קדשי הקדשים. לא יגנס להר הבית במקלו, ובמנעליו, ובפנcketו, ובאבק שעיל רגליו, ולא יעשנו קפנדראיא, וركיקה מקל ותמרה. כל חותמי ברכות שהי במקדש, הי אומרים מן העולם. משקלקלו הפינין, ואמרו, אין עולם אלא אחד, התקינו שהי אומרים מן העולם ועד העולם. והתקינו שהי אדם שואל את שלום חברו בשם, שנאמר, יי עמך גבור היחיל. ואמר, אל תבו כי זקנה אפק. ואומר, עת לעשות לי הפרו תורתך ממשום עת לעשות לי:

מסכת פאה

אלו דברים שאין להם שעור, הפאה, והבبورים, והראין, וגמלות חסדים, ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה ותקשו קימת לו לעולם הבא,